

A megjelentetett titok

Jézus Krisztus élő gyülekezete

Ez a digitális könyv tartalom megváltoztatása nélkül
szabadon másolható, terjeszthető

Kiadó: Diriczi Tibor
Nagyér Damjanich u. 49
berea14@freemail.hu
ISBN 978-615-80095-4-6

Előszó

Ha gyülekezetről beszélünk, általában hívó keresztyének összegyűlésére (kongregáció) és az ahhoz tartozó dolgokra gondolunk, mint istentisztelet, imaház stb. Könyvünk nem erről a gyülekezetről szól. Hogy mégis nagyon sok szó esik róla, az azért van, mert szoros kapcsolatban áll azzal, amiről szólunk: Az élő Isten egyházáról, gyülekezetéről. Míg az első fizikailag meghatározható dolog, addig a második lelki, szellemi. De ennek is vannak fizikai, testi érzékszervekkel érzékelhető megnyilvánulásai. Ezek nagyon sokszor, vagy mondhatjuk legtöbbször a fizikai értelemben vett gyülekezeten keresztül érzékelhetők. Egy ilyen gyülekezetben vagy teljesen felismerhetők az élő egyház jellemvonásai, mivel képviseli azt; vagy már csak a külső forma maradt meg a tartalom nélkül, vagy éppen ebbe az irányba halad, és valahol egy ilyen átmeneti állapotban van.

Abban leginkább egyetértünk mindnyájan, hogy nincs gyülekezet probléma nélkül. De abban már megoszlanak a vélemények, hogy egy adott gyülekezet élő-e avagy halott.

Ennek a könyvnek nem az a célja, hogy e felett ítéletet mondjon.

Egy ember, ha van pulzusa és lélegzik, akkor él. Ezen nincs mit vitatkozni. Csakhogy egy életerős ember nem úgy végzi az életét - példánk esetében - hogy egyik pillanatról a másikra, minden előjel nélkül megáll a szíve. Munkabírása csökken, jelentkeznek a betegségek, majd egyre munkaképtelenebbé válik, később már magát se tudja ellátni, míg végül bekövetkezik a visszafordíthatatlan esemény.

Hogy egy gyülekezet az említett példa alapján melyik állapotban van, ezt nem vita vagy egyes emberek döntenek el.

Az életnek jelei vannak. Mik ezek a jelek? Éneklések, vendégségek, keresztelési ünnepek? Vagy társadalmi munka, közösségi élet a gyülekezeti alkalmakon kívül is? Természetesen azt mondjuk, hogy ezek egy gyülekezet életének jelei.

Igen, de mit jelent a gyülekezet? Közösség? Vagy egy szervezet? Vagy több annál?

Az Ige egy titokról beszél a gyülekezettel kapcsolatban, mely el van rejtve a világ elől, és csak a szenteknek jelenik meg. (Kol. 1: 26) Tehát egy láthatatlan dologról szól, melynek mindenképpen vannak jelei, mint a szélnek, mellyel Urunk a

Szent Lélek munkáját példázta. Hasonlóképpen a láthatatlan, szellemi világban élő gyülekezetnek is vannak életjelei. De ez a láthatatlan test, az élő gyülekezet soha nem hal meg, ellentétben egy közösséggel, mely ellaposodik, végül vagy teljesen megszűnik, vagy csak élettelen, formális közösség lesz.

Az örökké élő gyülekezetnek is vannak életjelei. Ezeket is fel lehet, fel kell ismerni. Erről is szól ez a könyv. Arról, hogy egy szervezett egyház, közösség valóban az élő gyülekezet része-e, ezek az életjelek mutatják meg.

Nem kis nehézséget ad a gondolatok rendszerezésében, hogy a két fogalom keveredik, sokszor összemosódik: a gyülekezet, mint szervezett közösség és a gyülekezet, mint Krisztus láthatatlan teste. A történelem folyamán egy-egy közösségben sok olyan tag volt, akik Krisztus testének is tagjai voltak; ugyanakkor sok olyan közösség is volt és van, ahol nagyon kevés ilyen tag volt, ha volt egyáltalán. Ezt egyedül Isten tudja, nem is a mi dolgunk most e felől ítéletet mondani.

Ami a leginkább megnehezíti az élő gyülekezetről szóló elképzelésünket, az az, hogy olyan korban élünk, melyben - környezetünkben legalábbis - a keresztyénülődözést már csak a történelemből ismerjük, és jelenkorunkban a keresztyénség hanyatlását éljük. Ez a hanyatlás rávési bélyegét a keresztyén közösségekre, melyeknek egyikéhez tartozunk, és számunkra meghatározza a gyülekezetről alkotott elképzelésünket.

Ezért e könyv elsődleges célja szembeállítani az elvilágiasodott, ellaposodott közösségeket, melyeket már leginkább a formalitás jellemez, az élő gyülekezet eszményképével, melyen minden életjel meglátható.

Általában a mai keresztyén közösségek valahol a kettő közt vannak. Ha megvizsgáljuk közösségünket az Ige fényében, megtaláljuk az ok-okozati összefüggéseket az evangéliumi alaptól való eltérésben.

Ha elfogadjuk azt a tényt, hogy az egyháztörténelemben a gyülekezeteink az utolsó fázisban vannak, melyet a laodicziai gyülekezet példáz, akkor megértjük, miért olyan nehéz tiszta képet alkotni az élő gyülekezet mibenlétéről. Ennek a gyülekezetnek (nekünk) így szól az Úr: „Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.” Ezért kijelenthetjük, hogy ez

miatt nem kapunk egy tiszta képet arról, hogy hol tartunk, és milyennek kellene lenni egy gyülekezetnek. De ha valaki elfogadja az Úr tanácsát, és megkeni szemét szemgyógyító írral, hogy lásson, az meg fog döbbenni, hogy mekkora szakadék van Jézus Krisztus élő gyülekezete és a mai keresztyénség közt.

Gyülekezet a keresztyén közösségekben

... hogy betöltssem az Isten ígését, tudniillik ama titkot, mely el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta, most pedig megjelentetett az Ő szenteinek (Kol. 1: 25,26).

Jézus Krisztus élő gyülekezete egy olyan titok, amely csak az Ő szenteinek jelentetett meg; a világ fiai és a vallásos, keresztyén tömegek egyáltalán nem értik. Ez a könyv nem ezért íratott meg, hogy ezt a titkot feltárja, hiszen az már fel van tárva azoknak, akik ennek az élő egyháznak tagjai, és ez a titok feltárul mindenki előtt, aki őszintén keresi. Azzal is tisztában vagyunk, hogy az emberi szavak nagyon kevesek ahhoz, hogy erről a csodálatos titokról úgy szóljunk, hogy azt megérthessük belőle. De van lehetősége mindenkinek arra, hogy ennek a titoknak megértője és csodájának részese legyen.

Krisztus élő teste, mely a láthatatlan egyház, az elmúlt időben hol egy volt a látható gyülekezetekkel, hol pedig azokban élt elszórva a világban.

Éppen ezért nem mindig lehetett szétválasztani vagy azonosítani. Mindenesetre az élő egyház, mely Krisztus láthatatlan teste, nem szervezett rendszer formájában jelent meg, nem volt szervezeti szabályzata, bejegyzett neve, hivatalos dokumentációja, gazdasági vezetése, adószáma. Ugyanúgy nem volt egy olyan ember vagy embercsoport, aki szervezte és vezette volna.

Az élő gyülekezetet a Szent Lélek hozza létre és tartja fenn, összetartó ereje a testvéri szeretet. Nincs szüksége szervezeti szabályzatra vagy határozatokra, mert a Szent Lélek minden egyes esetben tiszta és határozott útmutatást ad a teendőkkel kapcsolatban. Nincs hivatalos formája vagy bejegyzett neve, mert a világ nem hajlandó róla tudomást venni, elismerni őt, és nem is veszi be számtalan szervezetenek soraiba. Nincs „diplomáciai kapcsolata” a világ vezetésével, mert nem hajlandó az ehhez szükséges kompromisszumra.

Az apostolok idejében bontakozott ki olyan formában, amely azután soha nem ismétlődött meg a történelemben. Gyülekezetek alakultak, elvilágiasodtak, tönkrementek, szétszakadtak majd ismét mások egyesültek. Az első keresztyéni gyülekezet történelmi szempontból vett egyenes ágú

leszármazottja a Római Katolikus egyház, mely már szinte semmiben nem hasonlít elődjéhez. Összességében azt mondhatjuk, hogy nincs még egy olyan ország vagy nemzet, akinek történelme annyi viharon ment volna keresztül, mint a keresztyénség. Az eldugott kolostorok magánzárkáiban böjtölő szerzetesektől a Vatikánváros ezerszáz szobás palotájában tivornyázó pápákig, az életüket feláldozó misszionáriusoktól a sok ezer tagú megagyülekezetek előtt csinos tolmácshölgygel az oldalán szónokló siker-prédikátorig nagyon sok minden belefért a keresztyénség kétezer éves történelmébe. Kegyes élet, pénz hajhászat, szenzáció, vértanúhalál, keresztes hadjáratok, gyilkosságok, és csak a Jó Isten tudja, mi minden történt ez idő alatt. Erről sokat ír a világi- és egyháztörténelem. Ez nem titok.

De a háttérben töretlenül épül egy város, készül egy menyasszony, él és virágzik a láthatatlan egyház, melynek megsemmisítésére a démoni világ bevetette minden erejét. Ez az egyház nem idős vagy fiatal, nem itt vagy ott van, hanem az örökkévalóság felfoghatatlan terében él, titokban a világ szeme előtt, és készül, hogy dicsőségben előlépjön az évezredek szenvedéseinek, nyomorúságainak tengeréből.

Ennek az egyháznak sok tagja végezte nyomorúságos földi életét dohos börtöncellákban, vagy éppen máglyán. Sokakat megkínóztak, szeretteiktől elszakítottak, gúny tárgyává lettek. Az ördög minden eszközt bevetett, hogy e drága gyülekezet hű tagjait elszakítsa a Főtől, Krisztustól; de ezek ellenére, sőt annál inkább virágzott, élt és terjedt. Jézus bátor hitvallói győzelemmel emelkedtek fel a vérpadról, a máglyáról vagy a kínzókamrákból, hasonlóan Jézushoz, akinek győzelme látszólagos veszteségében rejtett.

Az évezredek során ismét és ismét fellángoltak a máglyák, majd újabb csendesebb időszak következett. De bármilyen időszak is volt az adott korban, ez a gyülekezett mindig szenvedett.

Most is szenved, közvetlen megdicsőülése hajnalán, Jézus visszajövetele előtt. Szenvet a keresztyénség darabokra szakadásától, a világ soha nem látott, általános térhódítása miatt, a szeretet meghidegedése és a hittől való szakadás miatt. Minél közelebb van a hajnalhasadás, a megdicsőülés csodás pillanata, a Vőlegény visszaérkezése, annál inkább szenved most ez a láthatatlan egyház, mely epekedéssel várja teljes váltságát.

Könyvünk erről a láthatatlan egyházzal szól. Nem illúziókról, hanem arról, hogy miként éli meg – különösen az utolsó időkben – a keresztyénség sok ezer darabra szakadt közösségeiben hitét. Szólunk arról, hogy a névleges keresztyénség milyen hatással volt és van erre az egyházra. Milyennek kell lenni egy élő gyülekezetnek és milyen változásokon mentek keresztül az élő gyülekezetek, míg ellaposodtak és megtartva vallásos arculatukat elveszítették az élő hitet.

Szólunk a gyülekezetről, mint Krisztus testéről, és a gyülekezetről, mely meghatározható taglétszámmal működik. Az elsőnek tagjai általában tagjai valamelyik ilyen közösségnek is. De a másodiknak tagjai nem okvetlenül tagjai az elsőnek is. De írásunkat végigkíséri egy gondolat, mely Jézus meghatározása az igazi közösségről, mely így hangzik: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűltök az én nevemben, ott vagyok köztetek.”

A mai időkben sok hívó ember szenved a közösség pusztulása miatt. Azoknak figyelmét, akik ez alatt szenvednek, vagy sokszor kétségbeesnek, szeretném fordítani a készülődő Menyasszonyra, melynek ők is erőtlenséggel tagjai, aki hamarosan dicsőségben lép a nyilvánosság elé.

Forró vágy van bennünk egy élő hitközösségben élni, - és ez így természetes. Hogy lesz-e még erre lehetőségünk a földön, nem tudom. Sokáig ebben reménykedtem. Még nem adtam fel a reményt, de egy sokkal szebb jövőképem van: a háttérben készül már az, amire régóta vágytam. Már hajnalodik a keleti horizonton, és egy sokkal szebb jövő előtt állunk, mint valaha remélhettük volna.

Jézus előre figyelmeztetett, hogy eljön az idő, amikor szeretnénk látni egyet az áldott napok közül, de már nem láthatjuk. Eljön a teljes sötétség, és akkor sokfelől hallatszik, hogy itt vagy ott a Krisztus, itt vagy ott van az igazság (Lukács 17: 22-23). Ez egy határozott jel, mely közvetlenül Jézus érkezésére utal. (Olvassuk el a következő verseket!). Ne keressük az igazi gyülekezetet, mert ebben az időben – és én hiszem, hogy most ebben vagyunk, - a Menyasszony felkészítése a már halott egyházakból való kihívással történik. Nem a padokból, hanem a rendszerből.

Jézus visszajövetele nagyon közel van. De amíg itt vagyunk, nem szakadhatunk ki ebből a világból (János 17: 15). És ha e világ a gyülekezetben van, annak minden látható és

érzékelhető formájával, akkor ebben a világban kell világítanunk, mint szövetnekek a sötét éjszakában. Legalábbis addig, míg ki nem vetnek minket maguk közül.

Legyünk éberek, mert olyan időket élünk, amilyenek még nem voltak. És ez a gyülekezetre is rányomja bélyegét; azért szakadjunk el minden olyan szellemi ráhatástól, mely megakadályoz futásunkban. Fussunk ki a szellemi Babilonból, ha testileg még ezekben a padokban ülünk is.

A láthatatlan egyház

Istennek élő gyülekezete térben és időben meghatározhatatlan. Ebbe az egyházba beletartoznak a már régen elment hívek, kezdve az apostolokkal és az első keresztyénekkel, és beletartoznak mindazok, akik egy élő reménységre újjászültek, bárhol is élnek ezen a földön.

Ez az élő gyülekezet titok azoknak, akik nem taroznak bele. Éppen azért, mert nem a „négy fal közt” működik, nem emberi szervezet, titok azok előtt, akik vallási keretek közt gondolkoznak.

Ha Jézus Krisztus élő gyülekezete egy buzgó és hív vallásos közösség lenne, akkor nem tudott volna tönkremenni és elvilágiasodni, mint ahogy az a történelem folyamán számtalan esetben megtörtént. Ugyanis Jézus megmondta, hogy a kősziklára épült egyházon a pokol kapui sem vehetnek diadalmat **(Máté 16: 18)**. Ez egy csodálatos titok, mely megjelentetett az ő szenteinek **(Kol. 1: 26)**. Ezt az egyházat minden eszközzel el akarta pusztítani a Sátán; a legkegyetlenebb üldözésektől elkezdve a legnagyobb félrevezetésig mindent bevetett. A buzgó közösségek idővel ellaposodtak, a világ tönkretette őket, az üldözött egyházból üldöző egyház lett. De az évezredek vallásos viharai mögött él a láthatatlan gyülekezet, fejlődik és szépül, hogy az idők végén teljes dicsőségben megjelenjen.

Ez a gyülekezet dicsőséges, mert Krisztus van a központjában. **(Kol. 1: 26-27)**. Valami titok, melyet a próféták is szerettek volna látni, szerettek volna betekinteni. De az idők végén fog teljesen nyilvánvalóvá válni a gyülekezet dicsősége, mikor elkészül, mint Vőlegénye számára felékesített menyasszony **(Jel. 21: 2; Ef. 5: 27)**. Ennek a gyülekezetnek dicsősége most el van rejtve a világ elől. Vannak olyanok, akiknek adatott az a kegyelem, hogy ezt a dicsőséget meglássák, ha valami részben is, a szenvedő hívekben, amikor a legnagyobb nyomorúságokban és szenvedésekben nyilvánvalóvá vált Krisztus dicsősége általuk és bennük.

Ez a titok már most megjelentetett a mennyei seregek előtt, mert az Isten bölcsessége előttük a gyülekezeten keresztül lesz nyilvánvaló **(Ef. 3: 9,10)**. Hogy a mennyei fedelemségek előtt miként nyilvánult meg ez a titok, és hogy milyen csodálatos világ tárult fel előttük, akkor fog előttünk is

nyilvánvalóvá válni, amikor Krisztus elviszi Menyasszonyát, hogy az megjelenjen a mennyek előtt.

Erről a gyülekezetről szól az Ige különböző példázatokban, amik csak árnyékképei annak a csodálatos valóságnak, mely valóság a Mennyben lesz láthatóvá.

Ha úgy volna, mint azt némelyek állítják, hogy Jézus Krisztus menyasszonya, egyháza egy adott gyülekezet, melyben ők tartoznak, akkor igencsak megkérdőjelezhetnénk azt, amit Pál apostol ír azzal kapcsolatban, hogy ez a gyülekezet készül és szépül, mint Vőlegénye számára felékesített menyasszony, melynek tisztán, feddhetetlenül kell megjelenie előtte (Ef. 5: 27; 2. Kor 11: 2). Akkor ennek jelei látszanának a gyülekezeten; most pedig sajnos éppen az ellenkezőjét látjuk.

Ha a fenti állítás igaz, akkor senki, aki ezen a gyülekezeten kívül van, nem tartozik Krisztushoz, így nem is lehet élő reménysége az üdvösséget illetőleg. Így ez az állítás néhány ország néhány városára korlátozza Krisztus gyülekezetét, és teljességgel kizárja azokat, akik Őerte szenvednek és életüket adják akár még napjainkban is több muzulmán országban.

Aki ezt a felfogást hirdeti, és aki ennek hitelt ad, az a középkori egyház Istentől teljesen elszakadt szellemiségét képviseli – erről majd későbbiekben szólunk - , melyet okkal nevez az Ige a nagy paráznának.

Nem célunk erről vitatkozni, hiszen azt, hogy ki tagja ennek a láthatatlan testnek, nem emberek döntenek el vita alapján, hanem ez már el van döntve az által, hogy ki született újjá Jézus Krisztus halála és feltámadása által.

Így van ez még akkor is, ha mi azt állítanánk, hogy ebbe a testbe csak úgy lehet bekerülni, ha a felvétel a nálunk szokásos módon történik, hogy ez a jele az igaz alapnak, ki született Istentől. Az Ige más jelekről beszél (1. János 2: 29; Márk 16: 17,18; Máté 7: 16-18).

KRISZTUS TESTE

Az élő gyülekezetet az Ige egy emberi testtel példázza. Az Isten országában lévő dolgok mintájára épült fel a földi valóság, mindennek jelentősége van a szellemi világban.

Ennek a testnek Feje maga Jézus Krisztus (Ef. 1: 22,23). Mint ahogy a testnek minden tagja közvetlen kapcsolatban van a fejjel, úgy ennek a gyülekezetnek minden egyes tagja kapcsolatban van Krisztussal. Ez nem így kell, hogy legyen, hanem így van; ugyanis akinek nincs kapcsolata a Fővel, az nem tartozik ehhez a testhez. Lehet, hogy tagja a földi értelemben vett gyülekezetnek, de ha nincs kapcsolata Jézus Krisztussal, akkor nem tartozik ehhez az élő gyülekezethez, a láthatatlan egyházhoz.

Ez az egyház most még a test és vér kötelékében élő gyarló tagokból áll, de ennek a testnek részei ők. Mint ennek a testnek részei, ugyanaz a vér folyik bennük, mely élteti őket (János 6: 53-56). Ez Jézus teste és vére, mely táplálja őket úgy, hogy elszakíthatatlanul szerves részei maradnak ennek az élő testnek. Mint ahogy nem értették ezt akkor a zsidók, ugyanúgy nem értik ezt azok, akik csupán testiesen gondolkoznak, és az élő gyülekezetet úgy határozzák meg, mint ha az egy szervezet lenne. Ez a tévtanítás egyre erősebben jelentkezik, amikor egyre nyíltabban kimondják azt, hogy Jézus Krisztus teste a mi gyülekezetünk.

Úgy gondolom, hogy egy lelki embernek nem kell sokat törnie rajta a fejét, hogy ez miért tévtanítás. Mivel Krisztusnak nincs két teste, hanem csak egy, akkor ez azt is jelentené, hogy mindazok, akik nem tartoznak ehhez a gyülekezethez, nem tartoznak Krisztushoz. Ezzel az élő gyülekezetet lekorlátozza néhány országra, azon belül is néhány városra. Ez akkor is egy súlyos eretnek tanítás, ha látszólag egy ökumenikus mozgalomtól szeretné megóvni a gyülekezetet. (Ez figyelemelterelés, mert egy másik ajtón éppen most gyakorol be egy világméretű ökumenikus mozgalomba a gyülekezet). Ez az eretnek gondolkodás nem hogy nem támasztható alá sehol az Igével, de még súlyosan ellenkezik is vele. Azt állítja ugyanis, hogy az élő gyülekezethez való tartozásnak a gyülekezeti tagság a feltétele. Az Ige viszont teljesen mást mond (1. János 2: 29; Máté 7: 16-18).

Ez a gondolkodásmód magában hordozza azt az állítást, hogy akik akár a mai napon is Szudánban vagy Indonéziában életükkel fizetnek Jézus bizonyágtételéért, vagy az elmúlt években még börtönökben szenvedtek Krisztusban vetet hitükért Kínában, azok nem tartoznak Krisztus élő gyülekezetéhez. Azok viszont igen, akik a gyülekezet hű tagjaiként a világi élvezeteket hajszolják, vagy vállalkozásukban teljesen belemerülve élik ellaposodott életüket. Sorolhatnánk az egymással szemben felsorakoztatott tényeket, de úgy gondolom, hogy a józan értelem is elegendő lehetne ennek a hamis, eretnek állításnak megcáfolására.

Sajátos dolog, hogy éppen ennek az eretnek tanításnak megtagadásáért fizetett sok hívő keresztyén életével a múlt századokban, mikor elutasította a Római Katolikus Egyház hasonló tanítását, midőn állította, hogy ő az egyedüli üdvözítő egyház, és aki rajta kívül van, az nem tartozik Jézus testéhez. A katolicizmusnak ez a jegye is visszaköszön a többi hasonlóval együtt sok mai gyülekezetben.

Azzal, hogy Krisztus a Feje ennek a testnek, azt is értjük, hogy Ő közvetlen irányítója annak minden tagjának. Ezt azáltal végzi, hogy minden tagban ugyanaz az éltető Lélek van, akit megígért, hogy eltávozása után elküld. Így minden tagja e testnek önálló, de rendkívül összehangolt munkát végez, mely összehangolást nem ember, hanem maga a Szent Lélek végzi. Ott, ahol az ember át akarja venni az irányítást a gyülekezet felett, megbénul az, és cselekvőképtelen lesz. Ennek a folyamatnak vagyunk tanúi a gyülekezetben.

Filepet nem emberek küldték a szerecsen kincstárnokhoz, hanem az Úrnak angyala (Csel 8: 26), Anániást az Úr látásban küldte Saulushoz (Csel. 9: 10); Pétert is az Isten látomás által küldte Kornéliushoz (Csel 10.). Saulust és Barnabást a Szent Lélek választotta el a szolgálatra (Csel 13: 2).

Az élő gyülekezet tagjai teljesen különböznek egymástól jellemükben, ajándékaikban, úgy, mint ahogy a test tagjai is különbözőek. De ahogy a testet teljes egészében a fő irányítja, ugyanúgy van Krisztus testében is. Ez egy csodálatosan összehangolt irányítás, mint a test tagjainak összehangolt mozgása. Ha egy gyülekezetben a vezetők megpróbálják koordinálni a tagok cselekvését, megbénul a gyülekezet munkája. Csak a Szent Lélek képes erre az összhangra, mivel csak

Ő ismeri a tagok képességét, készségét és a gyülekezet szükségét.

Ez hasonló ahhoz, mint ha valaki egy ösztönös cselekedetet tudatosan akarna irányítani a testben. Például, ha fel akar venni valamit a földről, akkor kiadja a derekának az utasítást, hogy hajoljon le, a fejének, hogy arra felé forduljon, az ujjainak, hogy nyíljanak szét stb. Tudjuk hogy ez nevetséges lenne, pedig itt még egy egyszerű, tudatos cselekedetről van szó. De az élet ennél sokkal bonyolultabb.

Bár a példa nagyon erőtlenséget, de hiszem, hogy érthető, hogy ha hasonló tudatossággal, emberi vezetéssel akarja valaki irányítani a gyülekezetet, akkor nem lesz életképes. A pásztorok feladata nem az, hogy ők vegyék kezükbe a gyülekezet irányítását, a tagok lelki tevékenységeinek meghatározását. Ez a fajta irányítás korlátozza a Szent Lélek munkáját, sőt azt teljesen kérdőre is vonja.

Pál apostol a test hasonlatáról ír az 1. Korintusi levél 12. részében. Itt nagyon érthetően fejezi ki a test tagjainak szoros kapcsolatát, egymásra utaltságát

Az, hogy egy gyülekezet valóban élő test-e, annak határozott jelei vannak. Egyik ilyen jel az, hogy tagjai „érezik” egymást. Ha e test tagjai közül bárki bűnbe esik, akkor a többi tag ugyanúgy szenved, mint ha ő maga esett volna bűnbe. Bármelyik taggal történő fájdalom fáj a többi tagnak is, ugyanúgy bármely tagnak öröme közös öröm.

Ez a gyülekezetnek immunrendszere. Amíg ez működik, amíg a gyülekezet érez fájdalmat, addig legyőzi testében a betegséget, a bűnt. Ahol a világ hatására meggyöngyül a közösség, érzéketlenné válik a bűn iránt, ott ez a védelem is egyre inkább megszűnik. Először is azért, mert a világ hatására elveszíti a tisztánlátást és a bűnt nem nevezi bűnnek, így sokféle hitetlen, világi eljárás jellemzi és az erkölcsi bűnök is megszorozódnak. Másodszor pedig azért mert tehetetlen lesz még az általa bűnnek felismert esetekben is.

Ez utat nyit annak, hogy újjá nem született emberek kerüljenek be a gyülekezetbe, akik nem változtak el az ő elméjükben és ez a gyülekezet visszafordíthatatlan hanyatláshoz vezet.

Nem győzzük eléggé hangsúlyozni a gyülekezet tagjainak felelősségét egymás iránt, és az arra való törekvésnek fontosságát, hogy a gyülekezet tudatosan küzdjön a bűn ellen, és

legalább annyira figyeljenek a tagok egymásra e tekintetben is, mint az anyagi segítség tekintetében.

KRISZTUS MENYASSZONYA

Krisztus és a gyülekezetének egymáshoz való viszonyának egyik legszebb kifejező példája a jegyesség, a házasság. Amikor Pál apostol leírja a házastársak egymáshoz való viszonyát, az egymáshoz való ragaszkodást, azt, hogy ketten lesznek egy testté, akkor feltárja a titkot: Krisztusról és a gyülekezetéről szól.

Az, hogy Krisztus és a gyülekezet egy test, mint ahogy az előbbiekben is írtunk róla, a házasság példájából jól érthető. Hogy mégis miért ábrázolja úgy a gyülekezetet, mint Menyasszonyt, aki most még várja a Vőlegénnyel való egyesülést, azaz a jelenben nem egy test, ezt testi gondolkodással nem érthetjük meg. Mi emberek az idő korlátai közé vagyunk szorítva, és nem értjük meg azt, hogy az Úr előtt egy a kezdet és a végzet, a múlt, a jelen és a jövő.

Most mindenesetre érthetjük azt, hogy az élő gyülekezet mint Menyasszony készülődik a Vőlegény érkezésére. Az Úr választott magának ki szolgákat, akik készítik ezt a Menyasszonyt, hogy mint tiszta szűz állhasson a Vőlegény elé (2. Kor 1: 2). Most tisztítja meg az Igének vizével, hogy maga elé állíthassa mint olyat, akin ne legyen semmi szépséghiba, hanem tökéletes legyen és feddhetetlen (Ef. 5: 26,27). Aki tagadja azt, hogy Jézus Menyasszonyának, az élő gyülekezetnek tökéletesnek kell lennie az Ő megjelenésére, az nem ismeri a gyülekezet mibenlétének lényegét, és le van ragadva a mai keresztyén gyülekezetek valós képénél, mint ha ezek képeznék Krisztus menyasszonyát. Itt szeretnénk a figyelmet felhívni arra, hogy ezt a mércét nem ember állította fel.

Ha Jézusnak a szenvedések által kellett eljutnia a tökéletességre (Zsid. 5: 8-18), akkor a gyülekezetnek is szenvedéseken kell keresztül mennie, hogy teljesen megtisztulhasson (1. Péter 4: 13). Ezt a szenvedést minden időben érezte az igaz gyülekezet. Ez miatt volt benne a sóvárgás és a szív mélyéből feltörő vágy, mely a Vőlegény érkezéséért kiáltott. Csak az tartozik Krisztus Menyasszonyához, akiben ez a vágy megvan.

Jézus Krisztus mély szeretete a gyülekezet iránt abban rejlik, hogy vérén váltotta meg azt. Olyan értékes számára ez a Menyasszony, hogy a legnagyobb kínokkal járó szenvedéssel fizetett meg érte. Minél inkább átéli valaki ezt a titkot, annál inkább részese lesz ennek a szerelemnek, ennek a vonzódásnak Krisztus iránt és annál kevésbé fogja tudni szeretni a világot.

Krisztus feltárja a pergámumi és a thiatirabeli gyülekezetek bűneit, mely Bálám és Jézabel tanításában gyökerezik. Mindkettő arra indította Izraelt, hogy paráználkodjanak és bálványoknak áldozzanak (Jel. 2: 14 és 20). Ez az Úrtól való elszakadás eszköze.

Bálám nem átkozhatta meg Izrael népét, bármennyi kincset ajánlott is fel neki Bálák király. De Bálám tanácsára elcsalták a népet, hogy paráználkodjanak Moáb leányaival és áldozzanak isteneiknek (4. Mózes 31: 16). Bálám tisztában volt azzal, hogy ez az egyetlen lehetőség arra, hogy elszakadjanak Istentől és így elveszítsék az áldást.

Éppen így történt Illés idejében is, amikor Jézabel pogány királyné hasonló bűnbe vitte Izraelt.

Jézus Krisztus menyasszonya a gyülekezet, melynek meg kell magát tartania tisztaságban a világtól. Amíg ez meg volt, addig áldás volt rajta. A Menyasszony a világban él, és nem kell, hogy onnan kijöjjön a végső időig, hanem meg kell magát őriznie a világtól. Ez hasonló ahhoz, hogy egy asszony sok férfivel találkozik, de hű marad férjéhez. Amíg a gyülekezet nem vonzódik a világhoz, addig nem szakadhat el semmiképpen se Krisztustól. Se hamis tanítás, se üldözés nem teheti ezt meg vele. Ezt jól tudja Bálám tanítása, ezért próbálkozik meg a lelki paráznaság ajánlatával, azaz a világ szellemiségével való közösséggel. Ha eléri célját, akkor szembesülünk a következő megdöbbentő kifejezéssel: a Menyasszony mást szeret.

Amikor a gyülekezet kezdi megszeretni a világot, az hasonló ahhoz, amikor egy asszony kezdi szíve érzéseit megosztani mással is a férjén kívül. Ez a lelki paráznaságnak szelleme. Amíg ez a szellem a gyülekezetben van, addig nem tud megtérni a gyülekezet (Hóseás 5: 3,4).

Amit ma a gyülekezetben lelki paráznaságnak neveznek – még ha egy ökumenikus mozgalom megakadályozására volna is hivatott – nem más, mint az hogy elterelje a figyelmet arról, hogy a világ szelleme már erősen elfordította a tekintetet a

Vőlegényről. Jakab apostol ezt nevezi paráznaságnak (Jakab 4: 4). Mivel a paráznaságnak lelke továbbra is a közösségben marad, óhatatlanul belesodródik a gyülekezet az utolsó idők nagy ökumenikus mozgalmába, melyben akaratlanul eggyé válik a nagy paráznával. Ennek jegyeit egyre inkább felismerik azok, akik Krisztus testének tagjai.

Így lett parázna az első keresztyéni gyülekezet is, melyet most a nagy Római Egyház testesít meg, és mint katolicizmus bélyege van rajta szinte minden közösségen. A legdühösebb keresztyénüldözések se voltak képesek megtörni az egyházat, hanem csak a világ szellemének beáradása.

De mind az említett két gyülekezetben voltak, mind a mi, a világ szellemétől így megfertőzött gyülekezetünkben vannak még olyanok, akik hűségesek maradtak a vőlegényhez, akiket a világ szelleme nem fertőzött meg. Ők képezik Krisztus Menyasszonyát minden közösségben, Aki most készül, hogy dicsőségben bemehessen majd a lakodalomba a Vőlegénnyel (Jel. 19: 6,7).

Az ószövetségi törvények és ceremóniák mind Krisztusra mutattak. A házassági törvények és szokások hasonlóan Krisztus és az Ő jegyese viszonyára utaltak.

Amikor egy zsidó ifjú házasodni akart, akkor apjával elment a lányos házhoz, és kopogott. Ha bebocsátást nyert, akkor bement és megtörtént az eljegyzés egy vacsora keretében (Jel. 3: 20), ahol megbeszélték a részleteket a közös jövőről. Ezután a vőlegény elment, hogy elkészítse a helyet az ifjú feleség számára, azzal az ígérettel, hogy ha elkészül, akkor ismét visszajön érte. (János 14: 3) Ezt az időpontot viszont nem a vőlegény határozta meg, hanem az apa (Márk 13: 32), aki megállapította, hogy valóban elkészült-e minden a menyasszony fogadására.

Egy idézet egy, a börtönben nagyon sok szenvedést kiállt hívótól: „Még mielőtt börtönbe kerültem is, nagyon szerettem Krisztust. Most, miután láttam „Krisztus Menyasszonyát” – az Ő lelki testét a börtönben, azt mondom, hogy éppúgy szerettem a Földalatti Egyházat, mint magát Krisztust. Láttam valamit a szépségéből, az önfeláldozás lelkületéből.” Ugyanabban a könyvében ezt írja: ”Mi az, amit egy szerető menyasszony nem tenne meg vőlegényéért? Mi az, amit egy szerető anya nem tenne meg gyermekéért? Ha úgy szereted Krisztust, ahogy Mária szerette, aki már gyermekként a karjában tar-

totta, ha szereted Jézus Krisztust, mint menyasszony a jegyesét, akkor ellent tudsz állni az ilyen kínzásoknak.”

ISTENNEK VÁROSA

„És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szálla alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony (Jel. 21: 2).

Amit itt János apostol látott, az az elkészült gyülekezet. A magasságos Jeruzsálem, mely mindnyájunknak anyja (Gal. 4: 26). Itt ismét egy csodálatos titokkal találkozunk. Valami olyannal, ami részben megnyilatkozott ugyan előttünk, de hiszem, hogy ha ez a város megjelenik annak teljes dicsőségében, akkor csodálkozva fogjuk nézni azt.

Mindenki ehhez a városhoz járul, aki újjászületik, mint az elsőszülöttek gyülekezetéhez (Zsid 12: 22,23), melybe maga is beépül, mint élő kő (1. Péter 2: 5).

Ez a város mindig is világított az évezredek sötétjében, mert nem lehetett elrejteni, mint hegyen épített várost. Ott, ahol a gyülekezetek az üldözés miatt titokban gyűltek össze testi vonatkozásban, lelki értelemben soha nem maradhattak titokban. Az élő gyülekezet éppen így szaporodott.

Így Istennek városa most épül, mely az idők végén le fog szállni mennyből, mint új Jeruzsálem.

Vigadj Isten városa, mit a Fiú alkota

Örvendj szent gyülekezet, a menny a te védelmed!

MEGSZENTELT, ELVÁLASZTOTT NÉP

Az Ige szól a gyülekezetről, mint megszentelt, elkülönített népről, akik ki vannak választva az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre (1. Péter 1: 2). Ahhoz, hogy a gyülekezet betölthesse hivatását, el kell határolódnia a világtól, azaz elkülönülnie, megszenteltnek kell lennie. Csak így tudja betölteni azt, hogy „Annak hatalmas dolgait hirdesse, aki Őt a sötétségből az Ő csodálatos világosságára el-

hívta” (1. Péter 2: 9). A világtól való elhatárolódása a titka annak, hogy a gyülekezet szaporodjon. Ha ezt nem értjük meg, akkor nem fogjuk megérteni azt az ellentmondásos dolgot, hogy miként lehetséges az, hogy az első keresztyéni gyülekezethez nem mert senki elegyedni a világból, és mégis minden nap csatlakoztak hozzájuk a hívők, akik üdvözülendők voltak (Csel .5: 13,14; 2: 47).

Nem nyerhet meg egy gyülekezet egy lelket se, vagy saját fiataljaikat azáltal, hogy a „mérce” lejjebb teszi, hogy a világnak utat nyit a gyülekezetben, azáltal, hogy mindenkinek megfelelő, vonzó programokat szervez, hogy az emberek jól érezzék magukat a közösségben.

Ebben az esetben a gyülekezet elveszíti küldetésének erejét, és éppen az ellenkezőjét éri el, mint amit akar. Számban se növekszik, de szellemben erősen hanyatlásnak indul.

A lelkek megnyerése nem programok kérdése, hanem az élet kiáradásának eredménye. A világ számára éppen azért lesz vonzó Krisztus útja, mert látni fogják a gyülekezet életét, mint a világ fölé emelt hegyen épített várost, és ezért dicsőítik az Istent (Máté 5: 14-16). Nem a programok vonzzák a megtérőket, hanem a szeretet (János 13: 35).

Ahhoz, hogy a gyülekezet Krisztus arcát ábrázolja ki a világ felé, át kell mennie a halálon, a megtöretésen és szenvedésen. A szorongattatások és üldözések által Jézus halálát hordozza magában, hogy az Ő élete legyen látható benne. Így fog a gyülekezetben a halál munkálódni, hogy a megtérőkben az élet munkálódhasson (2. Kor. 4: 6-12). Csak úgy teremhet sok gyümölcsöt a gabonaszem, ha a földbe kerül és ott meghal (János 12: 24). Ez a titka az üldözött gyülekezetek szaporodásának, és ez a titka a modern, elvilágiasodott gyülekezetek sorvadásának.

A szent és kiválasztott nép ereje az egységben rejlik. Ezért kérte Jézus az Atyától, hogy legyenek tökéletesen egyek, mert csak így fogja elhinni a világ, hogy Jézus az Istentől van, és csak ezáltal lehet élő bizonyossága Krisztusnak (János 17: 23)

De jól tudja ezt a Sátán is. Ezért módszeresen arra törekszik, hogy megrontsa ezt az egységet. Ha pedig sikerül megosztani a gyülekezetet, akkor ő lesz az úr. Mindent megtesz, hogy a tagok figyelmét elfordítsa Jézusról, Akiben egységben vannak. Ehhez számtalan eszköze van palettáján. Ha sikerül a tagok lelki életét ellaposítania, az imádkozásban

megrestülniük, akkor az ilyen tagok által elkezdí bomlasztani az egységet.

Ezt megelőzni csak úgy lehet, ha a tiszta evangélium hangzik a gyülekezetben és a tagok éberén őrködnek a gyülekezet tisztasága felett. Ha tudják a Sátán szándékát, (2. Kor. 2: 11), akkor tudnak ellene védekezni. Akkor lelepleződik előttük az ő módszere is, mely a tolerancia és jóhiszeműség nevében megtűri a világot és a bűnt.

A szent nép, a gyülekezet egysége nem emberi szabályzatokon alapul, hanem Jézus Krisztus ismeretén (Ef. 4: 13). Ez olyan egység, mint amilyen egységben az Atya a Fiúval van (János 17: 21). Tudják azt, hogy az örök élet nem holt cselekedetek és emberi rendelkezésekben van, hanem az igaz Isten és Jézus Krisztus ismeretében (János 17: 3). Ezt jelenti az egység.

A vallási közösségek úgy definiálják az egységet, hogy akik az adott közösséghez tartoznak, azonos teológiai ismeretekkel kell, hogy bírijanak, azonos külső szabályoknak kell, hogy megfeleljenek. Amíg egy közösség élő, addig ezekre nincs szükség; mivel se nem a közös teológia, se nem a külső szabályok, hanem a Jézusban elrejtett élet adja az egységet. Ott válik szükségessé a fenti dolgok definiálása és betartatása, ahol ez az élet megszűnik. Onanról kezdve pedig teljesen mindegy, milyen egységes képet mutat is a közösség, semmiképpen nem áradhat az élet rajta keresztül. Míg az ilyen közösséghez tartozó embereket az azonos valláshoz való tartozás tudata, az azonos teológiai gondolkodás és a sablonos viselkedés tartja össze, addig az élő gyülekezetet Jézus vérének ereje.

Ha az egységnek ez az összetartó ereje megszűnik, akkor érzik magukat a közösség vezetői hívatottnak, hogy központi szabályozással tartsák egységben a gyülekezetet. Ezt központilag kiadott hitvallással, úgynevezett hitalapi kérdések elfogadtatásával igyekeznek elérni. Ehhez járul még az öltözetben és az egyéb formákban megnyilvánuló egységesítés. Ott, ahol az egység nem Jézus Krisztuson alapul, ott semmi ilyen emberi erőlködés nem fogja létrehozni azt az egységet, amiről Krisztus szól. Ha létrejön is bizonyos egység, az csupán formális lesz. Minél kevesebb élet van egy közösségben, annál nagyobb sikereket lehet elérni az ilyen központosított egységesítéssel, hiszen annál jobban hasonlít egy

világi rendszerhez, ahol ideológiával, szankciókkal vagy a félelem keltésével lehet elérni a kívánt „egységet”.

A gyülekezet Jézus nevében

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűltök az én nevemben, ott vagyok köztetek”. Ez Jézus Krisztus meghatározása a gyülekezetről.

Az élő gyülekezet nem szervezésen alapul és nem emberi erőfeszítések hozzák létre. A ketten vagy hárman összegyűlő híveket nem a szervezeti hovatartozás köti össze és nem azért gyűlnek egybe, mert elérkezett az istentiszteleti alkalom, hanem az egymás iránti isteni szeretet hozza létre a gyülekezetet. Egy közösség nem attól lesz gyülekezet, hogy szervezeti szabályzata van, hogy vannak egyházi szolgái és különböző tisztségviselői. Nem attól gyülekezet, hogy van imaháza és egy, a világi hatóság részéről is elismert egyház.

A gyülekezet összetartó ereje a testvéri tudat és érzés, mely Jézus Krisztus vérén alapul. Ha tagjai az előzőekben leírt élő testhez tartoznak, akkor ez a közösség is élő lesz. Nem kell vezető, aki megadja a szükséges útmutatásokat és direktívákat, mert a Szent Lélek minden tagnak irányítója. Így egyedül a Szent Lélek az, Aki elhív valakiket egy munkára és utasítja a gyülekezetet, hogy válasszák el őket erre (**Csel 13: 2**). Amíg egy közösség ezen alapul, addig nincs szükség emberi irányításra, hiszen mindenki a Szent Lélek vezetése alatt áll. Ahol a Szent Lélek munkáját megkérdőjelezzük a másik tagban, ott szükségszerűen diktatórikus szervezetté alakul át a közösség.

Akik valóban testvérek Jézus Krisztusban, azoknak bármennyi találkozás se sok. Nem korlátozzák le az egymáshoz való viszonyukat, és amíg valóban Jézus nevében találkoznak, addig nem unják meg egymást és nem talál helyet olyan probléma, amelyik arra indítja őket, hogy ritkássák a találkozásokat. Ahol meg kell tartani az ún. két lépés távolságot, ott nem a testvéri szeretet él, hanem kimért emberi kapcsolat.

Egy élő közösségben, legyen az kisebb vagy nagyobb, Jézus szeretete az összekötő kapocs. Ez a szeretet olyan szinten kész az elhordozásra és a megbocsátásra, hogy minden nap teljesen új és tiszta lappal indul a közösség, mint ha semmi nem történt volna; lelki élményeik viszont egyre inkább erősítik ezt az összetartozást. Ott, ahol nem hajlandók a testvérek azonnal megbocsátani egymásnak tévedéseiket,

mint a kis gyermekek, és ez miatt bizalmatlanok és fenntartással vannak, olyan folyamat indul be, ami a gyakorlati életből ismerve szinte visszafordíthatatlan. Az élő gyülekezet létezésének és fennállásának egyik titka az, ha nem visznek át problémákat más napra.

Ez a testvéri szeretet a krisztusi alázat jegyében él a tagok közt, mely szerint egy kialakulóban levő konfliktus esetén azonnal kész inkább többet magára vállalni a felelősségből, mintsem hogy rajta múljon a békesség. A békességnek ez a kötele tartja meg a Lélek egységét (Ef. 4: 2,3).

Csak ott jelenik meg Jézus köztük, ahol ilyen szeretet és békesség van. Hiszen Jézus nem testi formában, de nem is átvitt értelemben van jelen, hanem lelki valóságban. Mivel Ő a szeretetnek, a békességnek és igazságnak megtestesítője, csak ott van jelen, ahol ezek megvannak. Ha viszálykodás és háborúság van a közösségben, ott nem Jézus, hanem az ördög van jelen.

Felmérhetetlenül nagy dolog az, amikor az övéi az Ő nevében gyűlnek össze. A hétköznapi életben tudjuk, hogy ha valaki eljár bármilyen ügyben valakinek a nevében, azt úgy veszik, mintha maga lenne ott jelen, aki nevében eljár az illető.

Ha egy hívő közösség egy akaraton gyűlik össze Jézus nevében, az Atya úgy tekint rájuk, hogy ott nem gyalgó emberek vannak, hanem maga Jézus Krisztus, Akinek nevében összegyűlnek. Amit kérnek Tőle, úgy fogadja, mint ha maga Jézus Krisztus kérné, Akinek teljes hatalom adatott a Menynyen és földön.

Ma, a hittől való szakadás és a szeretet meghidegedésének idejében már a fogalmunkat is elvesztettük, hogy ez mit jelent. Mi már nem ismerjük a testvéri összetartozásnak azt a mérhetetlenül nagy erejét, mely Jézus nevében és az Ő hatalmával mindent megtehet, amit Ő maga tett (János 14: 12-14).

A szeretet meghidegedése a jóléttel és a szabadsággal együtt jár. Minél inkább a jólétet és a testi kényelmet keresik a tagok a magánéletükben, annál inkább érvényre jut ez a gyülekezetben is. Így válik a közösség csupán „klubszerűvé”, ahol a tagoknak mindamellett, hogy jól érzik magukat együtt, nem sok lelki kapcsolatuk van egymással. A Sátánnak soha nem az a célja, hogy megszüntesse a gyülekezetet, de még csak nem is az, hogy okvetlenül viszályokat hozzon létre; ő

megelégszik azzal, hogy a lelki kapcsolatok megszakadnak. Ha a tagok közt nincs már lelki beszélgetés, és ami ennél is rosszabb, nincs nyíltság és bizalom a lelki életben, akkor többet ér el, mint ha vizsályt támasztana. Ugyanis az élő gyülekezet azért élő, mert tagjainak lelki kapcsolata élő. Az a célja – és ebben óriási sikereket is ért el – hogy mindenkinek a lelki élete, küzdelme intim szféra legyen, melyhez nincs köze a másiknak. Ha ezt eléri, akkor sikerült átalakítania a gyülekezetet egy jó társasággá.

Ahogy az elszigetelődést a társadalomban a jólét és az egyéni szabadság okozza, ugyanúgy a gyülekezetben is. Éppen ezért az üldözött, Krisztus nevéért szenvedő egyházban Jézus jelenléte, nevének ereje sokkal nagyobb és érezhetőbb, és nem a vallási tudat, az egyforma gondolkozás, az egy szabály, hanem az Ő nevének ereje, az Ő szeretete köti össze a tagokat.

Jézus neve nem varázsigé, hanem valódi hatalom, mely valóban jelen van; de csak ott, ahol egy akaraton léve gyűlnek össze és így kérik az Atyát az Ő nevében (Máté 18: 19). Ez a kulcsok hatalma, mely megkötözi a démoni lelket és feloldozza a megkötözötteket. Ez az Isten országában való megkötözés és feloldozás. Ez nem egyházi vezetőknek adatott, hanem a Jézus nevében egy akaraton és hitben összegyűlt egyszerű híveknek, tehát az élő gyülekezetnek.

Ha élő volna a közösség, akkor ez így is működne, és nem volna annyi megkötözött tagja neki, mint ahogy ezt most tapasztaljuk. De az ördög, aki minden jónak elrontója, azon igyekszik, – sajnos sok sikerrel – hogy széthúzást és szeretetlenséget okozzon a szívekben, így meg tudja akadályozni, hogy ők valóban Jézus nevében gyűljenek össze. Azt ő nem bánja, ha összegyűlnek, sőt még hivatkozhatnak is Jézus nevére, de amíg ez a feltétel nélküli szeretet nincs meg közöttük, addig úgymint eredménytelen lesz összejövetelük, sőt kifejezetten kár származik belőle (1. Kor. 11: 17-18). Ez az oka a gyülekezetek kudarcainak. Ettől lettünk csupán névleges keresztyének és formális, vallásos közösség.

Nagyon sokan vannak a gyülekezetekben megkötözve az iszákossággal, a pénzügyi problémákkal, depresszióval, internetfüggéssel, tönkrement házassággal és egyéb bűnökkel. A gyülekezeti munkák ezeken semmit nem segítenek, végül úgy elmérgesedik a helyzet, hogy kizáráshoz vezet, mint

egyetlen megoldás, melyet a vezetőség egy ilyen helyzetben ismer.

De van még egy lehetőség, melyet az Úr mutatott, melyről az előbbiekben szoltunk. Ha az Ő nevében ketten vagy hárman egybegyűlnek, egy akaraton vannak, bármit kérnek, megadja az Atya. Feloldozhatnak megkötözéseket, ördögöt űzhetnek Jézus Krisztus nevében (Márk 16: 17), vannak esetek, amikor mindezt böjtöléssel vihetik véghez (Máté 17: 21).

Akik ezt kétségbe vonják, azok az Úr szavát vonják kétségbe; akik pedig ezt idegen szellemiségnek tartják, azok a Szent Lélek ellen szólnak káromlást, mivel az ördög nem űzheti ki az ördögöt (Máté 12: 22-32).

Szeretnénk hangsúlyozni, – ami a könyv egész gondolatmenetét végigkíséri – hogy a gyülekezetek hanyatlásával már annyira elveszítettük az igazi értékeket és az élő gyülekezettel kapcsolatos felfogásunkat, hogy olvasunk bár sok „kemény beszédet” a Bibliában, de vagy úgy gondoljuk, hogy ez csak a régi időre vonatkozott, vagy egyszerűen átlapozzuk és figyelmen kívül hagyjuk őket.

Nem vehetjük az általunk megszokott állapotot mértékadónak. Jézus Krisztus gyülekezete csak ott létezik, ahol nem csak mondják, hogy az Ő nevében gyűlnek össze, hanem ezt bizonyítja az a tény is, hogy úgy szeretik egymást, mint ahogy Ő szereti őket. Csak az a közösség Jézus gyülekezete, ahol az Ő nevében úgy járnak el, hogy az Ő cselekedetei, Lelkének ereje megtapasztalhatóvá válik.

Jézus nevében nem lehet összegyűlni úgy, hogy békétlenség és viszály van a közösségben. Az Ő nevében csak akkor jöhet létre a közösség, ha az Ő békessége uralkodik. Akkor tudnak az Ő nevében megtérést és bűnbocsánatot hirdetni (Lukács 24: 47), akkor keresztezhetnek az Ő nevében (Máté 28: 19); és csak úgy tudnak a lelkek megmentéséért munkát végezni az Ő nevében (1. Kor. 5: 4-5; 2. Tess. 3: 6; Jakab 5: 14), vagy ördögöt űzni (Márk 16: 17). Ha egy gyülekezet ilyen békességben és szeretetben, ebből adódóan egységben van, akkor minden, amit Jézus nevében tesznek, ugyanolyan erővel bír, mint ha maga Jézus tenné meg azt.

Az Úr azt mondta, hogy az utolsó időben sokan jönnek el az Ő nevében, mint ahogy a csalódottak is azt fogják mondani: „Nemde nem a Te nevedben tettünk sok hatalmas

dolgokat?” Jézus nevének ereje nem a beszédben áll, hanem az igazságban és a Szent Lélek egységében.

A gyülekezet az egyháztörténelemben

Egyháztörténeti könyvek ezrei íródtak már. Könnyen hozzáférhetőek bárki számára. Nagy részük valószínűleg hiteles, sok érdekességet olvashatunk bennük.

De a mennyben is íródik egy történelemkönyv (Mal. 3: 16). Ez a láthatatlan egyházzal szól. Ez a könyv nem marad titokban örökké. Krisztus tanúbizonyságainak minden sőtájtása, könnye és szenvedése itt fel van jegyezve. Az, amiről a földi egyháztörténelem nem tud, azoknak neveik, akik Urukért feláldozták nyomorúságos életüket, mind-mind beírva vannak ebbe a könyvbe. Ebbe mi most még nem látunk bele.

Mi most még csak a földi egyháztörténelmet ismerjük, vagy saját közösségünkét. Erről – mint mondtam, - sok irodalom szól. Ezt a keresztyén történelmet most csak nagy léptékekben figyeljük meg, különös tekintettel arra, hogy ez milyen hatással volt a láthatatlan egyház életére.

Jézus Krisztus nem alapított gyülekezeteket. Ő hirdette Isten országának elérését az emberiséghez (Máté 4: 17). Az apostolok se alapítottak gyülekezetet. Ők ugyanezt az Evangéliumot, örömmüzenetet hirdették az embereknek. Az első keresztyéni gyülekezet nem rendszer volt, nem fektették le szervezeti szabályzatát. Egyszerűen élt, és ez az élet rendezőerővel bírt, mint a természetben minden életmegnyilvánulás, és összerendeződött a gyülekezet. Egyetlen erő rendezte és tartotta össze, az isteni szeretet, melynek minden tagja részese volt.

Azután jött a Sátán és belekotárkodott. Keresett és talált rá embereket, akik behozták a világot ebbe a közösségbe: emberi rendszert formáltak az isteni rend helyett. Ez kísérté végig a történelmet, ez alatt szenvedünk most is.

AZ ELSŐ KERESZTYÉN KÖZÖSSÉG

Az első keresztyéni közösségről röviden ír Lukács az apostolok cselekedeteiről írt feljegyzésében: 2. rész 42-47; 4. rész 32-37.

Ez volt a minta, melyhez minden időben visszanyúltak azok, akik óhajtották megélni a közösséget úgy, ahogy Krisztus akarta.

Csodálatos volt ez a kezdet, a Biblia olyan dolgokról számol be, amiket a későbbi időkben már egyáltalán nem lehetett megtalálni a keresztyénségben úgy együtt, esetleg csupán egyes elemeit bizonyos korokban.

Közösségük és egymáshoz való ragaszkodásuk olyan nagy volt, hogy minden nap összejöttek, együtt voltak a templomban és házanként. A Szent Lélek olyan bensőséges érzésekkel, szeretettel ruházta fel őket, hogy minden más elveszítette az értékét számukra. Ekkor még nem kezdődött el az üldözés, még az apostolok szabadon szóltak, anélkül, hogy a vallási vezetők háborgatták őket. Tehát nem az üldözés hatására volt ez, hanem a Szent Lélek erejével.

Ennek egyik oka az volt, hogy minden vagyonuktól megszabadultak, eladták, és azt köztulajdonba vitték át. Nem volt számukra anyagi kötődés. Vagyoni közösségben éltek, de ezt csak azért tudták megtenni, mert nem csak a vagyonuk volt közös, hanem szívük-lelkük.

Olyan erővel tettek bizonyosságot a Jézus feltámadásáról, hogy egy napon háromezer ember tért meg és csatlakozott ehhez a gyülekezethez. Meg lehetünk győződve arról, hogy ezek igazi megtértek voltak, hiszen a feljegyzés arról tesz bizonyosságot, hogy ők részesei lettek ennek a közösségnek; nem csupán formailag, hanem egy szívvel és lélekkel. Különös a mi szemünk előtt, hogy ez az embertömeg így tudott megtérni egyetlen nap alatt, míg ma hónapokon vagy éveken keresztül járják a „megtérés” útját, és soha nem jutnak el erre az állapotra, mint hogy a gyülekezet is nagyon messze van ettől.

Önkéntelenül is felmerül a kérdés, hogy ez a kezdet csupán egy ideális gyülekezeti képet mutat be, mely soha többé nem jöhet létre? Az élő Evangéliumnak olyan nagy ereje volt, ami létrehozta ezt a közösséget; mi az oka, hogy ma ennek még csak árnyékába se léphetünk? Mi történt valójában a gyülekezettel az ezt következő évszázadokban?

Úgy tűnik, hogy az első keresztyéni gyülekezet egy szó szerinti megtestesítője volt az élő, láthatatlan szellemi egyháznak, Krisztus testének. Azután lassan eltűnt a látómezőből, az elmúlt két évezredben fel-felbukkant különböző formában, majd a mi időnkben teljesen háttérbe vonult. De él és fejlődik, és az időknek végén ismét meg kell jelennie teljes dicsőségében. Ezt a folyamatot szeretnénk a következő oldalakon röviden, összefoglalóan áttekinteni.

Láthatjuk azt, hogy a Krisztus testét megjelenítő gyülekezet lassan-lassan szervezett, formális egyházzá változott, de idővel itt is ott is megjelent valami az első gyülekezetek példájából a következő két évezred egyháztörténelmében. Csak az domborodhatott ki látható formában, ami létezett. Krisztus élő gyülekezete pedig nem megszűnt és újból alakult, hanem mindig létezett és létezik, és itt vagy ott, különböző időkben ismét testet öltött egy-egy közösségben. Amit az egyháztörténelemben látunk, az nem más, mint a láthatatlan, lelki egyháznak a látható megjelenése.

Isten országa szemben áll minden evilági hatalommal. Minél inkább Isten országa jellemzi a gyülekezeti életet, mivel tagjai újjászületett emberek, annál inkább hasonlít az első keresztyéni gyülekezethez. Ezzel összefüggésben annál inkább távol áll a világtól, ezért a világ – vagy elvilágiasodott egyház – üldözi azt. Viszont minél több világi szellemiség jellemzi a gyülekezetet – melyet későbbiekben látni fogunk – annál távolabb áll az újszövetségi eszményképtől.

Hogy ez világos legyen, szembe kell állítanunk az első gyülekezet működésének alapját a világi rendszerekkel. Az első keresztyéni gyülekezetet a Szent Lélek hozta létre. Nem emberi szerveződés által állt elő. A pünkösd csoda, mely szerint a Szent Lélek munkája nyomán minden jelenlevő a saját nyelvén értette az evangéliumot, azt jelentette, hogy csak ez az erő képes egységre hozni minden nemzeti, nyelvi és kulturális háttérrel rendelkező embert. Aki egy ilyen gyülekezet tagja, az háttérétől függetlenül érti az élő evangéliumot és életének részévé válik. Ez hozza létre az egységet.

Ezzel szemben áll minden földi társadalmi forma, legyen az diktatúra, demokrácia vagy anarchia. Nagyon sok emberi próbálkozás bizonyította már be, hogy egyik se képes egységet, különböző népek egyesítését létrehozni.

Amelyik egyházat már nem a Szent Lélek irányítja, ott a fent említett evilági rendszerek valamelyike uralkodik. A jó-

hiszemű demokratikus rendszerek éppúgy nem képesek élő gyülekezetet életre hívni, mint a hatalomvágytól hajtott vezetők által irányított diktatórikus gyülekezetek. Ha bármelyik elem meghatározóvá válik egy gyülekezetben, az hanyatlását tovább segíti és képtelen megfelelni feladatának, nem tölti be elhívását, mint Jézus Krisztus élő tanúbizonysága a Földön.

A HANYATLÁS KEZDETE

Közvetlenül az apostolok ideje után kezdődött a hanyatlás. Erről szól a Jelenések könyvében az efézusi gyülekezet felvigyázójához írt levél. Még megőrizte a gyülekezet tisztaságát, nem tűrte meg a bűnt és a hamis tanítást a gyülekezetben (Jel. 2: 2). Viselte a terhet az Úrért és kitartó volt. Még nem tudott tért nyerni a Nikolaiták tudománya, amelyről később szólnunk. Ezek olyan jegyek, amik a mai gyülekezetekben már nem láthatók.

De a hanyatlás ott kezdődött, hogy a legdrágábbat elhagyta a gyülekezet: az első szeretetet. Ez az első szeretet volt az, amiről az előbb olvastunk, mely a gyülekezetet egy testté kötötte össze. Amely lehetővé tette a vagyoni közösséget és egy szívvé és lélekké olvasztotta össze a gyülekezetet. Ez az első szeretet volt az, mely a gyülekezetet össze tudta kötni úgy, hogy semmiféle emberi rendeletre nem volt szükség ahhoz, hogy az ne essen szét, és minden egyéb káros következménytől megvédte.

Az első szeretet meghidegedése a világnak a gyülekezetben való térnyerésének az oka. Hiszen az első szeretet az önzetlenségen alapul, míg a világ szelleme az énközpontúságon. Kívülről jön a kísértés, amikor a jólét és a test kényelme, az élet élvezete hatással kezd lenni a tagokra, és a világ ilyen formában behatol a gyülekezetbe.

Ahogy ez az első szeretet eltűnőben volt, úgy tudtak a különböző hamis tanítások is teret nyerni a gyülekezetben, melyek már a második századtól kezdve mint mozgalmak jelentkeztek az egyházban. Ez tette lehetővé, hogy később szétválhasson a gyülekezet egy tanítói és egy laikus rétegre.

Valószínű, ha betekintésünk lehetne ebbe a gyülekezetbe, a közösségükbe, akkor mi nem tudnánk megállapítani a

hanyatlás jeleit. A mi hasonlítási alapunk a saját közösségünk, és ahhoz képest még nagy tüzet látnánk köztük. Mi már olyan távol vagyunk ettől a szeretettől, hogy össze se lehet hasonlítani már a kezdettel. De erről még szölünk, amikor a történelemben a jelenkori gyülekezetek vizsgálatához érünk.

A BORZALMAS KERESZTYÉNÜLDÖZÉSEK

Ezt az időszakot egy olyan keresztyénüldözési hullám követte, amelyik arra irányult, hogy teljesen kiirtsa a gyülekezeteket a földről. Ez a smirnabeli gyülekezet korszaka. A tíz napig való nyomorúság valószínűleg a tíz egymást követő hullámban érkező nagy keresztyénüldözéseket jövendölte, melyek be is következtek az első századokban.

Az üldözés már Néró császár idejében kezdődött, de még ez nem terjedt ki az egész Római Birodalomra, még nem öltött hivatalos formát, jóllehet kegyetlenségével nem maradt alul a későbbi üldözéseken. A későbbi korszakok császárai viszont már az egész birodalom területén üldözték a hívó gyülekezeteket. A második század elején Trajanus császár törvénytelennek mondta a keresztyénséget, bár nem nyomoztak utánuk, de akit rajtakaptak, azokat megbüntették.

Az első, nagyon kemény üldözés Decius császár (249-251) idejében történt, aki vissza akarta állítani a régi római istentiszteletet, ezért minden embert arra kényszerített, hogy a rómaiak isteneinek áldozzon. Mivel erre a keresztyének nem voltak hajlandók, ezért kínzásokkal kényszerítette őket.

Az egyházban, mely az első szeretetet elhagyta, hamar jelentkeztek olyan tagok, akik nem voltak valójában újjászületve. Ez a kegyetlen üldözés viszont kisselektálta az ilyen tagokat, mert nem voltak képesek megállni ebben a próbában és a császárnak áldozatot mutattak be. Így a gyülekezet újra megerősödött, megtisztult és ismét élő tanúbizonysága lehetett Krisztusnak. Az egyik korabeli egyházatya mondása fennmaradt, miszerint: „A szentek vére az egyház magvetése.” Minél több mártírt kínoztak meg és mészároltak le kegyetlenül, annál jobban szaporodott az egyház. Hasonlóan mint Izrael népe Egyiptom földjén: „De mennél jobban sanyargat-

ják vala a népet, annál inkább nevededik vala, és sokasodik vala annál inkább..." (2. Mózes 1:12).

Diokletianus császár 303-ban kezdte meg a minden idők legkegyetlenebb keresztyénüldözését, mely arra irányult, hogy az addigra már a birodalom teljes területén megerősödött egyházat teljesen kiirtsa. Leromboltatott minden imaházat, minden megtalált irodalmat elégettetett. Soha nem látott szenvedés következett a keresztyénségre, különösen a birodalom keleti felében.

De ebben a hatalmas üldözésben az egyház mégis győzött: megtartotta hitét, és úgy látszott, semmiképpen nem lehet terjedését megtörni a legkegyetlenebb üldözéssel se.

Ekkor az ellenség módszert változtatott. Erre összPontosítsuk figyelmünket a következő oldalakon, amiben nagyon jól felismerhető a gyülekezet romlása, mely az ezután következő évszázadokban, egészen napjainkig visszatérő jelenség, mely a kezdetben olyan szép közösséget teljesen tönkre tudta és tudja tenni.

De mielőtt erre rátérünk, figyeljük meg az üldözések megújuló hullámain a későbbi időkben is. Mind a középkorban, mind a huszadik században, de még napjainkban is nagyon kemény üldözéseken ment keresztül a gyülekezet.

Amikor a keresztyén közösségek ellaposodtak – mint ahogy az pl. Kelet-Európában is megtörtént – a hatalomra jutó kommunista vezetés kegyetlen üldözésnek vetette alá a gyülekezeteket. Fenyégetéssel próbálta meg őket nem keresztyénségük megtagadására, hanem a kommunista rendszerbe való megalkuvásra bírni. A vallásos tömegek előtt a lelkészek által akarta népszerűsíteni és elfogadtatni a kommunizmust. Azok a lelkészek vagy gyülekezeti elöljárók, akik ennek nem hódoltak be, a legkeményebb kínzásokat élték át hosszú börtönöveken keresztül, vagy mártírhalált is haltak.

De ebben a kegyetlen harcban mégis győzött a földalatti egyház, melynek hitét semmilyen üldözéssel nem lehetett megtörni. Ekkor a Sátán fordított egyet a kockán:

TRÓN ÉS OLTÁR SZÖVETSÉGE

Konstantin császár 313-ban felismerte azt, hogy a keresztyének üldözése nemcsak hogy felőrli a Birodalom erejét,

mely a külső támadások fenyegetése ellen védtelenné teszi, hanem így a legjobb, legmegbízhatóbb polgárokat veszítik el.

Ezért, hogy ennek elejét vegye, a keresztyén vallást elismert vallássá nyilvánította. Ezzel a lépéssel természetesen tiszteletet és hálát ébresztett a keresztyénekben, aminek szomorú következménye az lett, hogy ez lojalitást követelt felé.

Mivel nem kellett a bálványisteneknek többé áldozniuk, így nyugodt lelkiismerettel közeledhetett a pogány állami vezetés és a keresztyén egyház egymáshoz. Ami az üldözésben lehetetlen volt, az itt megvalósulhatott. A csali abban volt, hogy teljes lelkiismereti szabadságot kaptak, ennek élvezete alatt viszont már képtelenek voltak felismerni, hogy a háttérben az ördög szándéka az volt, hogy ily módon keverje bele a világot a gyülekezetbe.

A keresztyének vevők voltak erre a szabadságra, és örültek annak, hogy a gyülekezet így nyíltan tehet bizonyosságot majd hitéről. Nem kell elbújva összegyűlniük elhagyott temetőkhöz az éj leple alatt. A szabadság mámorában elfelejtették azt, hogy Jézus Krisztus pedig éppen az üldözést jövendőlte meg követőinek.

Konstantin belevegyítette a keresztyénségbe a babiloni gyökerekkel bíró vallási eszméket, így jött létre a mai napig is fennmaradt római katolikus egyház. Ennek az egyháznak sok olyan eleme van, melyek teljesen visszanyúlnak a pogány vallási gyökerekig, mint pl. a karácsony. A vasárnapot tette meg a keresztyének ünnepnapjává, mely nap eredetileg a napimádó római vallás napja volt. Néhány nyelv még ma is őrzi ennek emlékét a vasárnap elnevezésében, mint a „Napi a napja” (Sonntag, Sunday). Ezzel a lépéssel is népszerűsítette a keresztyénséget a pogányság előtt, mely könnyebben befogadta a hozzá alkalmazkodó új vallást. Ha az egyház úgy közeledik a világhoz, hogy felveszi annak szokásait és gondolkodásmódját, akkor nem a világ tér meg, hanem az egyház világiasodik el.

Ez Bálám és Jézabel tanítása. Ugyanígy közeledtek a pogány népek Izrael felé az ő idejükben, Izrael fiai pedig nem határolódtak el tőlük. Ez a lelki paráznaság, amikor Krisztus gyülekezete figyelmét a világ felé kezdi fordítani és a világ közeledését szívesen elfogadni. Mint ahogy a testi paráznaság is csak a szimpátiával kezdődik, majd óvatos közeledéssel

folytatódik, míg végül egy testté válás lesz belőle; ugyanígy a gyülekezet életében végbemegy a világgal való egyesülés.

Van ennek a folyamatnak egy sajátos oka: az állam támogatására és elismerésére akkor növekszik meg az igény, ha az Istenben vetett hit és az Ő dicsőségének keresése csökken (János 5: 44). Az a hit, mely a körülményektől függetlenül mindig számít az Ő vezetésére és segítségére, így minden problémáját teljesen rá tudja bízni. Egyszóval nincs szüksége külső segítségre.

Most szeretnénk ezt a későbbi időkben megismétlődő modellt a jelen helyzetünkre vetíteni. Amikor ez a jelenség napjainkban ismét előtérbe került, szeretnénk határozottan rávilágítani arra, hogy az állami elismerésért folytatott küzdelem mindig olyan következményekkel jár, mint ami történt a negyedik században. Akár a gyülekezet próbál elismerésért folyamodni, mint ahogy az néhány évtizede történt, akár az állam kínál fel nyilatkozat ellenébe elismerést, mint ahogy az a közelmúltban ment végbe, mindig az ördög szándéka húzódik meg mögötte. A szándék ugyanaz, a rejtettség is minden időben jellemző, csupán a módszerekben, a kivitelezésben van különbség.

A hit által élő keresztyént az a magyarázat se tudja kielégíteni, hogy a gyülekezeti intézmény fenntartásához szükséges állami támogatás miatt kell az elismertetés folyamata, mert ez csak arra világít rá, hogy a valódi hit hiányában kell emberi eszközökhöz nyúlni. Így „jutalmul” a támogatással együtt más is van az átnyújtott borítékban, mely majd később fogja éreztetni hatását.

Konstantin valószínű maga se volt tudatában, hogy milyen erők mozgatták a történelmet az ő idejében. Mindenesetre a szabadság beköszöntével könnyű lett keresztyénnek lenni, sőt vonzó is volt mindenki számára, hiszen a legjobb állásokat már a megbízható keresztyének töltötték be a Birodalomban.

Ennek eredménye a felhígulás volt. A buzgóság rohamosan csökkent, a világ minden formában éreztette a hatását. A keresztyénség elveszítette bizonyágtevő erejét. Ezzel együtt utat nyitott mindenféle tévtanításnak, megalapozta az egyetemes (katolikus) egyház létét, melyről a következő rész szól.

A Római Katolikus Egyház nem más, mint a Dániel próféta által megjövendölt Római Birodalom átörökítése vallásos

formában, mi több megőrzése annak az idők végéig, mikor ismét felépül és megújul ez a birodalom. Ebben nagy szerepe van ennek az egyháznak, mely nem csak a szellemi vonalat vitte tovább, hanem szellemiségével az utolsó idők világdiktatúráját is támogatja. Rómát ezért nevezik az „örök városnak”. Több mint kétezer éves történelmén keresztül mindig a világuralom központjában állt, először nyíltan világi, később egyházi szerepben.

Konstantin császár nem kívánta meg a keresztyénektől, hogy a római isteneknek áldozzanak. Zseniális ötletével nem egy azonnal felismerhető bukást eredményezett, hanem a jólét és szabadság felkínálásával érte el a célt, hasonlóan, mint Bálám, aki megátkozni nem tudta Izrael gyülekezetét, hanem azt tanácsolta a pogány moábitáknak, hogy csábítsák paráználkodásra az Izrael fiait. Bálám eme gonosz tanácsa ma is érvényben van, amikor a pénz (állami támogatás) és a szabadság (elismerés) elkötelezi a gyülekezetet a világi hatalom felé. A 4. században a gyülekezet nem ismerte fel azt, hogy a látszólagos jó szándék mögött a Sátán van, aki a világpolitika gyeplőjét a kezében tartja. Isten országa és e világ birodalma között nem lehet diplomáciai kapcsolat, mivel utóbbi teljesen más szellemiségben működik. Az igaz hívők, mint só, a világban jelenlétükkel adják meg az erkölcsi normát a világnak.

A világnak a gyülekezetben való tértnyerésével elveszítette jelentőségét az a tudat, hogy a világ, mint uralkodó hatalom nem fogadhatja el, hanem üldözi a hívőket. A keresztyének iránt mutatott tolerancia levette őket lábukról, és csupán a humanitást, az állam jóindulatát látták meg benne, nem pedig az ördög cselét, aki minden időben a gyülekezetek megrontására igyekezett. Jézus Krisztust nem tudta eltéríteni keresztútjáról a Sátán, amikor Péteren keresztül jött ajánlatával: Kedvezz Uram magadnak. Tisztában volt azzal, hogy amit testben nyerne ezzel, az a lélek számára veszteséggént jelentkezne.

Egy ilyen kifinomultan ravasz kísértésnek csak az tud ellenállni, aki éber marad. Akit a világ szelleme, a pénz vagy a hatalom eltávolított az egyszerű keresztyéni hittől, az minden további nélkül belegyalogol ebbe a csapdába.

De itt ismét visszautalunk az előző részre, ahol arról beszéltünk, hogy az igaz hívőket semmiféle hízélgéssel, fenyegetéssel és kínzással nem lehetett az uralkodó rendszer mellé

állítani. A kommunizmus, mint istentelen rendszer elbukott (Magyarországon is), és helyét felváltotta a demokrácia. Sőt, hogy a félrevezetés nagyobb legyen, egy olyan keresztyén-demokrata kormányzat, melynek új alkotmányában Isten neve és a nemzeti hitvallás is szerepel. Ez a rendszer a konstantini modellen alapul, és a háttér szellemiséget az éppen akkor kialakulóban levő katolikus egyház adja éppen olyan alattomos módszerekkel. Mint ahogy az első zsinaton, melyet Konstantin rendezett meg, a megjelent püspökök közül sokan még testükön hordozták a kínzások nyomait, ugyanúgy az elismerésért folyamodó mai gyülekezetben még sokan ülnek, akik hitükért börtönbüntetést szenvedtek. A fenyegetés és a kínzás nem volt képes őket eltéríteni, a szabadság és a pénz megtette hatását. Abban az időben a középkori, parázna egyház kialakulásához vezetett, most pedig ugyanennek az egyháznak vezetése alatt álló világvallásba való integrálódásának első lépéséhez.

A KÖZÉPKORI EGYHÁZ

Jézus Krisztus élő gyülekezete tovább létezett egy olyan időben is, melyet a sötét középkornak szoktak nevezni; egy olyan körülményben is, amikor a keresztyénség látszólag teljesen elveszítette eredeti arculatát és az egyházban minden megtalálható volt, ami korábban csak a világra volt jellemző. De a sötét háttér mögött élt az élő gyülekezet, látszólag teljesen elnyomva, úgy, hogy róluk a történelem nagyon keveset jegyez fel. Az egyháztörténelem inkább a hivatalos egyházról szól, de amint már korábban említettük, erről az élő egyházzal is készült tovább az emlékirat a Mennyben.

Most nem egyháztörténelmet írunk. Nem a Római Katolikus Egyház történelmét, hanem a katolicizmus bélyegeire szeretnénk a figyelmet felhívni, hogy ezeket a bélyegeket felismerhesse mindenki a mostani gyülekezeti állapotokban is.

Mint ahogy szoltunk róla, a világ minden formájában tért hódított az ilyen módon szabaddá vált egyházban. Korabeli feljegyzések tanúsítják, hogy a viselkedésben és az öltözetekben is teljes ellazulás látszott, a hiúság ebben a formában is teret kapott. Az istentiszteletek látogatása iránt is közönyösség mutatkozott, sőt sokan csak egyhangúan, unottan

ültek az igehirdetés alatt, míg mások cseverészéssel töltötték az időt.

Ezzel egy időben utat tört magának mindaz a jelenség, mely ma a katolikus egyház dogmáiként ismert. Ezek olyan erős jegyek, melyek nem csak a Római Egyház jellemzői, hanem sok protestáns kisegyházban is felismerhetőek különböző formában. Ezekről szeretnénk külön-külön említést tenni.

Üdvösség csak az egyházon belül

Azt a tényt, hogy csak Jézus Krisztuson mehet bárki is az Atyához (**János 14: 6**), szájjavallomásában az Egyház nem tagadja, a gyakorlatban mégis mást tanít. A magát egyedül üdvözítő egyháznak tartó közösség ugyanis kizárja, hogy más közösséghez tartozó hívek is lehetnek Isten gyermekei, ezáltal tagadja, hogy üdvözülhetnek. Ez az állítás már csak akkor következhetett be, amikor az egyház már nem ismerte Jézus Krisztust, így az üdvösség útját kénytelen volt saját magában meghatározni.

Ez az erősen katolikus vonás egyre erősebben hódít tért, amikor egyre leplezetlenebbül nevezi meg a gyülekezet saját magát Krisztus testének, egyetlen élő útnak, mely Istenhez vezet. Bár komolynak hangzik ez és mintegy óva intés a más egyházakhoz való viszonytól, valójában Jézus Krisztusról, mint az Atyához vezető egyetlen útról átkerüli a figyelmet egy egyházközösségre. A veszély éppen ebben van: a Sátánnak az a célja, hogy Jézus Krisztusról, az üdvösség egyedüli alapjáról másfele fordítsa a figyelmet, és ennek egyik célja pont a valósi közösség.

Ez egy rendkívül tévelygő és eretnek tanítás, és annál inkább félrevezető, mert egy olyan köntösbe bújik, mint amelyik a gyülekezetet egy ökumenikus mozgalomtól akarja megóvni. Ezt örömmel elfogadják a tagok, és tisztelettel néznek a szólóra, mint aki sokat fárad azért, hogy a gyülekezetet megőrizze a régi alapon, és örömükben észre se veszik, hogy egy másik úton vezet be egy igazi ökumenikus mozgalomba, mely a világ vallásaiból éppen a Római Egyház vezetésével fog létrehozni egy olyan világvallást, melyben minden kisegyház látszólag megtarthatja függetlenségét. A valóságról, az igazi háttérrel most még nincs szó.

Meggyőződéssel valljuk, hogy isteni munkát, mely lát-szólag a gyülekezet egységének, lelki épülésének céljával történik, semmiféle hamis és téves eszmével nem lehet végezni (1. János 2: 21).

Az „egyedül üdvözítő gyülekezet” tanának van egy nagyon súlyos mellékhatása, melyet a „másként gondolkodók” ellen fel lehet használni. Ugyanis ha felismerne is valaki bármit az Igéből, ami eltér a gyülekezet hitgyakorlatától vagy hivatalos felfogásától, saját lelkiismeretével szembekerülve nem meri elfogadni. A félelem légköre a kiközösítéstől való félelemből adódik, mert mélyen idegződött a gyülekezet tagjaiba, hogy aki ebből a gyülekezetből bármi oknál fogva kikerül, az a Mennysországba se juthat be, mivel elhagyta az Urat. Így ez a tény fenyegetések eszközévé vált, mellyel egy „jó rendet” meg lehet tartani a közösségben.

A középkori egyház ugyanezt az elvet követte a kiátkozás gyakorlatával, amitől jobban féltek az emberek, mint vagyoniuk elvesztésétől, vagy a börtöntől. Ezért ragaszkodtak görcsösen egyházukhoz még akkor is, ha lelepleződött előttük annak hamissága, mert ez számukra az üdvösség alapját képezte

Tanítói hivatal

Az előzőekkel szoros összefüggésben van. Köztudott, hogy régen a katolikus híveknek nem volt szabad Bibliát olvasniuk, azzal a megindokolással, hogy ők nem képesek azt érteni, hanem csak a papi réteg. A technika fejlődésével és az információ áradatának forradalmával ez tarthatatlan volt, ezért az egyik zsinaton az egyház ezt a rendeletet feloldozta, azzal a kikötéssel, hogy mindenki úgy olvashatja a Bibliát, hogy értelmeznie csak a Tanítói Hivatal által elfogadott módon szabad. Ezért a katolikus hívőnek kötelessége ragaszkodni és hinni az Egyház valamennyi kinyilatkoztatott tan-tételében. A Katolikus Egyház nem hajlandó elfogadni azt, hogy a keresztyén tanítások és gyakorlatok tekintetében egyedül a Bibliának van döntő tekintélye.

Ez a jelenség sokkal árnyaltabb formában jelentkezik. Erre nincs határozott utalás, de az úgynevezett „hitalapok”, melyekben sok teológiai kérdés van, erősen meghatározzák a tagok gondolkodását. Nem csak hogy meghatározzák, hanem sablonok közé is állítják. Ez azt jelenti, hogy egyes kérdésben

egy gyerekkorától a gyülekezetbe járó tag reflexszerűen tudja a hivatalos értelmezést, ezért nem is érzi szükségét, hogy felülvizsgálja azt.

A helyzetet tovább bonyolítja, hogy nagyon óvatos lépésekben újabb és újabb hittételek érkeznek, melyek a központi vezetésnek köszönhetők. Ezekre a Bibliát olvasó, éber tagok az elején még reagálnak, de lassan mégis beágyazódik a gyülekezet tudatába.

Szent Hagyomány

Mint ilyen, ez a katolicizmus egyik alappillére. A hagyomány, mely legtöbbször bizonytalan eredetű, mindig felülírja a Biblia igazságát. Ezekre mindig úgy hivatkoznak, mint atyáik tanítása, hátrahagyása.

Hogy ez milyen mértékben jellemzi a mi közösségünket, abban megoszlanak a vélemények. Azt nagyon kevesen ismernék el, hogy a hagyomány, a megszokás erősebb szóval bírna, mint a Biblia.

De a hagyományok legnagyobb kárt azzal okoznak, hogy olyan szinten terhelik meg a lelkiismeretet, hogy hiába világosodik meg egy hívő ember szeme előtt a Szent Írásnak valamely igazsága, képtelen a szerint élni, mert megkötözött lelkiismerete nem engedi azt. Ebből lehetetlen megszabadulni, csak a szabadság Lelke által.

Amikor a gyülekezetet már nem képes összetartani a szeretet, a Szent Lélek, akkor nagy jelentőséggel bírnak az emberi rendelkezések. Amikor a belső kohézió megszűnik, akkor abroncsot kell húzni rá, hogy szét ne essen. Csak így lehet a formális keretek közt megőrizni az egyházat, ehhez pedig törvény kell és szankció. Igaz, hogy ez a törvény már nem Isten Igéje, a mérce pedig már nem a Szent Lélek tanítása, de nincs más út ahhoz, hogy az egyházat egybe tartsa. Nem lélekben, hanem szervezeti formában, és még mindig abban a tudatban, hogy maradt az élő Istennek egyháza.

Szolgálatok

Az első keresztyéni egyházban meg voltak a különböző szolgálatok, de olyan szolgálat nem volt, amely elsőbbséget vagy felsőbbrendűséget élvezett volna a többivel szemben.

Nem üres teológia volt, hanem valós hittapasztalat, hogy a gyülekezet minden tagja rendelkezett a Szent Lélek ajándékával, és mindenki egy királyi papsághoz tartozott. Ennél fogva mindenki magyarázhatta az írásokat (1. Kor 14: 31), és nem létezett külön tanítói csoport. Sőt, az apostol mindenkit buzdított arra, hogy igyekezzon, hogy tudjon írást magyarázni (1. Kor. 14: 1).

A gyülekezet nem rendszer elvén működött, hanem teljes teret engedett annak, hogy a Szent Lélek mindenegyres tagon keresztül elvégezhesse munkáját. Ez Jézus tanain alapul (János 14: 21). Egyedül a Szent Lélek az, aki tudja, hogy kiben milyen ajándék van, és mire tudja használni. Így volt egész a test, így működött harmonikusan a gyülekezet.

De az egyetemes egyházban már egyre inkább kezdett különválni a tanítók csoportja, akiknek kizárólagos joga lett az igének magyarázása. Így az átlag nép csak hallgatóként volt jelen az összejöveteleken, a Szent Lélek nem használhatta fel a bennük levő ajándékot.

Az első gyülekezetben minden szolgálat és munka teljesen egyenrangú volt, úgy a szolgálatot elvégzők is egymás mellé voltak rendelve rangsorolás nélkül (1. Kor 12: 22-25). Az egyház változása után egyre inkább bevezették azt, hogy egy magasabb rendű szolgálatba csak egy alacsonyabb rendű szolgálaton keresztül lehet eljutni.

Mint mindenre, erre is van érvelés, és nem kell arra gondolnunk, hogy a Római Egyházban az Igétől való eltérésekre nincs ésszerű magyarázat; sokszor még részben a Bibliával alá is vannak támasztva.

Ennek a „jó rendnek” a legnagyobb hibája, hogy teljesen lekorlátozza a Szent Lélek munkáját a gyülekezetben, amit valaki által el akar végezni. Ezt csak tovább fokozza, hogy egyes szolgálatokra való kiválasztásnál nem az ajándék az elsődleges szempont, hanem a vezetők elvárásainak, rendeleteinek való megfelelés és az azokkal való feltétlen egyetértés. Így nagyon sok olyan szolgálattelvő van a gyülekezetben, aki inkább fárasztja, mint építi a közösséget.

A Katolikus Egyház egyik legsúlyosabb tévedése az, hogy azt állítja, hogy az egyszerű ember nem értheti meg az isteni dolgokat és nem is képes közvetítő nélkül Vele kapcsolatba lépni. Ebből az eretnek gondolatrendszerből született meg a papi tisztség közvetítő szerepe. Így például egy úrvacsora is

csak akkor számított érvényesnek, ha ők celebrálták, függetlenül attól, hogy erre a legkisebb utalás sem volt az Igében.

A katolicizmus e bélyege úgy jelenik meg ma, hogy azt vallja ugyan, hogy mindenki Szent Lelket kapott, de azt már kétségbe vonja, hogy egy egyszerű tagnak is jelenthet ki valamit, amiből az egyházi vezető kimarad. Ezt a dilemmát úgy hidalja át, hogy az egyszerű tagok is kapnak Szent Lelket, mégpedig az engedelmesség Lelkét, mely őket a szófogadásra tanítja – természetesen vezetőik felé. És ennek van is igei alapja (Zsid. 13: 17). Csakhogy ez az elmélet feltétel nélküli engedelmességet követel, ami viszont már nem egyezik az Igével (Csel. 5: 29).

Az egyház közvetítése

Az első keresztyéni gyülekezetben még vallották és hitték, hogy az üdvösséghez nem kell egyházi közvetítés. A gyülekezet feladata, hogy a bűnös világ felé az örömszenvedet hirdesse, közvetítse azt, hogy az Istennel való megbékülés csak Krisztus által van (2. Kor 5: 18-20). Ehhez minden tagjának állandóan a Szent Lélek vezetése alatt kell állnia, hogy bármikor és bárhol használhassa őt. (1. Péter 3: 15). Ezen kívül nincs szükség az egyházra, mint közbenjáróra Isten és ember közt, hogy a bűnös kapcsolatba léphessen Istennel. Ezért is a gyülekezet nem magát prédikálta, hanem Jézus Krisztust (2. Kor 4: 5).

A középkori egyházban már nyíltan hirdették, hogy az egyház közvetítése nélkül nincs üdvösség. Ezzel az embereket lelkiismeretük letaposására kényszerítették. Ugyanis az egyház megtagadta mindenkitől a szent dolgokban való részvételt, aki nem fogadta el dogmáját. Mivel az emberek lelkiismerete meg lett kötözve, és tudatukká vált az, hogy az üdvösség csak az egyházon belül lehetséges, kénytelenek voltak elfogadni ezeket a hagyományokat és emberi rendelkezéseket, még akkor is, ha nem értettek velük egyet.

A középkori egyház szelleme megmutatkozik az utolsó idők gyülekezetében is. Mivel az emberek szeretnének megkeresztelkedni, úrvacsorában részesedni; ezt pedig tudomásuk szerint nem tehetik meg a gyülekezeten kívül, ezért szájukkal vallani kell egyházuk tanait, még akkor is, ha azok nem az Igén alapulnak és maguk se úgy hiszik. Így tehát ha meg szeretnének keresztelkedni, nem lehetnek őszinték. Ez

sokak számára komoly lelkiismereti kérdést jelent, ezért nem tudják bevállalni ezt, és kénytelenek más közösséget keresni. Vannak olyanok, akik annyira ragaszkodnak gyülekezetükhöz, hogy ezt mégis megteszik.

Az ilyen közösségek előljárói súlyosan vétkeznek, mivel-hogy magukhoz ragadják a tudomány kulcsát, megbélyegzik az emberek lelkiismeretét és hazugságra kényszerítik őket, az őszintéket pedig távozásra, miközben hangosan hirdetik, hogy ők azok, akik nem akarnak bemenni a szoros kapun, hanem egy szélesebb utat keresnek. (Lukács 11: 52).

Összefoglalva azt állapíthatjuk meg, hogy az egyház számára nyitva állt az út végzetes tévtanok elfogadására, melyet a szabadság bódító illatában nem ismert fel a gyülekezet.

A Biblia nem nevez meg egyetlen keresztyén egyházat se név szerint, hanem csak a Római Katolikus Egyházra utal, mégpedig olyan jellemzőit írja le, melyekben félreérthetetlenül felismerhető (Jelenések 17). Ebben a részben a nagy Babilonnak is nevezi, valószínűleg utalva arra, hogy amint az ősi Babilon világbirodalom volt, amely leigázta és uralma alá helyezte az akkori világ nemzeteit, ugyanúgy a Katolikus Egyház uralma alá hajtja a kisegyházakat. Ezáltal jön létre a világvallás, mely egy globalizált világban szükségszerűen egyesíti maga alatt a vallási közösségeket. Az ősi Babilon testi hatalom volt, melyet fegyverrel szerzett meg, ez utolsó Babilon szellemi hatalom, melyet szellemi fegyverekkel, minde-nekelőtt a félrevezetéssel szerez meg.

Ennek az egyesített vallási Babilonnak is le kell omlania és részt vennie a nagy nyomorúságban, azokkal együtt, akik vele egyesültek; nem testi vonatkozásban (tehát nem szó szerinti koalícióról van szó), hanem szellemi vonatkozásban (Jel. 2: 22). Ezért nem ismeri fel a veszélyt és áldozatává válik az, aki alszik lélekben,.

Ez az egyház megmarad az idők végéig, melyet a Biblia a nagy paráznának nevez. A lelki paráznaság szelleme uralja, mivel működésének módját, hierarchikus rendszerét teljesen világi módszerek szerint építi fel, olyannyira, hogy a világ politikájában is nagyobb szava volt és van, mint sok királynak, államfőnek.

Azért kell ezekről határozottan és nyomatékosan szólni, mert annak, aki látja saját gyülekezetében a középkori egyház jeleit, és látja egy ilyen babiloni rendszerhez való közeledését, annak fel kell készülnie a futásra, mely ennek a rendszernek nyomorúságos összeomlása előtt kell, hogy bekövetkezzen, amikor a mennyből való szózat kiált: „Fussatok ki Babilonból én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben és ne kapjatok az ő csapásaiból” (Jel. 18: 4).

Csodálkozunk azon, hogy miként jöhetett létre annyi és olyan komoly eltérés a Bibliától az egyházban. Feltesszük magunknak a kérdést, hogy miként lehetséges az, hogy nem veszik észre olyan emberek, akik jól ismerik a Bibliát, mint teológusok, papok, egyháztörténészek. Ha viszont nyitott szemmel járunk és az Úrral meg van az élő kapcsolatunk, akkor mi is szemtanúi lehetünk olyan közösségekben hasonló folyamatoknak, melyekről tudjuk, vagy mi is megtapasztaltuk, hogy jó alapon indultak el. Ez ad magyarázatot arra, miként lehetséges ilyen mértékű eltérés az Igétől.

Ez hasonló jelenség, mint a bűn, mely csak csírájában kezdődik és később fává nő. Ebben az esetben azért veszi valaki a bátorságot hozzátenni az igéhez, mert neki úgy tetszik, és máris elindult egy olyan lejtőn, ahol a végén egész extrém dolgokig is eljut. Példának vegyük azt az Igét, amit Jakab apostol mond: „Valljátok meg egymásnak a ti bűnieteket”. Ehhez jön egy torzítás, egy emberi hozzáadás: „Az arra rendelt szolgának.” Persze van rá ésszerű magyarázat, de ez már egy lépés a katolicizmus felé.

Nem a bíborosi és egyéb papi öltözettel kezdődött, hanem a tanítók és az egyházi szolgák kiemelt helyzetével. A pápaság se egyik napról a másikra alakult ki, először csak vezető egyházi szolga (püspök) volt a neve.

A középkori pápai egyház jellemzői kezdeti formájukban ma is felismerhetők, tetőzve azzal, hogy most egy soha nem látott tempóban pörgeti a gyülekezet tagjait a sokat nyújtó és kívánó világ, így a katolicizmus szelleme annak beláthatatlan következményeivel ismét hatalmába tudta keríteni a gyülekezetet. A szellemiség hasonló, a gyakorlat eltérő. Nincs rózsafüzér, Mária szobor, szentelt víz vagy bíborosi palást; de ez nem is kell. A Sátán mindig szellemi síkon dolgozik, a külső formaságok őt nem igazán érdeklik. Ő az ember szívét célozza meg.

A középkori egyház, melynek őse a hitért valamikor nagyon sokat szenvedett, üldöző egyházzá változott. Ennek egyszerű magyarázata az, hogy a Sátán átvette folyamatosan az irányítást, és azokat, akik felébredtek az igazságra és felismerték az egyház romlottságát, megpróbálta visszatéríteni az egyház tanaihoz.

Valójában nem a tanokkal volt problémája, se azzal, hogy ezek a hívek jó erkölcsűek voltak, hanem azzal, hogy cselekedeteikkel vagy éppen szóval is rávilágítottak az eltért egyház romlására.

Jézus Krisztus megjövendölte, hogy eljön az idő, mikor az övéit kivetik a gyülekezetekből, sőt, ha valaki meg öli majd őket, akkor állítja, hogy isteni cselekedetet cselekszik (János 16: 1-3). Jézus világossá teszi a tanítványok előtt, hogy azért fogják őket üldözni, mert nem ismerik az Istent (János 15: 20-21). Csak a testi emberek üldözik a lelki embereket a kezük közt levő eszközökkel (Gal. 4: 29). A 16. századból sok törvényszéki jegyzőkönyv maradt hátra, melyből az egyikben leírja, hogy az inkvizítor azzal vádolja a hamis egyházból eltért híveket, hogy ők farkasok, míg az egyház hű tagjai az igazi bárányok. Erre a mártír azt felelte, hogy ő még soha nem látott olyan bárányt, amelyik megtámadta volna a farkast.

A fenti állítás még szembetűnőbbé válik, hogy ha figyelembe vesszük azt, hogy míg azokat keményen üldözte az egyház, akik eltértek dogmáitól és hagyományait nem tisztelték, illetve a vezetők erkölcstelen, hitetlen eljárásait felmutatták, addig a bűnök felett szemet hunytak. Kiemeltek és megneveztek néhány halálos bűnt, melyért kiátkozták a tagokat, ugyanakkor bárki élhette hamis és erkölcstelen életét szabadon az egyházban, ha a cégéres bűnöket nem követte el.

Különös, hogy a középkori egyház milyen sok mártírt avatott szentté, akik a korai egyházban életüket adták Krisztus tanúbizonyságáért, ugyanakkor ők lettek az üldözőik azoknak, akik az általuk szenteknek nyilvánított vértanúkhöz hasonló szellemben éltek (Máté 23: 29-30). És mindezt úgy teszik, hogy erről egyáltalán nem vesznek tudomást.

A „piszkos munkát” az egyház vezetői végezték el, a tagok egy része egyet értett velük, egy másik része a mártírokkal érzett együtt, de nagyon kevés olyan volt, aki felemelte volna szavát mellettük.

Felmerül bennünk a kérdés, hogy mi hátránya származott abból az egyháznak, ha tagjai olvasták és kutatták az Igét, ha magánházaknál összegyűltek a Biblia olvasására és a szeretet ápolására. Ezt csak akkor érthetjük meg, ha felismerjük, hogy az ördög áll minden ébredés elfojtása mögött. Talál az egyházban olyan embereket, akik a féltékenységtől fűtve hatalmuk védelme érdekében igyekeznek elnyomni minden olyan kezdeményezést, mely nem a nevükhöz fűződik. Látszólag egy tévelygéstől akarja megóvni híveit az egyház, miközben saját magában hemzseg a sok hamis tudomány. Mivel az Ige őszinte olvasása közben az ember felismer sok ilyen tévtanítást, ezért nem nézik jó szemmel az ilyen fajta aktivitást. Egy ilyen ébredés komolyan fenyegeti hatalmukat, és azt, hogy a tudomány birtokosai nem ők lesznek csupán. Ezért sokkal jobb számukra az, ha a nép tudatlan marad, nem törődve azzal, ha elvesz is miatta (Hóseás 4: 6).

Ugyanez a szellemiség uralkodik minden olyan mai egyházban, mely eltért az igaz alapról, Jézus Krisztusról. Aki az egyház tanításával nem ért egyet, aki felmutatja annak hamisságát, azt üldözik, rendbontónak és az egység megháborítójának nevezik. Ugyanakkor sok hamisság felett szemet hunynak. Ez az egyik legbiztosabb ismertető jele annak, hogy egy valamikor üldözött egyház üldözővé válik, és így a katolicizmus jeleit hordozva kész integrálódni egy világvallásba, mely az utolsó időben egyesíti magában az összes kisegyházat is, amely szellemben behódol a politikai-vallási egyesülés eszméjének, hogy így anyagi javakhoz jusson és elkerülje az üldözést.

Az első századokban a pogány világ üldözte a keresztyéneket, majd az utolsó időkben a kommunista hatalom, illetve számos országban a muzulmánok. Az egyház bukásával egyidejűleg az élő hitű keresztyének üldözése a keresztyén egyház képviselőitől jött, akik szentül hitték azt, hogy azzal, hogy az általuk eretneknek vélt keresztyéneket üldözik, isteni cselekedetet tesznek (János 16: 2). Itt egy merőben más üldözésről van szó, mint a pogányok részéről. A színfalak mögött ugyanaz a hatalom áll, a sátáni erő, akinek mindig az volt a célja, hogy az isteni munkát tönkretegye, az élő gyülekezetek fejlődését, buzgóságát megtörje.

Amikor egy keresztyén egyház üldöz másként gondolkozó keresztyéneket, akkor felmerül a kérdés, hogy valóban eretnekeket – azaz a bibliai tantól eltérő embereket – próbálnak

meg minden eszközzel az Ige általi jobb belátásra bírni, vagy pedig azért üldözi az egyház a másként gondolkozó csoportokat vagy egyéneket, mert a romlott egyház nem szenvedheti el az igaz keresztyéneket?

A fenti kérdés sokszor kerül előtérben, amikor egy gyülekezeten belül elkezdődnek a nézeteltérések, és valaki, vagy egy csoport másképpen értelmezi és gyakorolja a lelki dolgokat, mint a gyülekezet, vagy annak vezetői. A kérdés az, hogy vajon a másként gondolkozó az a gyülekezethez képest másként gondolkozó-e, vagy pedig az Igéhez képest? Vagy pedig az Igétől immáron eltért egyház nem bírja bevenni az egészséges tant.

Jézus előre jövendölt róla, hogy eljön az idő, amikor az övéit kivetik a gyülekezetekből, azt gondolván, hogy isteni tiszteletet cselekszenek. Ez hamar meg is történt, amikor a zsidók kitagadták azokat, akik Jézus Krisztusban hittek, és ez folytatódott így az idők végéig. Saulus azért üldözte a keresztyéneket, mert úgy vélte, hogy ezzel atyáinak hitét védelmezi. Tette ezt egészen addig, míg fel nem ismerte, hogy magát Jézust üldözte azokban.

Saulus példája sokszor megismétlődött a keresztyénség történetében. Sok olyan gyülekezetvezető van, akik atyáiknak hitét vélik védelmezni, miközben nyomást gyakorolnak azokra, akik lélekben járnak és a hagyományoktól mentesek. Ők soha nem ismerték meg Jézust, soha nem volt vele élő kapcsolatuk. A gyülekezet rendszeréből és a hagyományokból táplálkoznak.

Látszólag jó szándék vezeti őket a tekintetben, hogy visszatérítsék atyáik hitére azokat, akik szerintük eltévelyedtek, de valójában csupa emberi, testes módot alkalmaznak, mivel valahol mélyen leginkább a hatalomvágy hajtja őket. Sokkal inkább féltik hatalmi helyzetüket, mint azoknak lelkét, akik szerintük eltévedtek.

Ezt legkönnyebben abból lehet felismerni, hogy míg azokat fenytik és kizárják, akik rendelkezéseikkel nem értenek egyet, addig a bűnöket megtűrik a gyülekezetben, néhány cégéres bűn kivételével. Tanításaikból egyre jobban kidomborodik az egyház és vezetőinek szerepe, mint Jézus Krisztus lény. Aki figyelmesen szemléli gyülekezetében a jelenségeket, az könnyen felismerheti ezeket a jeleket.

Azt mindenesetre egyértelművé teszi az Ige, hogy csak a testiesen gondolkozó hívők üldözik a lélek szerint járókat (Gal. 4: 29).

Azok, akik tudják magukról, hogy gyarló emberek, de szeretik az Úr Jézust és igyekeznek neki kedves életet élni, óriási vívósásba kerülnek, amikor saját gyülekezetük tagjaival, előljáróival kerülnek konfliktusba hitük miatt. Teljesen elképzelhetetlennek tartják, hogy az üldözés azoktól jön, akik a gyülekezet lelki vezetői, akik a szent dolgokkal foglalkoznak és komoly beszédeket mondanak.

Ilyenkor nem az üldözés, hanem az ebből adódó vívódás a legnehezebb. Tudta ezt Jézus jól, hogy ez nagyon nehéz lesz az övéinek, sőt nagyon könnyen botránkozáshoz is viheti őket. Ezért mondta: „Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy a ki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik.” (János 16:1-2)

Rámutat arra, hogy aki ezt teszi, az nem ismeri Őt, még ha mégoly fennkölt szavakkal beszél is Róla. Nem lehet az, hogy aki ismeri Jézust, az megtegye Ővele ezt, hiszen Ő maga mondta: „Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg.” (Máté 25:40)

Ebben az óriási nyomásban összeroppannának az Övéi, ha nem mondta volna meg előre nekik Jézus. Ezért miután ezeket nagyon röviden elmondta a tanítványoknak – akik röviddel azután szintén összeütközésbe kerültek a vallási vezetőkkel -, ezt is mondta: „Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy a mikor eljő az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek. De ezeket kezdettől fogva nem mondtam néktek, mivelhogy veletek valék.” (János 16:4)

Ez a jelenség – az erkölcsi romlás és a bibliai igazságoktól való eltérések – készítik elő az ébredést, mely először csak a hamisságokon való felháborodásban jut kifejezésre, később többeknél egy valódi ébredést indít el.

REFORMÁCIÓ

A tizenhatodik században a Római Egyház erkölcsileg nagyon mélyre süllyedt. A papok erkölcstelen életet éltek.

Eközben az egyház anyagi gondokkal is küzdött, hiszen fényűző életvitele sokba került. Ehhez pénzbevételre volt szüksége, ezért bűnbocsátó cédulákat adott ki, melyekről azt hirdette, hogy aki ilyet vásárol, az feloldoztatik minden bűnéből.

Ez a pápai rendelet a korábban már az egyház erkölcsi romlását felismerő Luther Mártont arra indította, hogy 95 tézisét, mely leleplezte a katolikus doktrínákat, kissegezze a wittenbergi templom kapujára. Ezért Luthert az egyházból kiközösítették, erre ő nyilvánosan elégette a pápai bullát. Menekülnie kellett, és három éven keresztül Wartburg várában élt, ahol lefordította a teljes Bibliát német nyelvre.

A Luther által elindított reformáció óriási tűzbe borította az egész keresztyénséget Európában. Ez egy olyan folyamatot indított el, ami a keresztyénség hátralevő idejére rányomta bélyegét.

Ennyit nagyon röviden a reformáció történetéről. Minket azonban most inkább az foglalkoztat, hogy mindez hogyan hatott az élő gyülekezetre, azokra, akik amellet, hogy részesei voltak a reformáció hatásának, megélték hitéletüket az evangélium szelleme szerint.

A reformáció egyik legfontosabb felismerése az volt, hogy megtámadta a katolikus egyház azon hittételét, hogy az üdvösség a cselekedetek alapján része az embernek. A reformátorok felismerték, hogy ez nem bibliai igazság, hanem az üdvösség a hit útján, kizárólag Isten kegyelméből nyerhető el.

A történelmi feljegyzések alapján állíthatjuk, hogy a reformált egyház tagjai hamarosan még erkölcstelenebb életet éltek, mint a katolikusok. Mi ennek a magyarázata? Minden valószínűség szerint az, hogy a reformáció is csupán egy tömegbázison alapuló egyházat hozott létre – Luther teljes jó szándéka és őszinte ébredése ellenére. – Így nem az újjászületés által kerültek be a gyülekezetbe az emberek, hanem egyfajta „politikai mozgalom” részesei lettek csupán. Ebből kifolyólag a kegyelem számukra egy olyan szabadságot jelentett, mely a bűnöknek utat nyitott.

Itt Luther kétségtelenül egy súlyos hibát követett el, mert ahelyett hogy a kezdetekhez hasonlóan magát és az ügyet teljesen Istenre bízna, a német nemességre támaszkodott a pápai támadások kivédése érdekében. Így egy kilátásban levő üldözés elkerülése politikai eszközök bevetésére sarkalta a reformáció kulcsfontosságú embereit. Ez a világ és az egyház

egyfajta ismételt összefonódását eredményezte, mely alapján tette lehetetlenné azt, hogy egy élő gyülekezet alakulhasson belőle.

Ezt nevezik a sárdisi gyülekezetről szóló jövendölés korszakának, mely látszatra életet adott a keresztyénségnek, ugyanakkor mégis halott volt (Jel 3: 1).

Hasonló modell alapján történt az elkövetkező időkben is a különböző gyülekezetekben, és ugyanennek a folyamatnak vagyunk szemtanúi jelenleg is.

Ugyanis a gyülekezetek vezetőinek erkölcsi romlása általános elégedetlenséget váltott ki a tagokból, de ez nem indította őket egy igazi megtérésre, hanem a nyűgös dogmák és az egyeduralom lerázására. Felismerték bár, hogy az üdvösség elnyerése csupán hit által és nem cselekedetek alapján történik, de a valódi újjászületés nélkül egy még inkább világias élet lett a következménye.

Ez a kettős hatás viszont elindított egy olyan folyamatot, amely ismét a színre hívta Istennek élő gyülekezetét, és egy tűz ismét lángba borította a világot, melyet az ördög se nézhetett tétlenül. Ez a tűz meghatározó volt a következő évszázadokban, egészen a közelmúltban bekövetkezett hittől való szakadás koráig. Erről szólunk a következő részben.

ÚJRAKERESZTELŐ ÉBREDÉSEK

Az újrakeresztelő mozgalom anabaptista néven került be az egyháztörténelembe. Ennek a mozgalomnak a sarkalatos pontját a felnőtt keresztséghez való visszatérésben határozzák meg, de ennél egy lényegesebb pont az, ami valójában életre hívta ezeket a gyülekezeteket; mégpedig az újjászületés.

Az anabaptista gyülekezetek kialakulását 1925. évre tesszük, amikor Zürichben Félix Manz, Georg Blaurock és Konrád Grebel elsőnek megkeresztelték egymást majd többeket, akik hitükről bizonyosságot tettek. Ezzel a reformált helvét egyház üldözését azonnal kihívták. Előbb Ulrich Zwingli előtt nyilvános hitvitában védték meg hitfelfogásukat. Amikor a reformált egyház nem tudta őket meggyőzni, üldözéshez folyamodott. Félix Manz nyilvános vízbefojtása csak egy ismételt, kegyetlen üldözési folyamatot indított be, melyben Eu-

rópa szerte ismét fellángoltak a máglyák és tízezrek tettek hitbizonyyságot életük feláldozásával Jézus Krisztus mellett.

Hasonló tűz keletkezett Hollandiában, melyre az Úr Menno Simon volt katolikus papot ébresztette fel. A következők éppen úgy az üldözés lett. A mai mennonita gyülekezetek ebből a töből származnak.

A legtöbb írásos feljegyzés, törvényszéki jegyzőkönyv, börtönben íródott levél ebből a korból maradt fenn. Olyan élenken vetíti az olvasó szeme elé az üldözött gyülekezet csodálatos egységét, szellemi gazdagságát, hogy az a modern időkben is bátorságot és vigasztalást ad a Krisztus nevéért háborúságot szenvedő híveknek. A vallatások és tárgyalások feljegyzései pedig párhuzamba állítják korunk vallási szembenállását, mikor az üldöző egyház és a szenvedő gyülekezet egymáshoz való viszonya, a vádak jellege teljesen felismerhető a mai gyülekezetben is. Ebben a katolikusok szerepét az azóta elvilágiasodott gyülekezet játssza, míg az anabaptistákét azok, akik azzal nem tudnak azonosulni.

Amint már említettük, ez az ébredés felszínre hozta az élő gyülekezetet, mely egy-egy hitközösségben testet öltött az elmúlt öt évszázadban különböző helyeken és időben. Ennek eredményeképpen volt egy ismételt ébredési hullám a 19. században, mely gyülekezetünket is életre hívta.

Erről szól a filadelfiai gyülekezethez szóló üzenet. Ennek az ébredésnek egyik jellemzője a tiszta Igéhez való visszatérés **(Jel. 3: 10)**. Ez a korszak kapott egy megnyílt ajtót, melyet senki nem zárhatott be; még a legkeményebb üldözések se tehették tönkre az elkezdett munkát. A gyülekezet élt és szaporodott.

Filadelfia jelentése testvéri szeretet. Ennek a gyülekezetnek a tiszta igéhez való ragaszkodása mellett legnagyobb jellemzője a tiszta atyafiúi szeretet, az a ragaszkodás, mellyel tagjai az üldözésekben egymáshoz viszonyultak. A tiszta testvéri szeretet adott számukra erőt elhordozni azt a sok szenvedést, mely az üldözéssel járt együtt. Abban az időben, amikor a legkeményebb büntetés fenyegetése mellett tiltották az összejövetelt, a hívek mégis összegyűltek. A testvéri szeretet volt az egyetlen indíték, amiért ezzel együtt a börtönt, a kínzást vagy a mártírhalált is vállalni tudták.

Ez a mozgalom, mely a 16. században kezdődött, majd napjainkig egy teljesen ellaposodott keresztyénséghez vezetett, nagyon sok tanulságot tartalmaz a mai időkben élő hívők

számára, akik meg akarják tartani az igaz hitet, és nem elégszenek meg egy formális gyülekezeti élettel, vagy a világi dolgokkal összekevert látszat keresztyénséggel. Ezért most röviden kitérünk rá, hogy miként hatott az elmúlt öt évszázadban a keresztyénüldözés a gyülekezetekre. A kérdés azért is foglalkoztat minket, mert mi most egy olyan időben és helyen élünk, amikor nem kerül semmiben keresztyénnek vallani magát bárkinek, vagy egy keresztyén közösséghez tartozni. Ebben az időben azon kívül, hogy vagy a régi hagyományokkal, vagy teológiai mértékekkel mérlegelik egymást a keresztyének, esetleg zárják ki egymást kölcsönösen közösségükből, nem igazán látszik, hogy mi van a felszín alatt. Amikor viszont eljönnek az üldözések, és a hitet a legkeményebb körülmények közt is meg kell vallani, akkor már lehullik a lepel, és ott mindenkinek megmutatkozik a valódi hite.

Nagyon komolyan szeretnénk a figyelmet felhívni, hogy most olyan időt élünk, amikor nincs keresztyénüldözés, a hitélet viszont rendkívüli módon ellaposodott. Ha lesz még egy komoly üldözés – és ezt nem tudjuk – akkor ki fog mutatkozni, ki épített a kősziklára. De ha nem is lesz üldözés, akkor is csak az állhat meg, aki most az igazi sziklára épít. Aki nem, az elvesz az utolsó idők rendkívül félrevezető szellemiségében.

Amikor az újrakeresztelő mozgalom elkezdődött Zürich környékén, sokan csatlakoztak hozzájuk, felismerve, hogy a gyermekkeresztség nem Biblián alapul, ezért megkeresztelkedtek nagy számban. Az első hónapokban ez nem váltott ki semmilyen üldözést. De amint a reformált egyház vezetői felismerték, hogy a mozgalom veszélyt jelent egyházuk politikai befolyására, letartóztatták és bebörtönözték azokat, akik megkeresztelkedtek. A börtönben, amikor a hideg és az éhség úrrá lett rajtuk, és a honvágy mardosta lelküket, mert látni szerették volna családjukat, akiket hátra hagytak, sokan közülük megígérték, hogy visszamennek a reformált egyházba, melyből kiváltak, és nem látogatják az igaz hívók gyülekezetét. Ezzel látszólag nem adták fel hitüket Jézus Krisztusban, sőt továbbra is istentiszteletre jártak, oda, ahova régen is tartoztak. A Jézus Krisztusban való hit feladása a megismert igazságtól való visszaállást jelentette, mely miatt abbahagyták összejöveteleiket, és a szokásos istentiszteleti alkalmak mellett visszatértek a szokásos, min-

dennapi élet kerékvágásába és a kezdeti tűz kialudt szívükben.

Tudom, hogy fűtött szobában, jóllakva olvasva ezeket a sorokat, nem igazán lehet megérteni azokat akik megtagadták meggyőzésüket. Téli hidegben, gyengén öltözve kint állni a szabadban, vagy több evést kihagyva, éhesen és szomjasan egy kicsit jobban bele tud gondolni az ember, de még mindig nincs szabadságában korlátozva és szeretteitől elzárva. Mindemellett óriási nyomást gyakoroltak rájuk a meggyőzéssel, hogy amiben hisznek, az értelmetlenség és nem az igazság.

Amikor napjainkban valaki felismeri az igazságot és a testvéreivel összejöve teleken erősítik egymást; de a gyülekezetének vezetősége elmarasztalja, nem jó néven veszi, és ez miatt inkább megszakítja áldást jelentő kapcsolatait: akkor az nem éli meg valóban a hitéletet. Ott csak egy felszínes lelki élet van, mely a legkisebb fenyegetés hatására elvonja magát attól az áldástól, amit az élő gyülekezet jelentett számára. Nagyon hamar be is következik a lelki hanyatlás, melyet először még érzékel is, később teljesen megszokja az ellaposodott lelki életet.

Azok, akik a filadelfiai gyülekezet szellemét viszik tovább, ugyanúgy háborúságot kell, hogy szenvedjenek Krisztusért. Aki ezt a háborúságot nem tudja bevállalni, az nem vallja meg Krisztust, még akkor se, ha jó hívőnek és Krisztus követőjének tartja magát, és eljár a gyülekezetbe, ahol hitéért semmi háborúságot nem kell szenvednie. Aki a korábbi ébredést elnyomja magában, mert jobban szereti a nyugalmat, mint a zaklatást Jézus bizonyoságaért, az lejtőre kerül, és egy idő után nem is lesz benne vágy arra, hogy a szívében korábban felgyúlt tűz lángra kapjon.

Az újrakeresztelő (anabaptisata) mozgalmak a keresztség bibliai értelmezésén indultak el, de már működésük kezdetén nagy hangsúllyal bírt az igazi, evangéliumi gyülekezet kialakulása. Mindamellett, hogy ragaszkodtak a tiszta evangéliumi tanításokhoz, teológiájuknál fontosabb volt számukra a bensőséges testvéri viszony, mely az üldözésekben még inkább megerősödött.

Ennek a korszaknak egyik legfényesebb jellemzője az, hogy minden következményt vállalva elhatárolódtak a világtól, és az egyház minden hamis dogmájától. Mindattól, ami a

világ részéről befolyással bírt a nagy egyházra, mely ezeknek a tanoknak való behódolásra akarta őket kényszeríteni, és miután nem volt képes, kivetette őket, majd az igazságért minden tőle telhető eszközzel üldözte.

Csudálatos dolog, hogy sok bizonyosság, beszámoló maradt hátra ezekből a korokból. Ez azoknak nagyon hasznos, akik a tiszta evangélium szellemét megőrzik egy olyan időszakban is, melybe most már benne vagyunk, mely az egyháztörténelem szempontjából semmi különöset nem tartalmaz. Ugyanakkor az élő gyülekezet tagjainak lélekben a legnagyobb megpróbáltatást jelenti, a legkedvezőtlenebb körülményt az igaz keresztyének számára. Egy olyan időszak, melyben az igazi keresztyénség szemmel láthatóan eltűnik a földről, éppen akkor, amikor az Evangélium mindenhol szabadon hirdettetik.

De ebben a sötét időszakban, mely a megtévesztés és félrevezetés szellemétől teljesen át van hatva, létezik és szenved az élő gyülekezet, és sóvárogva várja dicsőségének megjelenését. Ebben az időben tovább él az a szellemiség, mely a filadelfiai gyülekezetet élte, azokban, akik nem hajlandók azonosulni az elvilágiasodott, dogmatikus egyházzal, annak tanításával és életével. Ebben az időben sok bátorítást és vigasztalást ad a hívek számára elődeik kitaratása. Azért nem kell félni attól, ha az igazságért háborúságot is kell szenvedni, mert ez tisztítja a szeretetet és közelebb hozza egymáshoz mindazokat, akik végig megőrzik magukat a hamisságtól a keresztyénség utolsó szakaszában is, közvetlen Jézus visszatérése előtt.

A KERESZTYÉNSÉG HANYATLÁSA

Talán sokak számára különösen hat ez a cím egy olyan időre vonatkoztatva, amiben most élünk. Hiszen a közelmúltban lehattünk tanúi, hogy a személyi és lelkiismereti szabadság a kommunista diktatúrák bukásával a keleten is egyre inkább megvalósult. Egyre kevesebb akadálya van annak, hogy a keresztyénség szabadon terjedhessen, és ez látszólag így is van. Mega gyülekezetek alakulnak és óriási missziós tevékenységek történnek szerte a világban.

Úgy gondolom, hogy szinte kivétel nélkül mindenki, aki e sorokat olvassa, tisztában van azzal, hogy ennek hátterében

egyáltalán nem egy igazi keresztyéni szellem áll. De a kérdés, amivel most foglalkozni szeretnénk, az az, hogy vajon a mi gyülekezetünket érintette-e ez a hanyatlás, és ha igen, akkor miben és mi az oka annak.

Tisztában vagyok vele, hogy a kérdés már csak azért is nagyon nehéz, mert soha ennyire nem voltak kiélezve a nézetkülönbségek mint ma. Nem csak a hitelvi kérdésekben van ez így, hanem az ok-okozati összefüggésekben is. Ha már abban is megoszlanak a vélemények, hogy gyülekezetünk hanyatlásnak indult-e, vagy talán már teljesen elveszítette hivatását, akkor annak okát illetőleg még inkább megoszlanak a vélemények. Ezért csak olyan tényekre szeretnénk alapozni, ami a Szent Írásokon alapul, és nem kívánunk vitába bocsátkozni egyéni véleményekről.

A hetedik gyülekezet, és egyben időrendben is az utolsó, a laodiceai. Ha figyelmesen elolvassuk jellemzőit, megállapíthatjuk azt, hogy itt egyáltalán nem egy élő gyülekezetéről van szó, aki Krisztus Menyasszonyát testesíti meg. Egy olyan gyülekezetéről van szó, amelyet az Úr elvetett (Jel. 3: 16). Egy olyan közösségről, melynek tagjai nincsenek tisztában ezzel az állapottal, és bár úgy gondolják, hogy egy élő közösséget alkotnak, amelyik gazdag, ennek éppen az ellenkezője igaz.

A megtévesztés éppen abban rejlik, hogy az előző korszak örökségéből valóban sok formai elemet tartalmaz, mely a tiszta Evangélium szerint való, a szellemisége viszont már nagyon távol áll tőle. Látszatra megőrzi magát a világtól, de gondolkodása, munkálódása teljesen a világi szellemiségtől van átítatva. Ez a kettősség adja a langyos állapotot, mint ahogy a hideg és meleg víz összekeveredése.

A világ szellemiségének eredménye az, hogy a világ jelenségéhez hasonlóan itt se lehet megoldani a problémákat, akár-mennyit tanácskoznak róla. Ütközik az egykor áldást jelentő gyakorlatokból származó, de mára többnyire szokássokká alakult üres vallási hagyomány a világias külső jeleket is magán hordozó jelenségekkel. A gyülekezet figyelmét annyira lekötik ezek, hogy közben a bűn szabadon tenyészhet a gyülekezet tagjai közt, ezzel teljesen életképtelenné téve a közösséget. Így nem csak a világ felé való küldetését nem képes már beteljesíteni, hanem a saját magán belül keletkezett problémákat se képes többé megoldani. A gyülekezet maradék lelki erőit emésztve fel a teljes pusztulás felé halad.

Ennek a hanyatlásnak és pusztulásnak jeleit és okait vizsgáljuk meg. Bár az okok nagyon összetettek és bonyolultak, és nem is lehet mindig élesen elválasztani őket egymástól, mégis most a jelenségek szerint csoportosítva őket megpróbáljuk értelmezni.

A hit megfogyatkozása

Jézus következő kérdése értelemszerűen erre a korszakra vonatkozik: Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön. Jóllehet a hit egyéni kérdés, de mivel a gyülekezet egyénekből tevődik össze, ezért annak jellegét az egyének hite vagy hitetlensége határozza meg. Ezért először a hit megfogyatkozásának általános okait nézzük meg.

A hit ebben az értelemben nem Isten létezésének elhívését jelenti. Nem abban az értelemben használja Jézus Krisztus, hogy valaki tényként elfogadja, hogy létezik egy mindenható és teremő Isten, hogy az Ő Fia, Jézus Krisztus eljött erre a világra és meghalt a bűnösökért; hogy létezik élet a testi halál után is. A hit, amely az utolsó időkben szinte teljesen kihalt, az arról szól, hogy az ember életének minden pillanatát, életének minden területét teljesen Istentől teszi függővé.

A hit hanyatlása az utolsó idők keresztyén gyülekezeteiben nagyon sok formában jelentkezik. Természetesen ezek mindegyikére nem tudunk részletesen kitérni. Célunk nem is a példák felsorolása, hanem az arra való rávilágítás, hogy a hit megfogyatkozása miképpen teszi tönkre azokat a gyülekezeteket, melyek egykor élő keresztyéni közösségek voltak.

Ahogy az egyének életében a jólét és a szabadság a hit ellensége, ugyanígy van a gyülekezetben is. A még üldözött gyülekezetekben nagy kísértést jelentett a vallásszabadságért folytatott küzdelem, mely szabadság mindig valamilyen kompromisszum árán jöhetett csak létre. Ezek a törekvések mindig csorbították az Istenben vetett hitet, és maguk választotta úton keresték az üldözések enyhítését.

A hit az egy bizonyosság, hogy a gyülekezet sorsa teljesen Isten kezében van, így teljesen függővé teszi magát Tőle. Ez a függőség kisebbedik, mihelyt magaválasztotta utat keres a közösség a szabadság felé.

Mikor egy gyülekezet üldözésben és anyagi szegénységben él, sokkal nagyobb szüksége van hitére. Amint ezek a

külső körülmények jobbra fordulnak, azonnal elkezd csökkenni a hit, és a gyülekezet életére rányomja a bélyegét. A gyülekezeti munkákat, a gazdasági életet egyre inkább politikai, világi módszerek jellemzik.

Amíg az első keresztyéni gyülekezetben a Szent Lélek munkájában való hit volt a meghatározó, addig Laodicea, tehát az utolsó idők gyülekezetében az emberi szempontok, a világi módszerek. Legyenek azok a szolgálatválasztás, a gyülekezeti fegyelem vagy az anyagi segítség területén.

A szeretet meghidegedése

Az utolsó idők individuális társadalma teljesen rányomja bélyegét a gyülekezetre. A jólét, az egymástól való függetlenség olyan szinten távolítja el a testvéreket egymástól, hogy az csupán egy gyülekezeti életre, egy istentiszteleti alkalmakkori találkozásra korlátozódik. A laodiceai állapotban az igazi testvéri szeretet értelmezése is elveszíti jelentőségét és teljesen átértékelődik.

Ez a nyugati, jóléti társadalmak mintájára alakul át. Ott az emberek élik magánéletüket, bizonyos kapcsolódási pontjaik vannak egymással programok keretében, de ezen kívül mindenkinek meg van a maga élete. Ez a modell jellemző az utolsó idők gyülekezetére is.

A korábban égő tűz kialszik. Minden egyes hívő tagnak meg van a saját maga egyéni élete, a gyülekezetben közös alkalmakkor és programok keretében jól érzi magát, de egyre inkább elmarad a szeretetnek teherhordozása. A magányosak egyre magányosabbak lesznek, a szenvedők egyre inkább magukra maradnak. A vétkezőkre és lecsúszott tagokra nem figyelnek oda. A gyülekezetnek nem fáj tagjainak fájdalma.

A testvéri szeretetet nem lehet könyvekből megtanulni. Annak eltűnését a szívekből a világ hatása okozza, ezért bármennyi tanítás hangzik is el a szeretetről, azok legfeljebb csak az értelemig jutnak el. Az igazi testvéri szeretet csak a szenvedésben, Jézus halálában való részesülésben születik meg (2. Kor. 4: 10).

Hadd álljon itt egy példa a „Lenyugvó nap” c. könyvből arról a szeretetről, melyre minden ember vágyik:

- „Drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban. Ma egy csodálatos alkalomra gyűltünk össze itt, kedves testvéreink

házában, félrevonulva a világ zajától és hitünk ellenségeitől. Olyan csodálatos az a szeretet, melynek melege átjárja szívünket, amint itt egymásra találva valóban felmelegedünk. Kint hideg és sötét van, és ebben a szobában a tűz melege járja át átfázott testünket. Úgy a világban is hideg és sötét van, de lelkünket Krisztus szeretete járja át, mely egy családdá olvasztott össze bennünket. Mi nem csak beszélünk arról, hogy testvérek vagyunk, hanem át is éljük azt valóban. De nagy árat fizetett ezért az Úr Jézus. Ezért jöttünk ma össze, hogy az Ő szenvedéséről és haláláról emlékezzünk, és erre nézve együtt részesüljünk abban a kenyérben, amely az Ő értünk megtört testét jelképezi, és a borban, mely azt a drága vért jelenti számunkra, melyet értünk ontott a Golgotán. Jézus kifizette mindegyikünk adóságát helyettünk, és ez a nagy áldozat azért történt, hogy most itt Őbenne eggyé olvadva, mint egy test lehetünk jelen.

A kis szobában a néma csendet csak a sírás hangjai törték meg, amint Jézus áldozatát átérezve, testvéri szeretettel áthatva hallgatták a beszédet. A szolga folytatta:

- Szükséges azért, hogy mindnyájan vizsgáljuk meg magunkat, hogy akik egyesülünk most, méltatlanok ne legyünk azáltal, hogy valami rejtett, le nem rendezett bűnünk van. Mert ezzel Krisztus teste, a szent gyülekezet ellen vétkeznénk, mint ahogy a nagy apostol Pál írja a korinthusi levélben. Ha már egy rossz érzés, egy kicsi békétlenség lenne is valamegyikünk szívében a másik iránt, rendezzük le előbb azt, és csak utána járuljunk az Úr asztalához. Krisztus, mint említettem, olyan nagy árat fizetett ezért a gyülekezetért, olyan drága neki ez a kis közösség, ezért nem hagyja büntetés nélkül, ha valaki így vét ellene. Ha viszont tiszta szívvel együtt jövünk most az Úr asztalához, olyan áldással távozzunk ismét, hogy úgy érezzük, a szívünk túl kicsi ahhoz, hogy mindazt magunkkal vigyünk. Olvassunk az előttünk álló evangéliumból, hogy valóban elmehessünk drága Urunkkal a Golgotára és átérezhessük valami részben szenvedéseit, melyet értünk égő szeretete és a mi bűnünk terhe okozott.

Miután olvasott a Bibliából és a kis közösség Jézus haláláról emlékező hálaénekeket énekelt, részesültek a nagy áldásban, mely még inkább összekötötte őket Krisztus szeretete által. A testv. éri csókok, az örömkönnyek még inkább egy családba olvasztották őket össze, és szívüket eltöltötte a Szent Lélek édes jelenléte. Olyan érzések hatották át őket,

mintha az Isten Fia testben is köztük lett volna, és Ő maga árasztotta volna rájuk áldását. Az üldözés és megvetés minden keserősége eltűnt a tiszta szeretet csodálatos ölében.

A testvérek még késő estig együtt maradtak, és ahogy érkeztek, szépen kettesével-hármasával elszállingóztak hazafelé. Elena Máriával és annak férjével egy darabig némán ballagott a telihold által megvilágított úton. Nem volt szükségük a lámpásra, mert a holdfény beragyogta a hófödte tájat.

Olyan érzésem volt ma este, hogy milyen lesz a Mennyeszországban, ha már itt ebben a kis közösségben ilyen földöntúli boldogság tudja átjárni az ember szívét, – szólalt meg Mária, amint Elenával karonfogva ballagott és csizmájuk alatt ropogott a hideg hó.

- A napokban olvastam, amikor az Úr arról beszél, hogy a szeretet sokakban meghidegedik. Arról az időről szól, amikor vissza fog jönni a földre. Még olyan messze van ez az idő? Mert én még semmit nem érzek ebből a meghidegedésből. Olyan csodálatos ez a szeretet, hogy teljesen értéktelenné teszi előttünk az egész világot. Olyan érzés van bennem, mikor látok egyet a testvérek közül, mintha angyalt látnék. Vagy már vannak olyan gyülekezetek a világon, ahol ez a testvéri szeretet kihűlt?

- Lehet az is – szólalt meg Iván elgondolkodva, - de még a mi gyülekezetünket is érhetik olyan hatások, hogy ez a szeretet meg fog hidegedni.

- Ó, ne! – kiáltott fel Elena. - Én nem szeretném azt az időt megérni. De úgy gondolom, ha nem engedjük be közénk a világot, hanem imádkozunk, az Úr megőrzi köztünk ezt a szeretetet. Megborzadok még a gondolattól is, hogy egyszer eljön az az idő, hogy nem lesz ilyen forró vágyunk elmenni a gyülekezetbe, hanem csak szokásból fogunk járni. Ó, Isten őrizzen minket ettől, drága testvéreim!”

Majd egy emberöltővel később ugyanabban a gyülekezetben, kényelmes imaházban és jó anyagi körülmények közt, vallásszabadság idején:

„A nap melegen sütött be az imaház ablakán. Az igehirdető a szószéknél állt és monoton hangon tartotta bibliamagyarázatát.

Péter könyökével meglökte Ivánt.

- Elszunnyadtál?

- Jajj, elnyomott az álom, - ugrott egyet a szerencsétlen. - Tegnap éjfél után értünk haza a nyaralásból.

- Azt hittem, azt akarod mondani, hogy éjfél utánig olvastad a Bibliát – mondta Péter kissé gúnyosan.”

A homályos látás

A laodiceai gyülekezet egyik jellemzője az, hogy nem látja, nem ismeri fel saját nyomorult állapotát. Mivel az utolsó idők gyülekezete sok olyan jelet visel magán, melyek még a szellemi ébredés korából rajtamaradtak, mint például a felnőtt keresztség, ezeket szem előtt tartva ítéli meg saját magát. Ehhez párosul még az, hogy aktivitása változatlan, éneklések, vendégségek, felvételek és házasságkötések történnek ugyanúgy, mint évtizedekkel korábban. Az ezekre való összpontosítás eltereli figyelmét valódi állapotáról, melyben egy romlott belső, világias életmód és gondolkodás dominál.

A tisztánlátás elvesztését nem a tévtanítások okozzák, hanem az, hogy a világ térnyerése miatt a közösség tagjai nem ismerik fel a tévtanítást. A szemek meghomályosodása azért történik, mert egy túlhajszolt, a sok testi lehetőséget élvező életmód háttérbe szorítja a lelki életet. Nem jut elég idő a Szent Írás olvasására, az imádkozásra.

Az utolsó időkre vonatkozóan határozottan figyelmeztetnek Krisztus és az apostolok arra, hogy a félrevezetés megnövekszik.

Egyházszakadások

Az utolsó idő a szakadások kora. Az egyházszakadás szinte egyidős a keresztyénséggel, mert már a második században különböző csoportok alakultak ki egyes hittételek körül. Ez sokszor megismétlődött az egyháztörténelemben. Korunkban viszont olyan méreteket öltött, hogy szinte átlagosan minden nap alakul egy új keresztyén közösség a világon, mely legtöbbször szakadás, szétválás miatt jön létre.

A szakadások látszólagos okai leginkább a nézetkülönbségek, de valójában sokkal mélyebben gyökereznek ezek az okok. Ehhez mindenképpen figyelembe kell vennünk azt a tényt, hogy az élő gyülekezetben, Krisztus testében nincsenek szakadások, szétválások. Ha keletkeznek is bizonyos nézet-

különbségek, de azok a testvéri szeretet jegyében rendezhetők.

Ott, ahol szakadás következik be, az egyik vagy mindkét csoport eltávolodott az evangélium tiszta tudományától. A szakadást mindig egy, az igazságtól való eltérés előzi meg, és a szeretet meghidegedése.

A szakadások leginkább hitfelfogásbeli különbségek miatt jönnek létre. Mindkét fél állítja, hogy ő értelmezi helyesen az adott hittételt. Általában az egyik fél ragaszkodik a gyülekezet hagyományához az adott kérdésben, mely lehet, hogy csupán néhány évtizede kialakult hagyomány, a másik fél pedig felismeri, hogy a gyülekezet eltért az Ige igazságától; vagy éppen egy teljesen új, a Bibliával alá nem támasztható tudományt vesz fel, és a régi elvekhez ragaszkodók nem tudják tolerálni azt.

Természetesen a kérdés nem olyan egyszerű, hogy egy egyértelműen hamis és egy ugyanolyan egyértelműen igaz tudomány ütközik egymásnak. Legtöbbször mindkét fél a Bibliából támasztja alá érveléseit. Így a másként gondolkozás viszonylagos lesz, és nem tudnak megállapodni, hogy ki gondolkozik másképp; helyesebben az Igétől eltérően.

Ami tovább bonyolítja a kérdést, az az, hogy miben és meddig lehet elnézni a másként gondolkozást. Ha ez egy bizonyos határon túl megy, akkor következik be a szakadás.

De mivel a dolgok mélyén semmi megoldás nem születik, egy bizonyos idő után hasonló problémák merülnek fel, ezért újabb szakadás következik be a leszakadt csoportnál.

Ez által sok esetben igazolni látja saját álláspontját az eredeti gyülekezet, de ott is hamar kiderül, hogy az okok, ami miatt egy korábbi szakadás bekövetkezett, még mindig fennállnak, és a korábbihoz hasonló feszültség ismét szakadással fenyeget, mely előbb-utóbb be is következik.

Bármennyire fájdalmas is egy szakadás, mégis szükség van rá. Nem egy élő, teljesen az isteni szeretet jegyében működő gyülekezetben, hanem egy olyan közösségben, ahol maga a gyülekezet a világ hatása alá került már, de még tagjai közt sok olyan van, akik őszintén keresik az Urat. Egy ilyen gyülekezetben azért van szükség a szakadásra, hogy az ilyenek előtt nyilvánvalóvá legyen az Úrnak útja (1. Kor. 11: 19).

Az apostolok idejében a korinthusi gyülekezet volt az, amelyet a világ a leginkább befolyásolt. Ennek egyik oka az

volt, hogy Korinthus egy nagyon forgalmas kikötőváros volt, ahol az akkori világ minden bűnös irányzata megtalálható volt, és ez hatással volt a gyülekezetre. Ezért tudott annyi rossz dolog gyökeret verni a közösségben, melyről szól leveleiben az Apostol, Pál. Pártoskodók voltak (1. Kor. 11: 10-13); testies gondolkodásúak telve irigységgel és versengéssel (3: 3); bűnpártolók (5. Rész), egymással törvénykezők (6. Rész); szeretetlenek (11: 17-22).

Ha valaki végigolvassa a két korinthusi levelet, szembe tűnik neki, hogy nagyon messze állt az első jeruzsálemi gyülekezet szellemiségétől. Míg ott az egy értelem jellemezte a gyülekezetet, addig itt a széthúzás. Míg Jeruzsálemben elszakadtak a világtól és vagyonukról is lemondtak, addig Korinthusban a világ befolyása alatt éltek. A szakadás oka a világ térnyerésében van a gyülekezetben.

Amíg a tagok mindegyike osztatlan szívvel szolgálja az Urat, addig egy értelemben és egységben vannak. A tisztánlátás feltétele a világ szellemiségétől való elhatárolódás. Ezért, ha egy gyülekezetben széthúzás, viszály érezhető, az oka abban van, hogy a világ szeretete helyet talált a szívekben.

Amikor a szakadás veszélye fennáll, egyetlen lehetőség van annak elkerülésére. Az pedig az, ha mindenki őszintén önvizsgálatot tart, hogy a hatalomvágy, az anyagiasság, a testiesség mennyire ejtette hatalmába szívét. Nem az ismeretet és a hittudományt kell vizsgálni, hogy melyik van az Ige szerint, hiszen amíg a fenti tulajdonságok a szívben elrejtve vannak, addig a tisztánlátás szóba se jöhet, tehát értelmetlenség arról még csak tanácskozni is.

Ha a gyülekezet egyik része nem hajlandó megtérni, önvizsgálatot tartani, akkor elkerülhetetlen a szakadás, hiszen egy ilyen esetben nem haszonnal jár az összegyűlés, hanem kárral (1. Kor. 11: 17-18). Ezt kezdik felismerni azok, akik őszinte megtéréssel igyekeznek rendezni a dolgot. Mivel a széthúzásban, pártoskodásban Istennek Lelke nem vesz részt, Jézus nem vállal közösséget, az áldás elmarad, és a testvérek nem feltöltődve, hanem lemerülve távoznak az összejövetelekről. Ezt pótolandó külön jönnek össze, ahol megélik testvéri szeretetben és békességben a közösséget. Ez távolítja őket a rendszertől, ha még egyelőre eljárnak is a gyülekezetbe. De itt már egy biztos jele mutatkozik egy új gyülekezet születésének.

Természetesen minden szakadás fájdalommal jár, hiszen a két csoportot a közös múlt erős érzelmi szálai kötik össze.

..

Létezik olyan jelenség is, mely még a szakadásnál is rosszabb, az pedig a káosz. Egy ilyen helyzetben nem is tud létrejönni a szakadás, mert nincs egy határozott törésvonal a gyülekezetben. Ekkor olyan sok ideológia létezik, hogy az ember nem képes eligazodni közöttük. Ez a Sátán zseniális munkája. Ez a helyzet a gyülekezet teljes halálához vezet, de nem megszűnéséhez. Erre nem létezik más megoldás, csak a fásultság, hogy tudniillik egy idő után a tagok megszokják ezt a helyzetet, és figyelmük elterelődik a közösség külső formáira. Így a gyülekezet egyre inkább egy kulturális találkozóhellyé változik, ahol megmarad a formai istentisztelet, de a lelkeség megszűnik. Egy ilyen helyzetben megszűnnek a mélyen gyökerező nézetkülönbségek és csak a mindennapi gyakorlatokból adódó problémák megoldása jelent kihívást, okozhat konfliktust. Ekkor a gyülekezetben valamilyen világi vezetési, szervezési mód lesz a megoldás.

Azok az igazán újjászületett keresztyének, akik felismerik a fent leírt káoszt a gyülekezetükben, általában azt is felismerik, hogy gyülekezetük visszafordíthatatlanul tönkremegy. Sokszor tanácstalanul állnak, nem tudva, hogy kihez legyennek bizalmasok, ki mellé álljanak, kinek higgyenek. Ebben a helyzetben a legbölcsebb dolog az, hogy őszinte szívvel keresik a Szent Lélek vezetését, Aki egyedül képes világosságot adni és összeterelni azokat, akik valóban megőrzik magukat a világ szellemétől. Mivel a kialakult helyzetben nem lesznek képesek eligazodni, ezért nem is szükséges az, hogy az ebben való ismeretükre támaszkodjanak, hanem sokkal fontosabb az, hogy engedjenek teret a Lélek vezetésének, és hagyják, hogy maga Isten vegye át az irányítást.

Nagyon fontos ébernek lenni, nehogy a Sátán tudjon „békességet” teremteni egy közösségben. Ez a „békesség” még a szakadásnál is rosszabb. Jézus azt mondta, hogy az Ő békességét adja az övéinek, nem olyan békességet, mint amit a világ ad. Ha a világ békessége lesz úrrá egy gyülekezeten, akkor az nem más, mint a halál békessége. Ott a tagok már nem civakodnak, nem veszekednek, nem törődnek egymással. Mindenki teszi azt, amit jónak lát, azon kívül, hogy a megszokott istentiszteleti alkalmakkor találkoznak, nem sok közülük van egymáshoz.

A bűn megsokasodása

Az utolsó idők gyülekezetének egyik legjellemzőbb vonása a bűn megsokasodása, mely az atyafiúi szeretet meghidegését okozza.

A világ hatására a tisztánlátás is csökken, mely miatt a bűnöket már nem is nevezik bűnöknek, ennél fogva sok hamisságot el is tűrnek. Ami nagyon félrevezető, az az, hogy nagy hangon figyelmeztetnek a szoros úton való megmaradásra, a más egyházaktól való elhatárolódásra – mondván, hogy azok széles úton járnak - , a „régiben” való megmaradásra; miközben a bűnök, a hamisságok szabadon tenyésznek és szaporodnak a közösségben. Gyakorlatilag megszűnik a gyülekezeti fegyelem, néhány cégéres bűn vagy a rendszerrel való egyet nem értés kivételével nincsenek már gyülekezeti munkák.

Annak ellenére, hogy a bűn szabadon él a gyülekezetben, a szertartások és az úrvacsora ugyanúgy történik tovább, mint ha minden a legnagyobb rendjén volna. Ha már a bűn nem háborítja meg a gyülekezetet, akkor azok igen, akik szóvá teszik. Ha a gyülekezet ismét „békességet” akar, akkor egyszerűen kiteszi az ilyeneket.

A gyülekezet, mint szervezet képtelen felvenni a harcot a soraiban elterjedt bűnökkel szemben, és olyan lesz, mint a legyengült immunrendszerrel bíró beteg, aki nem képes legyőzni a betegséget, hanem a betegség győzi le őt, mely végül halálához vezet.

Kijönni Laodiceából

Ki kell-e jönni egy ilyen szellemiségű gyülekezetből? Ha igen, mikor? Ezekre a kérdésekre nem szeretnénk válaszolni, csak nagyon komolyan felhívni a figyelmet arra, hogy az egyetlen lehetőség ebből a szellemiségből való megszabadulásra az imádkozás.

Jézus nem hívja a laodiceai gyülekezetet megtérésre, itt már egyénekhez szól: „Az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő is énvelem”.

Amikor az Úr beszél az elragadtatásról, akkor Lót hozza fel példázatban. Amikor már nem találtatott a városban tíz igaz se, akkor elpusztította Sodomát. De először Lótot kivette onnan, aki látva a gonoszságot, igaz lelkét gyötörte (2. Péter 2: 6: 9).

Krisztus élő gyülekezetének tagjai szenvednek most is a laodiceai állapotban, a lehanyatlott keresztyénségben. Ha eljön az idő, hogy nem találtatik már „tíz igaz” se, akik elegendők arra, hogy mint a földnek sói hasznára lehetnek a gyülekezetnek és valakikben még ébredést hozzanak, akkor az Úr ki fogja vezetni őket, elragadja magához.

Addig az Ő gyülekezetének a világban a helye, mint a világ világossága; és ha ez a világ a gyülekezetben van, akkor ott kell világoskodnia.

A gyülekezet küldetése

KÜLDETÉS A VILÁG FELÉ

A gyülekezet elsődleges célja az, hogy Jézus Krisztus élő bizonyossága legyen a Földön, úgy, hogy aki ismeri és figyeli a gyülekezet életét, olyan legyen számára, mint ha az Igét olvasná (2. Kor. 3: 2). Ezért nem győzzük eléggé hangsúlyozni annak fontosságát, hogy egy gyülekezet tiszta maradjon a botránkoztatástól. Semmi nem lehet olyan meggyőző egy világi ember számára, mint az életpélda (Máté 5: 13-16).

Ahhoz, hogy egy gyülekezet betölthesse küldetését, nincs másra szüksége, csak életre. Ha élet van benne, akkor önkéntelenül is bizonyágtevője lesz az Úrnak mind cselekedetben, mind szóban, és ennek eredményeképpen szaporodik. Ennek az életnek jele az a szeretet, mely nem hagyja a tagokat nyugodtan ülni, míg körülötte sok elveszett ember van. Krisztus szeretete kényszeríti a tagokat arra, hogy hirdessék az evangéliumot az embereknek (2. Kor. 5: 14). Ez a szeretet nem előírás alapján cselekszik, hanem belső indítatásból: egyszerűen azért, mert szereti az embereket, és nem akarja, hogy elvesszenek.

A másik feltétel a missziói parancs betöltéséhez az, hogy a gyülekezet tagjai valóban újjászületettek legyenek. Ugyanis ha ez így van, akkor a kegyelemnek örömét nem tudja tovább senki visszatartani magában, mint ahogy azok se tudták magukban tartani, akiket Jézus meggyógyított, hanem még tiltása ellenére is elhírdették azt mindenkinek (Márk 7: 36).

Ha egy gyülekezet már nem tudja betölteni ilyen irányú küldetését, akkor halott. Ugyanis ha Jézus nem parancsolta volna meg az övéinek, hogy menjenek el és tegyenek tanítvánnyá minden népet (Máté 28: 19), hanem tiltotta volna őket, akkor se tudnának mást tenni egy újjászületés után, csak bizonyóságot tenni. Ha az élet megvan, akkor az kiárad; nem lehet elrejtteni a hegyen épített várost, nem lehet elbújni a világ szeme elől. A legkeményebb üldözésekben szaporodott a gyülekezet, mert ezt a világosságot semmilyen körülménnyel nem lehetett kioltani. Minél inkább a halál volt a része a gyülekezetnek, annál inkább áradt belőle az élet (2. Kor 4: 8-12). Ha ez az élet nincs meg egy közösségben, akkor a fe-

lelősséget egyszerűen áttolják a világra, hogy már senki nem akar megtérni – igaz, hogy ezért egy lépést se tesznek.

Van olyan közösség, aki felismeri ugyan, hogy nem tölti be Krisztus missziói parancsát, ezért evangélizációt szervez. Minden olyan szervezett evangélizáció, mely mögött nem élő gyülekezet áll, hasonló olyan reklámhoz, amelyet egy olyan vállalkozás tesz, amely nem működőképes. Ha nem áll mögötte egy olyan gyülekezet, mely ugyanazt az életet árasztja, melyről beszél, eredménytelen marad minden fáradozásuk.

Mindenkinek más a feladata a gyülekezetben, hiszen a kezdeti gyülekezetben is voltak evangélisták, akik feladata volt az evangélium hirdetése a népek felé; de ott állt mögöttük egy élő gyülekezet, ahova küldhették az embereket, ahol lelki gondozást is kaptak. Egy holt közösség nem hogy nem ad lelki gondozást, még azokat is megtiltja, akik hirdetik az evangéliumot, ahelyett, hogy segítené és támogatná őket.

Csak azok a misszionáriusok, küldöttek végezhetik biztonságban munkájukat, akik tudják, hogy mögöttük olyan gyülekezet áll, mely az általuk megtérített lelkeknek felveszi gondját. Így a gyülekezet feladata az, hogy az úton talált sebesülteket fogadja és gondozza őket, mint a vendégfogadó ház az irgalmas samaritánus példájában.

LELKI VÉDŐHÁLÓ

Nagyon fontos feladata van a gyülekezetnek saját tagjai felé is. Nagyon komoly oka van annak, hogy az Úr nem úgy rendelte el, hogy az Evangéliumot csupán egyének adják át a másik embernek, ismerősnek, rokonnak, munkatársnak vagy szomszédnak, és azután mindenki maga külön-külön élje meg lelkiéletét. Jézus nem alapított gyülekezetet, mert a gyülekezetet nem is kell alapítani, szervezni. A gyülekezet szerveződik önmagától a hívőkből, úgy, hogy maga Isten szaporítja azt (Csel. 2: 47).

A gyülekezet akkor élő, ha tagjait nem egy azonos valláshoz tartozás köti össze, hanem az igazi testvéri szeretet. Ha tagjai nem azért járnak istentiszteletre, mert eljött annak ideje, hanem azért, mert szeretik egymást és vágyódnak egymás iránt. Amíg ez így van, addig ez a szeretet lelki védőhálót, bástyát nyújt a gyülekezet tagjai számára.

A gyülekezet tagjai számára biztonságot kell adnia az összetartozásnak, mely a tiszta és győzelmes élethez sok erőt ad. Ehhez a gyülekezeti fegyelem bibliai értelmezése és gyakorlása elengedhetetlen, melyről majd a későbbiekben részletesen szólunk.

A gyülekezet biztonságot kell, hogy adjon tagjai számára az igazság tekintetében is. Ha a közösséget összekötő szál erős és nem tud a Sátán a tudományok különböző szeleivel kárt okozni, akkor a tiszta evangéliumi tudomány, az igazság, mint erőssége és oszlopa lehet mindazoknak, akik a gyülekezethez tartoznak (2. Tim. 3: 15). Ebben a tekintetben is nagy felelőssége van a gyülekezet pásztorainak (1. Tim. 4: 16). Ha nem maradnak meg az alázatosságban és nem hagyják magukat kiigazítani, ha a Sátán valamiben félrevezeti őket, akkor olyan tévelygéseket hoznak be, melyeket a tagok az irántuk való tisztelet miatt elfogadnak.

ANYAGI SEGÍTSÉGNYÚJTÁS

Bár mindenképpen kisebb jelentőségű, de a gyülekezet feladata az, hogy ne lehessen szűkölködő a tagjai sorában. Vannak ugyanis az anyagi élet területén jobb képességgel rendelkező testvérek, akik nem saját maguktól bírják ezt a többletet, éppen ezért ezzel a gyülekezet olyan tagjai felé tartoznak szolgálattal, akik szegényebbek. Ez nem adhat okot arra, hogy a szegények ne dolgozzanak, hanem csupán elvárással legyenek (2. Tess. 3: 7-12). Ugyanígy a jobb módúak se élvezhetik jobban az életet, hanem egyenlőségnek kell lenni a gyülekezetben (2. Kor. 8: 13-15).

Ez a modern gyülekezetekben már szinte elképzelhetetlen. Míg az egyik valóban szegénységben él, addig a másik vastagon dúskál az élet javaiban: élelem, lakáskörülmények, szórakozás, utazások és nyaralások stb.

Ha az anyagi segítség nem a megélhetést célozza meg, hanem egy jobb életszínvonal elérését segíti elő, akkor az visszafordíthatatlan károkat okoz a gyülekezetben, különösen akkor, ha a lelki útmutatásért felelős egyházvezetőknek beleszólása van és irányítják ezt a segélyügyet.

A gyülekezet belső élete

A gyülekezet belső élete a tagok egymáshoz való viszonyán alapul. Ez megnyilvánul hétköznapijaikban is éppen úgy, mint amikor összegyülekeznek. Az élő gyülekezet tagjainak kapcsolata ugyanis nem korlátozódik le az istentiszteleti alkalmakra, hanem a hétköznapi életben is nagyon jelentős. Munkájuk, vagyonuk, magánéletük, mind alá van rendelve a testvéri kapcsolatnak. Gyülekezeti életükben Isten dicsőítése, Jézus halálának hirdetése az úrvacsorában, a gyülekezet tagjainak intése, bátorítása és vigasztalása, az erőtlének hordozása, a rászorulóknak segítése, az evangélium hirdetése a világ felé, mind közös ügyük. Ha képességeik és feladataik megoszlanak is, de feladataik erőforrása a testvéri szereteten alapuló egység a Szent Lélekben.

Csak ott tud egy gyülekezet hatékonyan működni, ahol ez az egység meg van. Ezt az egységet pedig csak a békesség kötelékében lehet megtartani (Ef. 4: 3), mégpedig olyan békesség, mely Jézustól van, és nem a világtól, mely a szívnek belső békessége (János 14: 27). A szívnek pedig nem adhat krisztusi békességet a bűn, se akkor, ha ő maga vétkezik, se akkor, ha valamelyik testvére.

Ezért a gyülekezet csak úgy tudja betölteni feladatát, ha a bűn felett nem huny szemet. Ha különbséget tesz bűn és bűnös között, a bűnben élés és a bűnben megesés közt. A bűnt nem tűrheti el, de a bűnben megesők felé irgalmasságot gyakorol.

Ha a bűnt nem nevezik néven és tolerálják a gyülekezetben, akkor teljesen megszűnik élő gyülekezetnek lenni.

A GYÜLEKEZETI ÖSSZEJÖVETEL

A gyülekezeti, istentiszteleti alkalmak mai és kezdeti formája közt nagy különbség van. Ennek a különbségnek oka nem formájában, hanem tartalmában van. Ugyanis az összegyűlést, annak hasznát vagy jelentőségét a gyülekezet állapota határozza meg.

Ha a gyülekezetet a Szent Lélek vezeti, ha a tiszta szeretet tartja össze, akkor közösségi alkalmak is építőek. Ebben az esetben egy belső vágy hozza össze a testvéreket, az isten-

tiszteleti, éneklési vagy bármely közösségi alkalmak áldásukra szolgálnak.

Ha viszont a Szent Lélek vezetése helyett emberi rendszeren alapul a gyülekezet, akkor az összejövetelek, istentiszteleti alkalmak formaivá válnak. Ebben az esetben a hagyományok, a megszokott formák nagyban gátolják a Szent Lélek munkáját, Akinek működése nem lehetséges emberi formák közt.

Az Ige nagyon keveset szól az istentiszteleti rendről. Mégis sok közösség van, amely meg van arról győződve, hogy a náluk bevált istentiszteleti rend az egyetlen helyes és hasznos mód. Ez a felfogás és gyakorlat nagy gátja a Szent Lélek építő munkájának a gyülekezetben, mert nem ad teret az Ő működésének. Úgy vélik ugyanis, hogy a mi nem a megszokott keretek és formák közt van, az nem jó; így a Szent Lélek építő munkáját lekorlátozzák, Aki pedig nem szorítható emberi szokások, hagyományok keretei közé.

Erre példa az, hogy mivel szigorú szabályok szerint megválasztott tanítók vannak, a Szent Léleknek nem adnak teret arra, hogy Ő szabadon választhasson a testvérek közül olyat, aki által éppen szólni tudna a gyülekezet építésére. Pál apostol egyértelműen mondja: „Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vigasztalást vegyen;” (1. Kor 14: 31). Ugyanabban a részben azt is mondja: „Hogy van hát atyámfiai? Mikor egybegyűltök, mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek.”

Ez a cél. Mindenek a gyülekezet épülésére legyenek. Súlyos tévedés az, ha valaki megveti a másokban levő ajándékot és semminek állítja azt, ezzel nem ad teret a Lélek munkájának.

„Áron és Mária feltámadtak Mózes ellen és ezt mondták: Avagy csak Mózes által szólott-é az Úr? avagy nem szólott-é mi általunk is? Ezért felgerjedt az Úr haragja ellenük.” Vannak, akik ezt úgy magyarázzák, hogy az Úr most is éppenúgy csak az Ő arra rendelt szolgálói által szól, és aki ezt megkérdőjelezi, az vét az Úr ellen.

Amint Mózes hív szolga és közbenjáró volt Izráel házában, úgy most Krisztus az egyedüli közbenjáró, és semmiképpen nem arra rendelt emberek. (Zsid. 3: 1-6; 1. Tim. 2: 5). Nekünk már nem a próféták által jelenti ki magát Isten, hanem az Ő Fia által (Zsid. 1: 1). Aki megtartja az Ő parancsolatait, annak

Ő saját maga jelenti ki magát (János 14: 21). Aki ezt elvitatja, az határozottan szemben áll az Igével. Ennek oka az emberi felemelkedettség és hatalomvágy, amikor bizonyos emberek uralkodni akarnak a népen és vezetni azt, ahelyett, hogy ezt a feladatot meghagynák annak, Aki erre egyedül képes.

Ezek a kérdések fontosak ahhoz, hogy megértsük azt, hogy miképpen rendelte Isten a gyülekezet építését és miként használhat Ő erre minden embert az Ő legjobb belátása szerint.

Pál apostol külön megemlíti a nők szerepét a gyülekezetben, akiknek az üdvösségre nézve nincs ugyan semmi hátrányos helyzetük (Gal. 3: 28), a gyülekezetben mégsem engedi meg hogy szóljanak, illetve írja, hogy a férjük hatalmának jeléül fedjék be a fejüket. Ha hiszünk az egész Biblia isteni ihletésében, akkor azt is el kell hinnünk, amit Pál apostol ezzel kapcsolatban mond: „Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelki ajándék részese, vegye eszébe, hogy a mi ket néktek írok, az Úr rendeletei azok.”

A KÖZÖSSÉGI ÉLET A HÉTKÖZNAPOKBAN

Egy élő gyülekezet közössége nem korlátozódik le az összejöveteli alkalmakra. A testvéri szeretet együtt jár azzal a vágygal is, hogy minél több időt töltsenek együtt. Ezeket az együtt töltött időket nem lehet szabályozni, se tiltani se erőltetni. Ha van testvéri szeretet és vonzódás, akkor működik, még a legkeményebb tiltások ellenére is, akkor belülről jövően és spontán alakulnak ki az együttlétek, találkozások, látogatások, közös munkák. Ha viszont nincs meg ez a szeretet, akkor minden kezdeményezés egy rövid fellángolás után lelankad. Akkor minden program csak szalmaláng életű lesz.

Ha a szeretet meghidegedik, akkor a találkozások, a kapcsolatok is megritkúlnak. Kimegy a szokásból az, hogy az egyik testvér csak úgy, spontán bemegy a másikhoz egy rövid látogatásra, egyre inkább „magánterületté” válik a tagok élettére.

ÚRVACSORA

Az Úrvacsora a hívó közösség legbensőségesebb, legszentebb ünnepe. Emlékezés ünnepe, melynek központjában Jézus Krisztus áldozata, kereszthalála van. Lehetnek nézeti-beli különbségek a tagok közt, de egy dologban mindenképpen egynek kell lenniük: mindenkinek részesednie kellett a Jézus halála által való újjászületésben.

Tehát az Úrvacsora Jézus halálának hirdetése (1. Kor 11: 26). Megemlékezés ünnepe, hogy a bűntől és a vádolástól való szabadulást az ártatlan Bárány vére hozta meg mindenki számára. Ennek előképe volt az Egyiptomból történő szabadulás emlékére tartott húsvéti bárány elfogyasztása. Nem véletlen, hogy éppen egy ilyen alkalommal rendelte az Úr Jézus is az övéinek az emlékezetnek vacsoráját, melyet nagy kívánsággal kívánt velük elfogyasztani az Ő szenvedése előtt.

Az első gyülekezetek lelki erejének titka többek között abban rejlett, hogy nagyon gyakran emlékeztek meg az Úr haláláról az úrvacsora által. Az úrvacsora olyan benső közösséget jelentett, amely egy testté olvasztotta össze a közösséget. A Jézus haláláról való közös emlékezés a szeretetnek olyan szintjére juttatta a közösséget, mely nagyon mély, isteni érzelmeket is váltott ki. Az egymáshoz való ragaszkodás, a testvériség minden békességet felülhaladó érzése töltötte be a szíveket. Ennek pedig alapja az egy testhez és vérhez való tartozás, melyben mindnyájan részesek voltak. Ezt jelképezi a kenyér, mint Krisztus teste, és a szőlőtőke gyümölcse, mely az Ő vére. Ez minden tagnak ugyanolyan sokat mond, mert mindenkinek része van benne.

Ennek a kenyérnek, mely Krisztus testét jelképezi, további fontos jelentősége van. Krisztus teste az egyház, az a gyülekezet, melyet az Ő vérén váltott meg (Kol. 1: 24). Tehát a kenyér megtörése és az abban való részesülés azt is jelenti, hogy a gyülekezet tagjai egy testnek tagjai, ezért részesülnek ugyanabból a kenyérből; így ez Krisztus testével, a gyülekezettel való közösség (1. Kor. 10: 16-17). Annak az egységnek tudata, hogy akik együtt törték meg a kenyeret, mert ugyanannak a testnek tagjai voltak, nagy erőt adott az első keresztyéni gyülekezetnek. Mert ennek a testnek – a gyülekezetnek – ugyanúgy meg kellett töretnie az üldözésekben, mit Krisztus testének, és az azt jelképező kenyérnek.

Ez, a kezdetben oly csodálatos erő és egység lazulni kezdett a gyülekezet egyetemes egyházzá válásával. Ennek alapvetően három oka volt az úrvacsorát illetően:

1, az úrvacsorát kezdték egyre ritkábban gyakorolni, olyan megokolással, hogy az nehogy megszokottá és ezáltal értéktelenné váljon. Így az igazi belső átélés helyett ünnepélyes formává változott.

2, a gyülekezet vezetése kisajátította magának a hatalmat arra, hogy csak az az úrvacsora érvényes, amit ők celebrálnak. Így az Úr Jézus egyszerű hátrahagyását egyházi gyakorlattá változtatták. Megszűnt az áldásos gyakorlat, amit addig Krisztus testének tagjai tiszta szívvel, egymással gyakoroltak.

3, a bűnösök megtűrése az úrvacsorában a gyülekezet teljes romlását okozta, mivel így a gyülekezet a bűnnel egyesült és lelki paráznává vált.

A következőben külön-külön foglalkozunk ezzel a kérdéssel.

Az úrvacsora elritkázása

Amikor a gyülekezet tagjainak lelki élete ellaposodik, egyre inkább csak vallásos, érzelmi síkon képes megélni hitét. Egyre kevésbé támaszkodik arra az élő hitre, melynek központjában Jézus Krisztus kereszttáldozata van. Így az ebből származó mély érzések is csökkennek, ezért azt egy ünnepélyes keretek közt megrendezett úrvacsorával pótolják. Ez az ünnepélyessége miatt az érzelmekre hat, mint pl. a katolikusok úrnapi körmenete. Ha ez minden napos lenne, mint az első keresztyének idejében, akkor megszokottá válna, így már nem volna különösebb jelentősége. Ezt felismerve gyakorolják csak ritkán az úrvacsorát.

Aki viszont valóban újjászületett és részese Jézus Krisztus vérének, annak ez nem válik megszokottá, mert nem érzelmileg éli meg azt. Természetesen az Úrral való kapcsolata érzelmi hatást is vált ki, de minél többet emlékszik meg az Úr haláláról, minél többször egyesül ebben is testvéreivel, annál inkább vágyik rá. Hasonlóan az imádkozáshoz: minél többet imádkozik valaki, annál inkább vágyik rá; ellenkezőleg, minél inkább elritkázza valaki az imádkozást, annál kevésbé fog vágyani utána. Ennek következtében lelki ereje ro-

hamosan csökken.

Hasonlóan van ez az úrvacsorával is. Ahogy az egyéni életben egyre kevesebbet megy valaki a Golgotára, és ennél fogva ellaposodik lelki élete, csökken lelki ereje, ugyanígy van egy közösség életében is.

A ritkán tartott úrvacsora egy másik kérdést is felvet. Mint mondtuk, az úrvacsora előképe a húsvéti bárány étele volt, mely bárány vérének jele állította meg az öldöklő angyalt annak házában, aki részesült benne. Ugyanúgy Jézusnak, Isten Bárányának vére törte meg az emberöldöklő (János 8: 44) hatalmát a felett, aki hittel elfogadta az Ő áldozatát, és megtisztult a Bárány vére által (Jel. 7: 14). A zsidók húsvéti bárányának ünneplése az egyiptomi szabadulás jelképe volt, melyet akkor úgy kellett elfogyasztaniuk, hogy derekaik felövedezve legyenek az indulásra (2. Mózes 12: 11). Az Úr Jézus azt mondja az övéinek: Legyenek a ti derekaitok felövedezve, mintegy állandóan készen az indulásra, amikor Ő visszajön. Az úrvacsora tehát az ő haláláról való emlékezést összeköti az Ő visszajövetelére való gondolással, mint ahogy azt az apostol mondja: valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend (1. Kor. 11: 26). Így a ritkán tartott úrvacsora az Úr visszajövetelére való emlékezést és az arra való készülődést is ellaposítja.

Az úrvacsora vallási gyakorlattá változtatása

Jézus Krisztus egyszerű felhívása az volt, hogy az övéi gyakran emlékezzenek meg az ő haláláról, amikor összejönnek. Ugyanis ha ketten vagy hárman az Ő nevében jönnek össze, akkor Ő köztük van (Máté 18: 20), és ez már vágyat ébreszt bennük arra, hogy az Ő haláláról is megemlékezzenek az úrvacsorában.

Amikor ezt az egyszerű és egyértelmű gyakorlatot gyülekezeti szertartássá változtatják, rohamosan elveszíti értékét. Az első keresztyéni gyülekezetben ennek oka az volt, hogy az elkülönült vezetői réteg kisajátította magának az úrvacsora kiosztásának jogát, mint ha erre bármilyen utalás is lenne a Bibliában. Ennek jelentősége a vezetők hatalmának növekedésével együtt nőtt.

Annak nyomát se találjuk a Bibliában, hogy egyházi vezető, püspök szolgálata által lehet csak úrvacsorát venni. Ez a

második században kezdett gyakorlattá válni, melyet Ireneus püspök kijelentése is bizonyít, amikor azt mondta: csak az az úrvacsora érvényes, melyet a gyülekezet püspöke celebrál.

A feljegyzések szerint az első keresztyének idejében az úrvacsora nem egyházi szertartás volt, hanem a közösség őszinte, belső kívánságán alapuló gyakorlata. Így azt természetesen gyakorolták is, és szentségét nem az egyházi előljárók szerepe, hanem Jézus vérének ereje, halálának emlékezete adta.

Jézus Krisztus nagy kívánsággal kívánta elfogyasztani az Ő tanítványaival a vacsorát. Akiben ez a nagy kívánság van, hogy az övéivel elfogyassza ezt a vacsorát, annak elég ez a kívánság; nem szükséges egyházi ünnepség keretében történnie.

Az úrvacsora méltóságának elvesztése a bűn miatt

Krisztus gyülekezetének tisztaságáért minden tag felelős (1. Kor. 12: 25.). A tisztán tartás, a megtisztítás érdekében az Úr Jézus és az apostolok határozott útmutatást adtak, határozott utalással arra vonatkozólag, hogy az Úrvacsora egységben, békességben (1. Kor. 11: 17, 18) és nem utolsó sorban tisztaságban (1. Kor. 5: 8) történhessen.

1. Vizsgálja meg mindenki önmagát, hogy ne vegyen részt abban méltatlanul, azaz úgy, hogy cselekedete, lelki élete ellentétben áll azzal, amit az Úrnak vacsorája hirdet, tudniillik az Őbenne való megváltatást, a benne elrejtetett, tiszta életet. (1. Kor. 11, 28. 2. Kor. 13, 5) Ez nem azt jelenti, mint ahogy sokszor hallható, hogy az ember vizsgálja meg magát, nem tett-e valami bűnt az elmúlt napokban, hanem azt, hogy van-e valódi közössége a Krisztussal és az Atyával és Őbenne a testvérekkel (1. János 1: 3), egy állandó békessége Ővele, vagy szívét inkább a világ, a hétköznapi élet gondjai töltik el.

2. A gyülekezet tisztán tartásának másik része az, mikor valaki látja vétkezni az ő atyjafiát, megfeddi (Máté 18, 15) így az megtérhet. Ha pedig megmarad az ő bűnében, azt nem rendezi, akkor a gyülekezet az ilyennel nem vehet úrvacsorát, a táboron kívül kerül, amíg meg nem tér. Az ilyen esetre írja Pál apostol: „Avagy nem tudjátok-e, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja?” (1. Kor 5. 6) Itt egy paráznaságról beszél, de a 11. versben egyértelművé teszi, hogy minden nyilvánvaló, le nem rendezett bűnben élő taggal

kapcsolatosan írja. Mivel az Úrnak vacsorája a mi egybeszerkesztetésünknek bizonyosága (lásd: 1. Kor. 10, 17.) ezért ha valaki ilyen emberrel eszik úrvacsorát, ti. akiről tudja, hogy lerendezetlen bűne van, és a figyelmeztetést semmibe veszi, az annak gonosz cselekedetében részes. (2.János 10.) Ha a neki való köszönés vele való bűnrészessé tesz, mennyivel inkább a vele való egyesülés az Úrban, az Ő vacsorája által. Ezért mondja az apostol, hogy az ilyenekkel ne együnk együtt. (1.Kor. 5, 11.)

Ha valaki méltatlanul – tehát bűnnel megterhelve – vesz részt az Úr vacsorájában, ezzel Krisztus teste ellen vétkezik (1. Kor. 11: 27 – 29.) Krisztus teste pedig a gyülekezet (1. Kor. 12: 13. Ef. 1: 22,23), az Úrvacsora pedig az Ő testével, azaz a gyülekezettel való egyesülésünk (1. Kor 10: 16-17.) Ezért, ha valaki bűnnel megterhelve vesz részt abban, kovászként a gyülekezet romlását okozza. (1. Kor. 5: 7.)

Vannak eltitkolt bűnök, melyeket csak az Úr tud. Ezekről a gyülekezet tiszta marad (János 13: 10-11.) még akkor is, ha egy asztalhoz járul vele az illető. (Lukács 22: 21)

Az olyan tehát, aki eltitkolt, világosságra nem hozott bűnnel terhelve veszi az úrvacsorát, nagyon súlyosan vétkezik az Úr teste ellen; ha pedig a gyülekezet - különösen annak vezetői - tudnak ilyen bűnökről és nem munkálják ki, hanem megtűrik maguk között az úrvacsorában, akkor szintén nagyon súlyosan vétkeznek az Úr teste, a gyülekezet ellen.

Az Ószövetségben nagy gondot kellett fordítani a tisztátalan embernek a táboron kívül helyezésére, hogy a betegség ne terjedjen tovább (3. Mózes 13: 40; 21: 16-24; 4. Mózes 5: 1-4.)

A húsvéti bárány evése idején nem volt szabad a házban semmi kovászt tartani, hanem azt ki kellett onnan takarítani (2. Mózes 12: 19). Pál apostol ugyanígy utal a bűn kovászára, melyet nem szabad megtűrni a gyülekezetben (1. Kor. 5: 6-tól).

Amikor a gyülekezetek az igazság alapján álltak, erre a két pontra nagyon nagy hangsúlyt fektettek, ezért volt kizárás addig, míg a lélek megtisztult. Az Úr senkiről nem akar lemondani, ezért teszi az övéit felelőssé egymás lelki életéért. Ha viszont egymás bűnei felett szemet hunyunk, és az ilyennel együtt tartjuk az úrvacsorát, a fentiekén kívül vétkesek vagyunk az ő lelkének elvesztésében.

A fentieken kívül nagy kárára van a gyülekezetnek az úrvacsora, ha az a gyülekezetnek békétlen állapotában van megtartva (1. Kor. 11: 17-20). Amikor Jézus az úrvacsorát szerezte, csak az ő tanítványai voltak jelen. A János evangéliumában a 13-16. részekben a legbensőségesebb beszélgetéseket folytatta velük. E részek olvasásánál részeseivé válnunk annak a meghitt közösségnek, amit ott Jézus átélt az övéivel. A korinthusi gyülekezetben nem volt meg ez a meghitt, bizalmas közösség, ezért Pál felhívja figyelmüket, hogy amit ott tartanak, az nem az Úr vacsorája. Ezért sokkal károsabb, mint ha nem is vennének részt azon.

Ha egy gyülekezet úrvacsorát tart a békétlenség és széthúzás ellenére, akkor azzal arról tesz bizonyosságot, hogy számára sokkal fontosabb a vallási megszokott gyakorlat, mint az igazi testvéri meghitt, bensőséges viszony, mely Jézussal való közösségének záloga.

Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete vagyon annak (János 6.54.) – mondja az Úr Jézus, mint egy titkot, amelyet a Zsidók éppúgy nem értettek akkor, mint most a névleges keresztyének. Mi viszont értjük és tudjuk, hogy ez az Úrral, a testté lett Igével (János 1: 14), és az Ő testével, a gyülekezettel való közösségünk, az Ő miértünk kifolyt vérével való közösségünket jelenti, és nem az Úrvacsorát. Mert ha ez az úrvacsorát jelentené, akkor pusztán ezáltal lenne élete mindenkinek. De ami testtől született, test az, így aki a kenyeret eszi, testben nyer erőt, nem lélekben.

Ezért, az Úr vacsora az Ővele, Őáltala lett megváltásunknak, értünk való halálának jele, bizonyága, így azoknak közössége, akik együtt váltattak meg, és Őbenne lettek eggyé szerkesztve. Ezért az úrvacsora nem egyéni lelki gyakorlat, hanem a gyülekezetnek, Krisztus menyasszonyának legbensőbb közös ünnepe, mely, ha tisztaságban van tartva, olyan áldást jelent, amelyet soha ezen kívül való nem érzett. Ellenben, ha bűnös tagok vannak így megtűrve, ha nincs meg a bensőséges lelki kapcsolat a gyülekezet tagjai között, akkor ennek éppen ellenkezőjét eredményezi úgy az egyénekre, mint a közösségre nézve.

A gyülekezet lelki hanyatlásával párhuzamosan el vannak tűrve a bűnök úgy, hogy azokat csak gyarlóságnak ne-

vezik, hasonlóan mint a történelmi egyházban, és munkák már csak akkor történnek, ha paráznaság vagy valami más nagyon súlyos bűn esik, illetve ha valaki vét a gyülekezet kialakult rendje ellen, függetlenül attól, hogy az a Biblián alapul-e, vagy csak hagyományon. Ezzel szemben a gyülekezetben el van terjedve a bűnök mindenféle neme, melyet, mint már mondtam, általában nem is tartanak annak, melynek csak következményei a csalások, hamis bevallások, nyilatkozatok, haragok, nagyravágyás és az annak érdekében végzett, hamisságon alapuló minden munka és cselekedet. Egy ilyen állapotba került gyülekezet az Úrvacsorával való élés által visszafordíthatatlan romlásba sodorja önmagát.

Ebben az állapotban a gyülekezet meghatározza azt, hogyha valaki más közösséggel venne úrvacsorát, az lelki paráznaságot követ el. Eközben teljesen figyelmen kívül hagyja, hogy saját ítélete alá kerül azáltal, hogy saját maga körében tűri meg azt, amit másnál – általában láthatatlanul – elítél. Az általa feldobott ítélet saját fejére esik vissza, mert azáltal, hogy saját közösségén belül bűnösökkel veszi az úrvacsorát, a bűnnel közösül, így paráználkodik Krisztus ellen. Ez a visszafordíthatatlan folyamata annak, ahogy egy élő gyülekezet vallásos, csupán formális egyházzá alakul át.

Gyülekezeti szolgálatok

A szolgálatok célja, választása, egymáshoz való viszonya

A gyülekezeti életben különböző szolgálatok, az egyéni ajándékoknak megfelelő feladatok vannak. Ezek a szolgálatok nem lehetnek öncélúak, hanem a gyülekezet épülésére kell, hogy szolgáljanak. Minden szolgálat fontos és nem lehet őket rangsorolni, mivel sokszor lehet a legjelentéktelenebbnek tűnő a legfontosabb, mint ahogy az emberi testben is van.

Mind a kinevezett, mind a meg nem nevezett szolgálatokra a Szent Lélek küldi el az embert, ezért egyetlen személy se veheti a bátorságot arra, hogy megtiltsa azt. Ez a kinevezés lehet a gyülekezettől is, de csak a Szent Lélek utasítására (Csel. 13: 2).

Ha ezeket a szolgálatokat egy vezető személy akarja koordinálni és felügyelni, akkor átveszi a szerepet a Szent Lélektől, és ha egy gyülekezet ezt hagyja, akkor az eredményekben olyan különbségekre számíthat, mint amilyen különbség van egy gyarló ember és a Szent Lélek munkája közt.

PÜSPÖK (EGYHÁZISZOLGA, VÉN, FELVIGYÁZÓ, PÁSZTOR)

Ez az egyik legnagyobb teherrel és felelősséggel járó szolgálat, mely egyúttal a legnagyobb veszélyt is hordozza magában, mind a püspök, mind a gyülekezet számára. Azt mindenek előtt figyelembe kell venni, hogy ő nem a gyülekezet ura, de nem is vezetője, hanem valóságban szolgálja (1. Péter 5: 3). Ezt Jézustól tanulhatja meg, amikor példát hagyott hátra a lábmosásnál. Ha jól végzi feladatát, akkor a tagok egyenként engedelmisséggel tartoznak felé, de ő mindenképpen alája van rendelve a gyülekezetnek, és teljes engedelmisséggel tartozik a közösség felé.

A püspökök feladata

Mint említettük, a püspökség a legnagyobb felelősséggel járó feladat a gyülekezetben. Felelősségének súlya abban van, hogy olyan emberek lelki élete felett kell őrködnie, aki-

kért Jézus a saját életével fizetett meg, ezért emberi szavakkal kifejezhetetlen az ő értékük (Csel 20: 28). Egyetlen pásztor se végezheti munkáját Krisztus szerint, csak ha tudatában van annak a nagy értéknek, melyet az Úr rábízott.

Az ószövetség történetei és példái előremutatnak a gyülekezetre. Amikor ellenség közeledett a népre, a nép választott magának egy őrállót, akinek az volt a kötelessége, hogy ha látja jönni az ellenséges hadsereget, akkor riadót fújjon (Ez. 33). Ha valaki hallja a riadót, de nem figyel rá, és úgy éri utol a veszedelem, akkor annak vére az ő fején lesz; az őrálló mentesül a felelősségre vonástól. Ha viszont nem fúj riadót, és azért vesz el a nép, akkor vérét az őrálló kezéből kéri elő.

Az újszövetségi őrálló csak akkor tudja ezt a feladatot elvégezni, ha tudatában van a rábízott értéknek, ha ő maga is így szereti a gyülekezetet, és nem egy tömeget lát benne, akit irányítani kell, mint egy vállalat dolgozóit vagy egy társadalmi munka részvevőit. Ugyanis egy őrálló feladata nem a gyülekezet vezetése, hanem a lelkek pásztorolása. Nem tömegszellemben irányítani, hanem az egyes lelkek gondviselése. A pásztor feladata nem csupán az, hogy egy nagy nyájat tereljen, hanem az, hogy a nyájban levő minden juhról egyenként gondot viseljen.

Tehát az őrállót nem a kötelességtudat, hanem a testvérek iránti igazi, égő szeretet kell, hogy munkájára indítsa.

Ez a gyülekezeti életben személyes kapcsolaton alapul. Ahhoz, hogy időben felismerhessen egy lelki hanyatlást vagy egy fertőzést, nagyon szoros és bizalmas kapcsolatban kell lennie minden taggal. Nem elég, hogy személyi adatait ismerje (név, lakóhely, foglalkozás stb.), hanem ismernie kell küzdelmeit, kísértéseit, lelki életének hátterét. Ennek pedig alapja a bizalom. Ezért nagyon fontos az, hogy olyan személy legyen, akit a nép választ maga közül, mint Izráelben (Ezékiel 33: 2.). Ugyanis ha egy pásztor központilag rendelnek ki egy gyülekezet fölé, mint egy igazgatót egy vállalatnál, akkor szó se lehet ilyen bizalomról. Kölcsönös bizalom viszont csak akkor lehet, ha a testvérek közel vannak egymáshoz, tehát valóban élő a gyülekezet.

Ha van bizalom egy pásztor iránt, akkor megnyílnak a testvérek. De ha csak egyszer is azt tapasztalják, hogy visszaél a bizalommal, és elfecsegi mások titkait és hűtlenül bánt vele, teljes bizalmatlanság alakul ki iránta.

Tehát ha meg van a kölcsönös bizalom és az erre épülő napi kapcsolat, akkor ismerheti fel testvérében a hanyatlás első jeleit. Mint ahogy egy fahajtás még könnyen kivágható, és egy nagy fa nehezen, így van a lelki életben is: a kezdeti eltérések, hanyatlások sokkal könnyebben orvosolhatók, mint amikor csak hosszú idő után derülnek ki és fává nőnek.

Ennek a bizalomnak feltétele a pásztorok másik feladata, hogy példaképek legyenek (1. Péter 5: 3, Titus 2: 7). Olyanok, akikre ha ránéznek a hívők, tudják, milyeneknek kell lenniük az alázatban, a szeretetben és hitben (1. Tim. 4: 12). Csak akkor követheti őket a nép, ha ők Krisztus követői (1. Kor 11: 1). Ezért nagyon fontos a jó bizonyosság. Akiről nincs ilyen jó bizonyosság, az semmiképpen nem lehet ilyen feladatban.

Csak akkor tudja ellátni feladatát, ha ismeri a Bibliát. Ugyanis inteni, figyelmeztetni, bátorítani és vigasztalni leg-hatásosabban a Bibliából lehet (2. Tim. 2: 24-). Természetesen csak akkor, ha maga is megéli mindazt és belülről jönnek; különben üres szavak maradnak, és nem érik el céljukat.

Minden időben, szó szerint éjjel nappal szolgálatra készen kell állnia. Ha egy illető testvér jelzi, hogy beszélni szeretne vele, nem lehet más fontosabb dolga, minthogy azonnal rendelkezésére álljon. Ha valamelyikre napokat, esetleg hónapokat kell várni, mire időpontot ad, az egyértelműen bizonyítja azt, hogy számára nem fontosak a testvérek.

Nagyon fontos tudni, hogy a pásztor nem gyülekekeztetve-zető, aki a gyülekezeti programokat szervezi, a pénzügyekben dönt. Ez olyan szinten osztja meg idejét és erejét, hogy nem képes ezt a nagy feladatot ellátni.

Az Igéből kiérthető, hogy a kezdeti időben minden gyülekekezetnek volt saját véne, nem csak egy, hanem több is (Csel. 14: 23; 20: 17; Titus 1: 5). Azért gyülekekezetenként és nem körzetenként, sőt központilag, mert ismerniük kell gyülekekezetük tagjait személyesen. És azért több, hogy egymást is kisegíthessék, mint ahogy ezt Pál tette Péterrel (Gal. 2: 11), de nem kevésbé azért is, mert a testvérek saját küzdelmeikkel felkeresik őket, és a bizalom nem mindenki felé egyforma. A bizalmat ugyanis soha nem lehet kötelezővé tenni, az mindenki részéről csak szabadon, belülről jöhet. A nagyegyházakban központilag kirendelt pap működik, akihez tartoznak a hívek; így hozzá kell menniük gyónni. Ennélfogva nem személyes kapcsolaton alapul és bizalmon, hanem a pap a

hívek számára nem jelent sokkal többet, mint a gyónófülke. A megtérőknek ugyanúgy saját maguknak kell eldönteniük, hogy kihez van bizalmuk a bűnvallást illetően.

Az az előljáró, aki jól jár el – és csakis az – kettős tisztességet érdemel (1. Tim. 5: 17). Ezt a tisztességet se lehet kikövetelni, hanem mindenkinek jár, aki ahhoz méltóan él a gyülekezetben. Az, aki nem úgy jár el, ahogy az Úr rendeli, az általában elvárja a kettős tiszteletet; aki pedig az Ige szerint munkálódik, az megkapja minden elvárás nélkül is.

Az egyházi szolgáknak nagyon nagy türelemmel és szeretettel kell eljárni a sérült, bűnbeesett lelkekkel szemben. Egy ilyen helyzetben nagyon könnyen „elkezelhet” egy lelket. A bűnt nagyon komolyan kell vennie és nem lehet elnéző azzal szemben, ugyanakkor az isteni kegyelemhez, a Golgotához kell elvezetnie a vétkezőt. Minden lelki munkában nagyon fontos, hogy tiszta legyen a keze, hiszen ha szennyes kézzel nyúl egy orvos a sebhez, az elfertőzik és végzetes következményei lehetnek.

Egy egyházi szolgának, hasonlóan azokhoz, akik hirdetik az Igét, mindig átvilágíthatónak kell lennie és szüntelen a gyülekezet megítélése alatt állnia (1. Kor. 14: 29). Erre azért is van szükség, mert ő is ember, aki tévedhet, és ha őt sikerül a Sátánnak valamiben megfogni, az egész gyülekezetben könnyen kárt tehet általa. Ezért, ahogy ő felelős a gyülekezetért, ugyanúgy a gyülekezet is felelős érte. Ha fölé emeli magát a gyülekezetnek, és a közösség ezt szó nélkül elfogadja, visszafordíthatatlan romlás következik be.

A gyülekezetnek nagyon komoly feladata, hogy ne tűrje meg előljáróiban a bűnt, vagy olyan dolgokat, melyek bizalmatlanság forrásai. Ha egy gyülekezet pásztora nem hagyja magát átvilágítani, semmiképpen nem folytathatja feladatát. Ennek fontosságát nem lehet eléggé hangsúlyozni, ezért inti Pál apostol Timóteust, hogy akik közülük vétkeznek, az egész gyülekezet előtt kell megfeddeni. Ezt nagyon nagy nyomatékkal kéri (1. Tim. 5: 20,21). Ha ez nem történik meg, akkor az a gyülekezet elkerülhetetlen hanyatlásához vezet.

Ha egy püspök nem alázza meg magát a gyülekezet előtt, és nem fogadja el a testvérek részéről jövő intést, amennyiben téved, vagy nem a tiszta, evangéliumi tudományt hirdeti, egy rendkívül veszélyes folyamatot indít el. Ugyanis a gyülekezet tagjai iránta való tiszteletből elfogadják tőle a hamisságot és rövid idő alatt beépül annak gondolkodásába, cselekedetébe.

Ezért pásztor csak az lehet, aki a legalázatosabb, aki el tudja fogadni a feddést és megalázva magát megtér belőle, ezt jelenti a feddhetetlenség (1. Tim. 3: 2; Tit. 1: 6). Ha egy gyülekezet észreveszi, hogy püspöke nem alázatos, és nem menti fel őt szolgálata alól, akkor saját bukását okozza vele.

A gyülekezetre ezért nagy felelősség hárul, hogy szüntelen imádkozzon azért, hogy pásztorai alázatosak maradjanak, és figyeljen arra, hogy ők mindig alája legyenek rendelve a gyülekezetnek. Az előljáró alázata a gyülekezet tisztaságának záloga. Ha a lábtörlőt az ajtó fölé szegeznek (felmagasztalják), akkor a ház nem marad tiszta, hanem csak akkor, ha a házban lakók lába alatt marad. Ezt a példát csak az értheti meg, aki megértette, hogy Jézus Krisztus is csak akkor nyerte el a tisztességet, amikor megalázta magát minden teremtmény alá (Fil. 2: 7-9), és egy egyházi szolga is csak akkor kaphat kettős tisztességet, ha gyülekezetének minden tagjánál alázatosabb lesz.

De hogy ezt megérthesse valaki és életévé is váljon, egy hosszú, sok szenvedéssel járó úton kell, hogy vezesse őt Isten.

Az Úr által felkészítve

Ezt a mérhetetlen felelősséggel járó szolgálatot senki nem veheti magának, hanem csak az Úr készíthet elő erre valakit, akit Ő erre engedelmesnek és alázatosnak lát. Ez az előkészítői munka sok belső szenvedésen és összetöretésen keresztül történik, át sok nyomorúságon, hogy az illető testvér alázatban maradjon, és meg tudja érteni azokat, akik majd hasonló megkísértéseken és nyomorúságokon mennek keresztül (2. Kor. 1: 4-6).

Amikor az Úr elkészít egy pásztert a gyülekezet számára, akkor annak az embernek nagyon sok mindenben keresztül kell mennie, hogy teljesen megérthesse testvéreit, akikért a Szent Lélek felelőssé teszi őt. Sok kísértésen és kudarcon, nagyon sok emberi gyengeségen és a legkeményebb hitpróbákban is át kell mennie, hogy vigasztalni, bátorítani tudja az erőtleneket. Csak akkor tudja megérteni a megtévedetteket, ha ő maga is átmegy kemény vívódásokon és a tudománynak minden szele megcsapdossa, melyből a Szent Lélek győztesen vezeti ki. Sok üldözést és megvetést is át kell élnie, hogy a hasonló sorsba jutó testvéreit erősíthesse. Az Úrért való

szenvedésekben javul a tisztánlátása, mely elengedhetetlenül fontos arra nézve, hogy a bűnt megítélje és alázatosan intesse az eltévelyedőket (2. Tim. 2: 25,26).

Ha egy pásztor nem a Szent Lélek készít fel erre a szolgálatra, úgy hogy előtte alkalmassá teszi összetöretés által, akkor nagyon nagy a veszélye, hogy felemelkedik, és nem mint szolga, hanem mint uralkodó lesz. Ez akkor következik be, ha megválasztásuk nem a gyülekezet együttes könyörgésén és böjtölésén alapul, mint ahogy azt az apostolok tették (Csel. 13: 2,3), hanem az egyházi szolgák maguk választják meg szolgatársaikat, mégpedig olyan feltétellel, hogy mindenben együtt fog velük érteni és munkálódni. Ebben az esetben már nem a Szent Lélek vezetése és az Ige útmutatásai iránti engedelmességre kell ígéretet tenni, hanem a szolgatársak, de leginkább a vezető előljáró iránymutatásaira. Ha egy leendő pásztor ilyen ígéretet tesz, akkor képtelen lesz nemet mondani szolgatársainak, ha azok nem a szeretet és az Ige tanításai szerint végeznek is el egy dolgot. Nem lesz képes szembeszállni a hamissággal, mint ahogy azt Pál tette Péterrel szemben (Gal 2: 11-től), vagy ahogy az apostol Timóteus figyelmét erre nyomatékosan felhívja, olyannyira, hogy az Istenre, Jézus Krisztusra és a kiválasztott angyalokra kéri, hogy minden részrehajlás és személyválogatás nélkül ezt megtegye (1. Tim. 5: 19-21). Ha ezt figyelmen kívül hagyják, és annak ellenére, hogy egy egyházi szolga ellen panasz merül fel, nem járnak el vele az Ige szerint, a gyülekezet visszafordíthatatlan hanyatlásnak indul. Ez ugyanis egy olyan bizalmi válságot okoz, ami már általában vissza nem fordítható a lejtő elv alapján.

Hogy egy pásztor uralkodóvá váljon a gyülekezeten, annak egyik eszköze a pénz. Ugyanis az emberek könnyen kísérthetők vele, ennél fogva befolyásolhatók is. Személyes megtapasztalásomból tudom, hogy mennyire befolyásolhatók az emberek a pénzzel, és szó szerint képes egy gyülekezeti előljáró saját akaratát ráerőltetni a gyülekezetre, ha a kezében van a pénzes zsák, és annak megszorításával vagy ki nyitásával befolyásolja a tagokat.

Kettős tisztesség

Pál apostol azt írja: „A jól forgolódó presbiterek kettős tisztességre méltattassanak, főképen a kik a beszédben és

tanításban fáradoznak.” Ez a kettős tisztesség annak jár, aki jól munkálódik. Nem lehet elvárni tiszteletet valaki felé csupán azért, mert ő előljáró. E szellemiség miatt nevezik a papokat tiszteleteseknek.

A kettős tisztességet belülről fakadóan megkapja minden szolga, aki alázatosságban és az Ige szerint jár el. Ellenkező esetben az emberek nem tisztelik őket, hanem félnek tőlük, és ez a félelem az engedelmességük alapja.

A pápaság szellemisége

A gyülekezetek kezdetén minden püspök saját gyülekezetét pásztorolta, nem létezett köztük semmiféle alá-fölérendeltségi viszony. Nem is volt erre szükség, mert akkor a gyülekezetek teljes egészében a Szent Lélek irányítása alatt voltak, így az egymástól független gyülekezetek központi szabályozás nélkül, a Lélek vezetésének engedelmeskedve ugyanolyan módon éltek meg hitéletüket.

Amikor a Szent Lélek irányítását kezdték figyelmen kívül hagyni, akkor kialakulóban volt a hierarchikus rendszer, mi szerint a római gyülekezet püspöke vezetői szerepet kezdett betölteni az addig egyenjogú vének között. Ez már egy határozott jele volt az egyetemes egyház kialakulásának, melyben a világ hatására fellazult rendszert már csak így lehetett fenntartani. Ez volt a pápaság felé vezető út.

Ez a rendszer ismétlődik a kisegyházakban is. Létrejön egy központi irányítás, melyben az ország püspökei rangsorolást kapnak. Van első, második és harmadik, illetve a többi. A közösség élő hitű tagjai ez alatt a rendszer alatt nagyon szenvednek és ezt szavá is teszik. Azt a „megnyugtató” választ kapják, hogy erre azért van szükség, hogy a hatósággal kapcsolatot tudjon tartani egy olyan vezető, aki élvezi a gyülekezet bizalmát. De nézzük meg ennek a rendszernek a hátoldalát, amibe sajnos nagyon kevés ember lát bele.

A tévtanítások táptalaja

Amíg egy gyülekezet az Ige szerint egyenértékű és buzgó tagokból áll, addig a tévtanítások terjedése ez miatt korlátozva van. Hiszen nincs olyan ember, aki megmondja, hogy egyes hitbeli kérdést hogyan kell érteni, hanem a Szent Lélek

tanítja a népet az igazságra (János 14: 26), és az adott gyülekezet pásztora kell, hogy figyeljen erre a tiszta tudományra (1. Tim. 4: 16) és szelíden intse azokat, akik ennek ellenállnak (2. Tim. 2: 24-26). Ha viszont létrejön egy központi vezetés, akkor egy központilag kiadott hittani értelmezés párosul hozzá, és egyre egyértelműbbé válik a közösség számára, hogy ezeket el kell fogadnia felülbírált nélkül. Így egy tévtanítás hivatalosan is a gyülekezet részévé válik, és aki ezt nem teszi magáévá, az szankciókkal találhatja magát szembe. Így elég egyetlen vezető püspököt eltévelyíteni az ördögnek, és máris gyülekezeti szinten ér el sikereket a tévelygésben.

Azoknak, akik az ily módon megfertőzött közösségben úgy élnek, mint a láthatatlan egyház igaz tagjai, nagyon oda kell figyelniük arra, hogy az ilyen tévtanításoktól el ne vonattassanak. Azért is veszélyes ez, mert akár egyetlen nemzedék alatt anélkül képes a gyülekezet szerves részévé válni, hogy a nagy átlag megkérdőjelezné vagy észrevenné, hogy új, idegen tudományról van szó. Ezért soha nem szabad semmit elfogadni egy központi vezetés által kiadott hittani vagy gyakorlati útmutatásból, rendeletből, csak ha az egyezik az írásokkal (Csel 17: 11).

Kapu a világi hatalom felé

Mint említettük, kezdetben minden gyülekezet önállóan működött, pásztorai szolgák voltak, így valójában se helyi, se központi vezetésük nem létezett. Ennélfogva a Sátán nem talált könnyen utat arra, hogy a világi hatóságok részéről alkuval, egyezményekkel közelítse meg a közösséget, mivel egyszerre sok ezer emberrel nem volt lehetősége tárgyalni.

Nagyon sokszor próbálkozott azzal, hogy nevezze meg a gyülekezet saját vezetőit, éppen az előbb említett okból. De amíg ők egyenjogú testvérek voltak, elhatárolódva a világ hatásától, addig nem volt képes semmilyen módszerrel elérni ezt a célt. Így ezek a gyülekezetek általában egy üldözés célpontjaivá váltak.

Ahhoz, hogy Jézus keresztje helyett elismerést adjon a világi hatóság, kompromisszumokra van szükség. Ezek olyan észrevehetetlen formában jelentkeznek, hogy a padokban ülő hívők szinte semmit nem vesznek észre. A félrevezetés olyan nagy és kifinomult, hogy sokakat a kegyes beszédek csapnak

be, míg a háttérben egy gyülekezet kiárusítása történik a sátáni erők képében kialakuló háttérhatalom számára. A tagok úgy gondolják, hogy lehetetlen, hogy azok a vezetők, akik olyan szent beszédeket mondanak, a világgal ilyen kompromisszumot kössenek.

De erről másik részben részletesen szólunk, most arra világítunk rá, hogy ennek miért feltétele egy központi vezetés. Mint már céloztunk rá, a világi hatóság nem tud és nem is akar sok személlyel, azaz egy közösséggel tárgyalni, hanem csupán eggyel, aki számára a gyülekezet megbízottja. Ő legalábbis úgy gondolja, de a valóságban egy ilyen megbízás soha nem történik meg a gyülekezet részéről.

Az egyéni gyülekezetek bénítása

Miután a gyülekezetek vezetése központi kézbe került, a helyi gyülekezetek nem végeznek önállóan lelki munkát. Egy olyan központi vezető kezén kell, hogy minden szolgálati választás, lelki munka átmenjen, aki nem ismerheti az adott gyülekezet tagjait, azok életét, küzdelmeit. Ennek a beavatkozásnak keserű gyümölcseit megkóstolják ugyan a gyülekezetek, de mivel a központi vezetés annyira megerősödik, nem képesek nemet mondani az ilyenfajta segítségnek.

Ez teljesen nélkülözi azt, hogy egy gyülekezet a Szent Lélek által végezze el a munkát, hiszen ha így lenne, nem volna szükség központi segítségre. Ez a központi segítség nem a helyi gyülekezet kérésére érkezik, hanem kéretlenül, sőt még akkor is, ha a helyi gyülekezet kifejezetten nem igényli azt.

Az egyházziszolgák felelősségre vonhatatlansága

Egy élő gyülekezetben a pásztor mindig szolga, a gyülekezet mindig felette áll. Ez azt is jelenti, hogy alapos indokkal mindig számon kérheti őt (1. Tim. 19,20). Ha viszont a rendszer piramis elv alapján alakul át, akkor a legfelsőbb vezetőket soha, semmilyen körülmények közt nem lehet számon kérni. Így ha munkájukkal, életükkel szemben kifogás támad is, nincs lehetőség kielégítő rendezésre.

Ez sokakat megbotránkoztat, és ezek az eljárások olyan tagokat is passzivitásra, távozásra indítanak, akik korábban nagyon hasznos tagjai voltak a gyülekezetnek. A másik ol-

dalón a vezetők így elvesztik valódi tekintélyüket és csak a félelem szellemét generálják, ezért ha volna is valami hasznos üzenetük a tagság számára, legtöbbször az már süket fülekre talál. Ez az amúgy hasznos és jó korlátokat is elmozdítja a helyéről, így önmagában véve is generálva a káoszt a gyülekezetben

Amikor így a központi vezetés ezeket a határokat egyre inkább felrúgja, akár ki is zárhat valakit anélkül, hogy a gyülekezet számon kérhetné, vagy meg kellene azt indokolnia. Ehhez már egyáltalán nem kell a gyülekezet együttes érzése.

Összefoglalva arra kell rámutatnunk, hogy a Bibliában nyoma sincs egy központi vezetés modelljének, se arra utaló jelnek. Ez egy teljesen világi szellem által létrehozott gyülekezeti forma.

Ez idegen volt az első keresztyéni gyülekezetben éppen úgy, mint az elmúlt évezredek üldözött közösségeiben. Az, hogy ez mégis kialakulhatott, az annak következménye, hogy a gyülekezet mély alvási állapotában volt, és egy ébredést - mely sajnos sok világi elemet is tartalmazott - elnyomva, a kialakult vákuumba egyszerűen beleült az ilyen új rendszer.

Mint említettük, élő gyülekezetekben ilyen rendszer nem tudott meghonosodni, a Római Katolikus egyháznak viszont ez alappillére lett. Ugyanígy minden olyan gyülekezet meghonosította, amelyikbe a katolicizmus elemei be tudtak épülni. Mindig is voltak olyan tagok, akik ez ellen felemelték szavukat, de ezeket a már megerősödött vezetés mindig igyekezett elhallgattatni. De ha e fölött egy gyülekezet némán szemet huny, akkor ezáltal saját romlása és halála felett huny szemet, egy olyan rendszer felett, mely az ébredés minden csíráját alapjaiban elfojtja.

Amikor egy ilyen közösségben kell élnie egy olyan léleknek, aki Krisztus élő testéhez, az igazi egyházhoz tartozik, akkor ő itt nagyon szenved, hiszen ez a rendszer az igazi életet elfojtja, mégpedig egy hamisított szoros út hirdetése alapján történő félrevezetés által.

IGEHIRDETŐI SZOLGÁLAT

Az Ige azt mondja, hogy mindenkinek arra kell igyekezni, hogy írást tudjon magyarázni (1. Kor 14: 1), és egyenként mindenki feladata is volna ez (31. Vers). Mindemellett voltak tanítók az első gyülekezeti időben is, akik erre különösképpen lelki ajándékkal megáldott férfiak voltak. (1. Kor 12: 28; Ef. 4: 11).

Az ige hirdetése nagy felsősséggel járó feladat, ezért egyáltalán nem mindegy, hogy aki ezt végzi egy gyülekezetben, milyen szempontok alapján választják ki, vagy pedig egyszerűen hagyják a Szent Lélek által kijelölni őket (Csel 13: 2). Mivel nagyon fontos a táplálék egy család életében, és amilyen az eledel, olyanok lesznek a gyerekek is; ezért tudatában kell lennünk, hogy mi a valódi feltétele annak, hogy aki az igét szólja, életet árasszon a közösség számára.

Egy gyülekezet számára semmiképpen nem jelent lelki táplálékot egy olyan tanítás, legyen az bármennyire hangzatos vagy jól felkészült, amelyikből nem az élet árad. Ezért nem a teológiai ismeret határozza meg a tanítás erejét, hanem a Szent Lélek munkája (János 7: 38-39). Csak abból tud ez az élő víz kiáramlani, aki iszik ebből a vízből, melyet maga Jézus ad (János 4: 14).

Hiába van egy kútban víz, ha nincs meg hozzá a vödör, amivel azt felhúzzuk. Hiába van meg a tartalom, ha nincs meg hozzá a képesség, hogy azt a hallgatók elé hozzuk. Ez is Isten ajándéka, amely feltétlenül szükséges az igehirdetéshez.

Ám hiába van ez az ajándék, ez a képesség, ha a kútban nincs víz. Ha valaki tud szépen beszélni, felkészül egy Igehirdetésre, vagy ha nem is készül fel, de a saját értelmét fogalmazza meg nagyon összefüggő, kerek mondatokban, nem teremt életet, mert nem az élő víz, Istennek egyedül életet adó Igéje árad belőle (Ézsaiás 55: 10,11). Ez az oka annak, ha a tagok ugyanolyan szomjasan távoznak az istentiszteletről, mint ahogy oda érkeztek.

Nem lesz életet adó kenyér a búzából, ha nem őrlik meg malomban; nem lesz a szívet megvidámító bor a szőlőből, ha nem nyomják össze előtte a présben. Ugyanúgy nem jelenthet életet egy prédikáció a gyülekezet számára, ha az igehirdető nem megy keresztül ezeken a megtöretéseken. Magvetésében

nem szórhatja az életet magában hordozó gabonát, hanem csak pelyvát, aki maga nem éli át az életet, mely csak halálon keresztül valósulhat meg egy emberben. Csak akkor lesz láthatóvá Jézus Krisztus élete bennünk, ha az Ő halálát is hordozzuk testünkben. Csak akkor fog az élet a hallgatók szívében munkálódni, ha a halál munkálódik a tanítóban (2. Kor. 4: 10-12).

Ez az egyik oka, hogy alszik a gyülekezet. Ha nincs élő táplálék, nincs élet se belőle. Ez a nyugati társadalmak gyülekezeteinek legfőbb jellemzője – beleértve Magyarországot is. Akik átérték a kommunista rendszer kegyetlen üldözése alatt, hogy mi az élő gyülekezet, és mit jelent az élő Ige, mely azt táplálja, azok nagy erővel tesznek róla bizonyosságot.

Richárd Wurmbrandt a következőket írja: *„A Földalatti Egyház szegény és szenvedő egyház, de nincsenek langyos tagjai. Az Istentisztelet a Földalatti Egyházban olyan, mint 1900 évvel ezelőtt a Korai Egyházban. Az igehirdető nem ismeri a kidolgozott teológiai szövegmagyarázatokat, semmit sem tud a "szószék stílusáról", ahogy Péter sem ismerte... A Biblia verseit a kommunista országokban nem tudják olyan általánosan, mert kevés a Biblia. Emellett valószínű, hogy az igehirdető évekig volt börtönben, Biblia nélkül.*

Amikor kifejezik a hitüket a mennyei Atyában, az sokkal többet jelent, mert a kijelentés mögött megrázó élmények vannak. A börtönben naponta kértek ettől a mindenható Atyától kenyeret és kimondhatatlanul mocskos káposztát kaptak helyette. Ennek ellenére hisszük, hogy Isten a szerető Atya. Olyanok, mint Jób, aki azt mondta, hogy akkor is hinne Istenben, ha Isten megverné őt. Olyanok, mint Jézus, aki Istent "Atyám-nak" hívta, még akkor is, amikor úgy látszott, hogy cserbenhagyják a kereszten.”

Itt van az Ige erejének titka, és itt van annak is a titka, hogy csak az tudja hirdetni, akinek életében ez az Ige valósággá vált. Senki nem adhat semmit azon kívül, amije van. Akinek üres teológiai ismerete van, az azt tudja adni. Akinek még az sincs, az még egyszer elolvassa a már felolvasott igerészt és más szavakkal elmondja ugyanazt. De aki megélte az élő Igét, az csak azt tudja továbbadni.

A középkorban, amikor a máglyák újra fellángoltak és a börtönök ismét megteltek Krisztus tanúbizonyság tevőivel, az élet Igéje ismét terjedni kezdett. Terjedt az írni-olvasni nem tudó egyszerű emberek bizonyágtétele alapján, terjedt a

máglyán szenvedő egyszerű nők hősie szenvedése által. Istennek élő Igéje hangzott az éjszakai gyülekezetekben az erdőkben, magányos tanyákban, amikor minden pillanatba számolniuk kellett azzal, hogy üldözőik rajtuk ütnek és rájuk is hosszú szenvedések várnak a börtönben.

De ma az elismert gyülekezetben, a kényelmes padokban megtelt hassal az igehirdetést hallgató tagok számára már nem sokat mond az üzenet. Ha nincs átjárva az élettől, melyet meghamisítani nem lehet, akkor nem fog ébreszteni. Ha egy tanítói választáson az az elsődleges szempont, hogy mindenben egyetértsen az előljárókkal, akkor nem ad teret annak, hogy maga a Szent Lélek készítsen fel egy tanítót úgy, hogy az valóban életet árasszon és felrázza a mélyen alvó közösséget.

Ha egy gyülekezet élő, akkor az igehirdetések is élettel vannak átítatva; hiszen ellenkező esetben a gyülekezet nem kéri tovább a szolgálatot. Amikor viszont egy gyülekezet alszik, vagy lelkiileg holt, akkor az igehirdetők üres beszédeket tartanak. Majd hamis dolgokat is beszélnek és uralkodnak kedvük szerint; a népnek pedig ez tetszik (Jer. 5: 31).

Az élő Ige hirdetése kulcsfontosságú a gyülekezet életében. Ha a bűnöket nevén nevezik és nem veszik el az Ige fegyverének életét, akkor a hallgatók megtérnek, vagy pedig, ha nem akarnak megtérni, akkor elhagyják a gyülekezetet, mert kemény beszédnek tűnik számukra (János 6: 60-66). Így az élő Ige a gyülekezet tisztaságának kulcsa (János 15: 3).

Ha viszont nem nevezik nevén a bűnöket a kegyelem evangéliumával együtt, akkor kényelmesen ülnek a padokban az emberek, és soha nem fognak felébredni, se megtérni. Így a gyülekezet teljesen tönkremegy, a bűn megfertőzi azt.

A mai keresztyénségben sok helyen csak pozitív üzeneteket szeretnek hallani: a kegyelemről és a szeretetről. Kihagyják belőle, hogy ott növekszik meg a kegyelem, ahol a bűn megsokasodik; ahhoz pedig a bűnöket néven kell nevezni, a bűntudatot fel kell kelteni (Róma 5: 20). Jézus Krisztus az Ő igehirdetéseiben se csak a kegyelemről szólt, hanem felmutatta a farizeusok bűnét is.

Sok érvet lehet felsorakoztatni amellett, hogy miért jó, ha egy igehirdető előre felkészül a prédikációra. Ezek valóban nyomós érvek. De ha egy igehirdető valóban hisz a Szent Lélek hatalmában, akkor azt is elhiszi, hogy Ő tudja a legjobban, hogy az adott órában mire van legnagyobb szüksége a

gyülekezetnek, és előre felkészülés nélkül is megadja azt, amit szólnia kell (Máté 10: 19,20), ugyanúgy, mint a képeséget is a szóláshoz (2. Mózes 4: 11,12; Jer. 1: 9).

DIAKÓNUSOK

A diakónusokat az első gyülekezetben arra választották, hogy a tagok anyagi szükségleteire figyeljenek oda. Az apostolok felismerték, hogy ha ők maguk végzik ezt a szolgálatot, akkor az csorbítja az Ige szolgálatának hatékonyságát, ezért választották meg a diakónusokat és a diakonisszákat (Csel. 6: 1-7).

A gyülekezet viszonya a világhoz és a bűnhöz

Az Úr Jézus azt mondta főpapi imájában: Nem kérlek azon, hogy kivegyed őket a világból, hanem hogy megőrizd őket a gonosztól. Sőt elküldte a tanítványokat a világba (Márk 16: 15), mint juhokat a farkasok közé (Máté 10: 16), a világ (János 17: 18) fiai közé.

Tehát a gyülekezet és a világ együtt él, egymásra kölcsönhatással vannak: Vagy a gyülekezet a világra (Máté 5: 14), vagy a világ a gyülekezetre (Róma 12: 2). Ez egy olyan kérdés, amivel sokat foglalkozik a Szent Írás, érdemes nekünk is figyelmet szentelni rá. Annál is inkább, mert a gyülekezet állapota tőlünk is függ, és a gyülekezet állapota erős hatással lehet ránk is. Ezért nagyon fontos, hogy ne sodorjon a tömeg és a hagyomány magával, hanem komolyan vessük egybe a jelenségeket a Szent Írással.

A gyülekezet változáson megy keresztül, kétség kívül a világ hatására. Hogy ez szükségszerű, elkerülhetetlen változás-e, hasznos, közömbös vagy káros-e, ezekre keressük a választ, amikor összehasonlítjuk a mostani jelenségeket a múlttal és a Bibliával. Mivel itt egy nagyon összetett kérdéssel állunk szemben, mélyebb ismeret szükséges a Szent Írásban, és hasznos, ha a történelmet is szem elé vesszük. A világ sokrétű; beszélhetünk a társadalomról, a gazdaságról vagy az államról, mindegyiknek külön-külön hatása van a gyülekezeti életre.

Mindenekelőtt nézzük meg azt, hogy az Úr Jézus hogy határozta meg a gyülekezet célját, elhívását és helyét a világban.

Azt mindenképpen szem előtt kell tartani, hogy amikor az Írás a világról beszél, akkor szól egyszer arról a világról, akit úgy szeretett Isten, hogy odaadta érte egyszülött fiát (János 3: 16), (tehát az emberekről), azután szól a világról, ahová küldi az övéit munkálódni (Máté 13: 38), (ez az emberek élettere, ahol laknak, dolgoznak). Amikor szól a világról, melyet gonosznak (Gal. 1: 4) nevez, abból akar minket megszabadítani az ő kereszthalála által (Gal. 6: 14). Erről a világról mondja az apostol, hogy ne szeressük. (1. János 2: 15.)

Isten országa nem ebből a világból való (János 18: 36), és akik ennek az országnak örökösei, azok szintén nem ebből a

világból valók (János 17: 16). Ennek két következménye van: az egyik, hogy Isten országának polgárai nem érzik magukat otthon ebben a világban (1. Péter 2: 11), a másik pedig az, hogy a világ nem ismeri el, sőt gyűlöli őket (János 17: 14). Gyűlölik a hívőket, mert ők életükkel világítanak rá gonosz cselekedeteikre (János 3: 20). Ez így van egészen addig, amíg a gyülekezetben nincs semmi helye a világnak, mint ahogy Jézusban se volt semmije e világ fejedelmének (János 14: 30).

Ha a világ behatol a gyülekezetbe – mint ahogy ezt látjuk a történelemben és a jelen korban is – akkor elveszíti hivatását (Máté 5: 16), hogy bizonyosságot tegyen Krisztusról és életével és beszédével világítson rá annak gonoszságára (János 1: 9). Ezzel együtt megszűnik a gyűlölet is a világ részéről (János 7: 7), mert a világ azokat gyűlöli, akik nem e világiéi; ha a gyülekezet hasonlónak lesz a világhoz, nem fogja üldözni többé (János 15: 19).

A világ behatolása a gyülekezetbe lassú folyamat. Ott kezdődik, amikor a hívők elkezdik értékelni a világ dolgait, és ez kezdi háttérbe szorítani a Krisztus iránti vágyat és a testvériség benső örömét. Ez annyira veszélyes folyamat, hogy a tagok észre sem veszik, hogy a világ hatására mennyire közönyössé válnak, az Istennel járás és a testvérek iránti vágy, egyszóval a tűz lassan-lassan kialszik a lélekben. Ennek következményei lesznek azután azok a keserű gyümölcsök, amik már kézzelfoghatóan jelentkeznek a gyülekezeti élet minden területén, és a világ, annak a legkülönbözőbb formájával rányomja bélyegét a gyülekezetre. A következőkben ezeket szeretnénk egy kicsit mélyebben megvizsgálni.

ELVILÁGIASODÁS

Ha azt a szót halljuk, hogy elvilágiasodás, akkor mindjárt arra gondolunk, hogy a gyülekezet tagjai öltözetükben és viselkedésükben egyre inkább a világhoz hasonlítanak. Természetesen ez is igaz, de ennél többről is van szó. A világ olyan sok szálon áramlik be a gyülekezetbe, hogy valóban éberségre van szükség, hogy ezeket felismerjük. Arról már az előbbiekben szóltunk, hogy mi okozza a szívben azt, hogy a világ tért nyerhessen, most azokról a jelenségekről szeretnénk néhány szót szólni, amely a világ hatását mutatja a gyülekezetben.

Az elvilágiasodás általunk észlelt jelenségei csak tünetek, az okok mélyebben vannak. Ha csak a tüneteket akarjuk megszüntetni, azok más formában valahol elő fognak mindig törni.

Nehéz ehhez a kérdéshez hozzákezdeni, pedig olyan egyértelmű: a lelkiesség alábbhagyása, a testiség növekedése. Ez határozza meg a jelenséget. Azért nehéz róla beszélni, mert olyan sok ellenvetés van, és egyes dolgokat látszólag a Bibliából is alá lehet támasztani. Nagyon sok szépnek és nemesnek látszó dolog mögött húzódhat meg a világ lelkülete, ezért nagyon komolyan és kitartóan kell imádkozni azért, hogy a Szent Lélek világítsa meg a dolgok mélységeit. Az Úr Lelke rá tud mutatni arra – ha őszintén akarjuk – hogy egyes jelenségek mögött mi húzódik meg. Sokkal könnyebb ezeket a dolgokat elemezni a másik életében, de ha a saját lelkünk sorsa is érdekel, akkor engednünk kell, hogy az Ige ránk világítson, és ekkor fogjuk felismerni, hogy egy-egy jelenség mögött mi rejlik a szívünkben.

Két úrnak szolgálni

Az Ige nagyon egyértelműen mondja, hogy nem lehet két úrnak szolgálni (Máté 6: 24). Nem lehet Istennek és a világi gazdagságnak élni. Az elvilágiasodott gyülekezetre jellemző az, hogy a pénznek hatása van a tagokra és a gyülekezeti életre. Természetesen ez a jelenség is a szívben megcsírázott kívánságokból indul ki, amikor Isten országának kincsei nem olyan értékesek már, mint a világ által nyújtott értékek. Ez a kérdés azért nagyon nehéz, mert a hívő embernek is használnia kell az anyagi javakat, hogy életét fenntartsa. Ezért az ilyen irányú rámutatással szemben állandó ellenérvek sorakoznak fel. Ez abból adódik, hogy vagy nem akarjuk, vagy képtelenek vagyunk megérteni az élő Igét, mely a szívben végzi el munkáját. És ha a szívben elvégezte azt, a külső megnyilvánulások természetesen egyezni fognak az Igével. Amíg a szív telve van a test vágyaival és a világ anyagi ajánlatai hatnak rá, nem tud megelégedni a test számára nélkülözhetetlen javakkal (1. Tim. 6: 6-8.) A Sátán ezeket annyira kifinomult formában hozza a hívők elé, hogy mintegy csapdába (Lukács 21: 34) belesétálnak, és jobb esetben csak akkor veszik észre magukat, amikor már megkötözve vannak.

Ha valakit egy cérnaszállal odakötöznek egy oszlophoz, könnyen elszakítja, ha menekülnie kell. De ha több szállal is odakötözik, akkor már nehezebben szakítja el, ha pedig sok szállal, akkor képtelen elszakítani azt. Így történik ma az emberek megkötözöttsége. Külön-külön egyetlen vagyontárgyra se lehet rámondani, hogy megkötözné az embert, de a mai fogyasztói társadalom által használt sok-sok anyagi javak és élvezeti termékek megszerzése, fenntartása és használata nagyon vastag kötéllel fonódott össze. Az Ige úgy mondja ezt, mint átszegezni magát (1. Tim. 6: 10). Ez a megkötözöttség okozza az imaélet és a közösségi élet ellaposodását, szívek meghidegedését és ezáltal a gyülekezet pusztulását is.

Ez a terület azért is veszélyes, mert a jólét „legalizálva” lett a keresztyénségben, és nem törként, hanem áldásként van elkönyvelve, tekintet nélkül arra, hogy romba döntötte a gyülekezet lelki életét. Mivel az ilyen irányú törekvések már nem a bűn kategóriájába tartoznak, csupán mértékletességre való felhívás korlátozza, ezért ezt a sorompót éppen ez a feloldozás tolja mindig odébb, mivel minél mélyebben megy valaki bele a pénz hajhászásába, a mértékletesség fogalma annál távolabb kerül számára a krisztusi tanítástól.

Természetesen, a legtöbb hívő ember elintézi magának a kérdést azzal, hogy a megnövekedett igények szükségessé teszik a „mindennapi kenyérért” folytatott fokozott küzdelmet. A világ szelleme és törvénye itt is érvényesül, mely nem a hiten alapul, hanem az emberi teljesítményen. Így gyalogol bele a keresztyén ember a mai rohanó, sokat követelő világ csapdájába, és megnyugtatja magát azzal, hogy az Igét tölti be, amikor orcája verítékével eszi az ő kenyerét. Ezek után nem csoda, hogy a világi szorgalom nem bűn, hanem erény lesz sok hívő előtt.

Sok hivatkozás van arra, hogy a hívők azért állnak egy viszonylagosan magasabb életszínvonalon, mert nem isszák, szivarozzák vagy szórakozzák el a pénzt, mint világi embertársaik. Ez jól mutatja testi beállítottságukat: amit így a bűn részéről megtakarítanak, azt saját testi élvezetükbe, kényelmükbe forgatják vissza, és természetesen valamennyit az Úrnak is áldoznak belőle.

Az anyagi javak szeretete és a gyülekezet hanyatlása mindkét irányba hatással van egymásra. Minél inkább anyagi gondolkodásúak lesznek a tagok, annál inkább

hanyatlik a gyülekezet. És minél inkább hanyatlik a gyülekezet, annál kevésbé lesz képes olyan értékeket adni tagjainak, melyek megóvják attól, hogy az anyagi világban keresse és találja meg a számára értékes dolgokat.

Ezzel e jelenséggel teljesen szemben áll az első keresztyéni gyülekezet élete, mely vagyonközösségben élt és semmit nem mondott magáénak. Abban a helyzetben a gyülekezet tagjait nem kötötték a világi javak, így a Szent Lélek szabadon végezhetette általuk a munkát.

Az élő gyülekezetekben az üldözés sokszor azzal járt együtt, hogy vagyonaikat is elkobozták. Így már azok amúgy se képviseltek értéket számukra, nem is halmozták őket, hiszen előbb vagy utóbb úgyis más tulajdonába került át. Az üldözés alatt a gyülekezet tudatában volt mennyei értékeinek gazdagságával, azért tudták könnyen elengedni a földi javakat (Zsid. 10: 34).

A test kényelme

Minél nagyobb egy társadalomban a jólét, annál nagyobb az igény a test kényelmére vonatkozólag is. A tagok körülveszik magukat olyan eszközökkel, melyek a testnek kényelmét szolgálják, ezek pedig tunyává teszik őket.

A modern imaházak természetesen ennek az igénynek megfelelően épülnek.

Az első keresztyének elhagyatott temetőekben, katakombákban gyűltek össze éjszaka. Hasonlóan történt az azt követő évszázadokban az üldözések alatt, amikor a testvérek magánházakban összezsúfolódva, vagy a szabad ég alatt esőben, szélben, hóban vagy éppen forró nyári napsütésben gyülekeztek, ahol nem is volt lehetőség mindenki számára, hogy leülhessen. Ilyen körülmények közt órákig tartott az összejövetelük; de a kényelmetlenséget valami kárpótolta, ami nem is engedte, hogy az a figyelmükbe jusson. Az Ige élő volt és olyan erővel teljes, a szeretet és az összetartozás érzése olyan mély, hogy ez lelkük számára „kényelmet” okozott; így a test kényelmére már nem is kellett gondolniuk.

VEZETÉS VILÁGI MÓDSZEREKKEL

Kevesen gondolnak arra, hogy a gyülekezet elvilágiasodása a gyülekezet vezetés módszereiben is meg-

nyilvánul. Amennyiben demokratikus úton vezetnek egy gyülekezetet, vagy diktatórikus irányítás van, ha a célok eléréséhez név nélküli informátorokat alkalmaznak, és minden olyan eljárás, mely nem hiten alapul, hanem emberi számításból, az ember saját akaratának keresztülvivésére, ezek mind világi módszerek, és nem kevésbé jelentenek elvilágiasodást, mint az öltözet, a szórakozás, a sport vagy az anyagiasság.

Ezek a rendszerek ott tud kialakulni egy gyülekezetben, ahol a Szent Lélek vezetése háttérbe szorul. Addig, míg a gyülekezet tagjai teljesek Szent Lélekkel, addig nem találhat helyet magának egyik világi vezetés se.

A GYÜLEKEZETI DIKTATÚRA

A gyülekezeti diktatúra emberi hatalomvágyon alapul. Ott tud létrejönni, ahol egy karakteres, a hatalomvágytól hajtott vezető képmutató, megtévesztő beszéddel magához ragadja a vezetést és akaratát érvényesíteni tudja a gyülekezeten. A legnagyobb csalás az, hogy el tudja hitetni a gyülekezettel, hogy neki kijelentései vannak az Úrtól, és a gyülekezet nem tudja, hogy már régen a saját gondolatait véli a Szent Lélek sugallatának. A gyülekezet tagjai pedig nem képesek már összehasonlítani a Szent Írással és elfogadják vezetését, ezzel emelik őt egyre magasabb helyre.

A világi diktatúrát fegyverrel lehet fenntartani. A gyülekezeti diktatúrát pedig szellemi fegyverekkel, mégpedig az erőtlen lelkiismeret megbélyegzése által. Ebben az esetben a vezetők nyomást gyakorolnak a tagokra, hogy amennyiben nem engedelmeskednek nekik mindenben, akkor az Úrral fordulnak szembe. Szeretnek Kóré, Dátán és Abirám példájára hivatkozni, akik fellázadtak Mózes ellen és elérte őket a büntetés. Ez hatásos eszköz, mert így el tudják érni azt, hogy a gyülekezet elfogadja utasításukat, végzéseiket, független annak módszerétől vagy igei alapjától.

Aki megkérdőjelezi ezeket a munkákat, és hosszabb rendreutasítás után se fogadja el őket, kizárják a gyülekezetből.

A diktatúráknak, mint ahogy a világiaknak, úgy a gyülekezetinek is, ismérvei vannak:

Besúgói rendszer

Diktatúra nem létezik besúgók nélkül. De csak a diktatúráknak van szüksége ilyen szolgáltatásra. Ahol egy ilyen rendszer működik, az biztos jele annak, hogy a vezetés diktatórikus alapon működik.

Ha a fasiszta vagy kommunista diktatúrákra gondolunk, nem kell sok magyarázat, miért volt szükség erre. Ez adta a hatalom fenntartásához okvetlen szükséges információs bázist. Továbbá minden olyan gyanús elem ezáltal kerülhetett a vezetés látómezejébe, akik rendszerellenesnek lettek nyilvánítva, mert merészeltek „másként gondolkozni”.

Ha egy gyülekezet vezetősége nem az Úr Jézus útmutatása szerint jár el (**Máté 18: 15: 17**), hanem még a legtöbb jóérzésű világi ember által is elvetett háttérinformációs rendszerre építi fel működését, súlyosan vét Krisztus ellen. Ha egy gyülekezet vezetés ilyen módszert alkalmaz, azzal bizonyosságot tesz róla, hogy teljesen világi szellemben irányít. Aki pedig egy ilyen vezetésnek hírvivő munkát végez, az kiszolgáltatja testvéreit annak a rendszernek, amely jellegénél fogva nem képes gyógyító, hanem csak pusztító munkát végezni. Így adja testvér a testvérét a halálba. Így van ez akkor is, ha ezt nem besúgásnak nevezik, hanem a gyülekezet szent egységéért való aggodásnak és a lelkek megmentéséért végzett hasznos munkának.

Gyülekezési tilalom

Minden diktatúra retteg attól, hogy az emberek rendszer ellenes szervezkedésbe kezdenek. Ezt úgy fojtják meg, hogy gyülekezési tilalmat rendelnek el. Csak olyan összejöveteleket lehet tartani, amit ők felügyelhetnek.

A gyülekezeti diktatúrák is hasonló okokból ellenzik a Biblia által támogatott házaknál való összejövetelet. Természetesen más okkal magyarázzák. Akik ezt megszegik, azokra óriási lelki nyomást gyakorolnak, mint engedetlenekre és eretnekekre, és a többi tagokat óvva intik tőlük. Ha végképp nem képesek nyomást gyakorolni rájuk, akkor kizárásukkal elrettentő példát adnak a gyülekezet elé.

Szólásszabadság korlátozása

A legtöbb és a legkeményebb diktatúrák teljesen korlátozták a szólásszabadságot és a szabad véleménynyilvánítást. Ennek oka az volt, hogy az emberek semmiképpen ne hallhassák az igazságot; számukra egyetlen alternatívája létezhessen az „igazságnak”, mégpedig amit a vezetők tanítanak. Aki ez ellen felemeli a szavát, azt el kell némítani.

Az utolsó idők diktatúráinak bukását az ellenőrizhetetlenül terjedő hírközlés készítette elő. A kommunista Romániában zárt ajtók mögött hallgatták az emberek a Szabad Európa rádió adásait, melyet a vezetőség a legkeményebb tiltások ellenére se tudott megakadályozni. Ez elkezdte formálni a gondolkodásmódot, majd előkészítette az embereket egy rendszerváltásra.

A gyülekezeti diktatúra effektíven nem korlátozza a szólásszabadságot, de a sablonos gondolkozás érdekében mindenkit ellehetetlenít, aki felemeli szavát ezen rendszer ellen. Rendkívül erős, agymosás jellegű ellenpropagandát sugároz.

Ha egy gyülekezeti vezetés engedi, hogy a tagok bátran kifejezzék véleményüket egy gyülekezeti munkán, de határozottan érezteti velük, hogy teljesen mindegy mit mondanak, hiszen úgyis úgy lesz minden, ahogy ők elgondolták; akkor ez egy határozott jele annak, hogy biztonságban érezve magukat erejüket fitogtatják. Ez a diktatúra hanyatlásának határozott jele.

DEMOKRÁCIA A GYÜLEKEZETBEN

A demokráciát éppúgy pozitív jelenségnek tartják, mint a humanizmust. Sok keresztyén ember üdvözli mindkettőt, nem ismerve fel benne azt a tényt, hogy a humanizmus az embert állítja előtérbe, a demokrácia pedig a népet, minkét esetben Istent a második helyre tolja.

Így a gyülekezeti demokrácia éppen úgy emberi alapokra épül, mint a gyülekezeti diktatúra. Mindkettő nélkülözi a Szent Lélek vezetésében vetett feltétlen hitet.

A demokrácia (népakarat, népvezetés) teljesen befolyásolja a gyülekezet életét tagjainak mindenkori lelki állapotától. Ha egy gyülekezet szavazással dönt egyes kérdésekben – még ha ezt más névvel nevezi is – akkor nem Isten akaratát

tudja meg, hanem a nép többségének akaratát, ami teljesen eltérhet az Úr akaratától.

Ezt úgy próbálják igazolni pártfogói, hogy az Úr a gyülekezeten keresztül kijelenti magát.

A DIKTATÚRA ÉS DEMOKRÁCIA ÖSZVÉRE

Sajátos eset a két vezetési forma keveredése, melynek lényege a diktatúra érvényesítése a demokrácia látszata alatt. Lényege az, hogy a vezető saját döntését olyan módon erőlteti rá a gyülekezetre, hogy közben a felelősséget is egyszerűen rátolja. Látszólag demokratikus módon szervezi meg a választásokat, de különböző ráhatással befolyásolja a népet. A nép a szavazás eredményét soha nem látja tisztán, nem lát bele se a számszerű adatokba, se az arányokba.

Minden döntésében felteszi a gyülekezet felé a kérdést, hogy jónak látja-e. Általában a sok ember közül mindig van néhány, aki rámondja az igent – lehet, hogy közülük sokan azt se tudják, mi volt a kérdés. Így a teljes felelősséget rá lehet tolni a gyülekezetre – legalábbis azt hiszi -, mert ha a döntés negatívnak bizonyul a későbbiekben, akkor egyszerűen azt lehet mondani a gyülekezetnek: „Testvérek, ti akartátok, mi megkérdeztünk titeket.” Ez egy képmutató színjáték.

Ez a rendszer kemény ellentmondásba kerül önmagával, amikor azt mondja, hogy az Úr a gyülekezeten keresztül kijelenti önmagát, utána pedig megvétózza a gyülekezet érzését azzal, hogy az ügyben vannak olyan dolgok, amit a tagok nem tudhatnak, ezért kénytelen megváltoztatni a gyülekezet döntését. Ezzel már csak éppen azt nem mondják ki, hogy igaz, hogy az Úr megjelentette a gyülekezetnek az Ő akaratát, de Ő (az Úr) nem tudta azt, amit a vezetők tudnak.

A GYÜLEKEZET ÉS A VILÁGI EMBEREK

A gyülekezet elhívása és célja a földön az, hogy az elveszett emberiséghez eljuttassa az élő evangéliumot. Amíg egy gyülekezet élő, azaz tagjai osztatlan szívvel szolgálják Istent, addig be is tölti ezt a feladatot minden különösebb szervezés nélkül.

A hívő ember nem kötelességtudatból, hanem természetből adódóan tesz bizonytságot hitéről a világ előtt, ott ahol él, ahol dolgozik, ahol megfordul.

Az ilyen tagokból álló gyülekezet a világ világossága, a hegyen épített város, melyet nem lehet elrejteni. Erre jó bizonytsággul szolgál az a tény, hogy a legnagyobb üldözésben, amikor a hívek csak titokban gyűltek össze, szaporodott a gyülekezet a legjobban. Valamiért mégis vonzó volt az embereknek, még annak tudatában is, hogy a hozzájuk való csatlakozás nem kis háborúságot, üldözést jelent számukra. A gyülekezet pedig szívesen látta a bűnösök érkezését, örülve a mennyei angyalokkal együtt azok megtérésén.

A gyülekezet soha nem adhat fel semmit hitéből, nem mehet bele kompromisszumba, hogy megnyerje a világiakat. Sok egyház csúszott már le azért, mert teret engedett szórakozásnak, sport eseményeknek, csupán azért, hogy fiataljait megtartsa. A fiatalok maradnak, a lelkiesség pedig távozik.

Az első keresztyéni gyülekezet jó példa arra, hogy a világtól, a bűntől való tisztasága miatt nem keveredtek hozzájuk a világi emberek, hanem csak azok, akik valódi megtérési szándékkal jöttek az Úrhoz (Csel. 5: 13,14).

Meggyőződéssel kell vallanunk, hogy a világi embereket, vagy a hívő szülők gyermekeit nem lehet megnyerni az Úrnak, ha „e cél érdekében” kiszélesítjük az utat, megkeressük azt, hogy mi tetszik nekik és az ő kívánságaik szerinti programokat adunk számukra. A gyülekezet így klubszerűvé válik, ahol ugyan jól érezhetik magukat az emberek, de elveszíti hivatását. Tagokat szerezhet magának, de nem Krisztusnak.

A világi embereket csak a szent élet vonzza Krisztushoz. Csak az, ha látják a hívők jó cselekedeteit (Máté 5: 16), ha látják, hogy szeretik egymást (János 13: 35). Az Ige tiszta tudományának megőrzése, annak hamisítatlan hirdetése tudja csak felébreszteni a bűnösöket és megtérésre indítani (1. Kor. 14: 24,25). Azért, ha egy gyülekezet kihagyja az Igéből a népszerűtlen részeket, mint pl. azt, hogy Krisztus nevéért szenvedni kell, csupán azért, hogy ne riassza el az embereket, éppen az ellenkezőjét éri el. Ezt az élet sokszor bebizonyította már: ott, ahol nem is kellett erről a szenvedésről sokat beszélni, mivel minden ember jól tapasztalta, aki ismerte a hívőket, jobban szaporodott az élő hit és erősödött az élő gyülekezet, mint ott – úgy napjainkban is – ahol szabadság van.

A BŰNHÖZ VALÓ VISZONYULÁS ÉS A GYŰLEKEZETI FEGYELEM

Ebben a részben szeretnénk megnézni, hogy miként kell a gyülekezetnek a bűnhöz, a bűnt elkövető vagy éppen a bűnben élő tagokhoz viszonyulnia.

Meg lehetünk győződve arról, hogy ha a közösségben a krisztusi szeretet uralkodik és az isteni félelem, semmi receptre vagy útmutatásra nincs szükség ezen a téren, hiszen ebben az esetben olyan mélyen belülről fakad, hogy minden magától értetődővé válik és természetes lesz.

A hívő gyülekezet minden tagja számára világos, hogy a bűnt Isten nem tűrheti meg, Vele, az Ő szent lényével teljesen összeegyeztethetetlen. Ebből következik az is, hogy Krisztus menyasszonya, az élő gyülekezet tisztasága elengedhetetlenül fontos.

De Isten annyira szerette a bűnös embert, hogy a legdrágábbat, egyszülött Fiát adta oda érte a halálra, hogy aki elfogadja ezt az áldozatot, melyet érte Jézus Krisztus hozott meg, annak ne kelljen elvesznie. Hasonlóképpen Jézus is úgy szereti a gyülekezetet, mint Menyasszonyát, melyért olyan nagy árat fizetett, hogy mindent megtesz azért, hogy az megtartassék a bűntől való tisztaságban (Efézus 5: 25-26).

Ebből következik, hogy a gyülekezet semmiképpen nem tűrheti meg a bűnt önmagában, tagjaiban; ugyanakkor mindent –és valóban nem lehet fontosabb ennél – meg tesz azért, hogy a bűnbe esett lelket megmentse.

Egy közösség hanyatlásának és halálának egyik biztos oka és egyben jele is az, ha megtűri soraiban a bűnt és nem tesz semmit a bűnösök megmentéséért; legyenek azok a világ fiai vagy éppen egyházának tagjai.

Amíg bűn van a gyülekezetben, illetve addig, amíg nyilvánvalóan bűnös tagot tűr meg maga közt a közösség, addig nem lehet győzelem. A gyülekezet így nem tudja betölteni feladatát, nem tudja hirdetni az élő evangéliumot a világ számára, nem képes betölteni azon feladatát sem, hogy közös erővel győzzön a Sátán felett Jézus Krisztus nevében.

Ákán esete világos példa az újszövetségi gyülekezet számára. Az ő bűne rejtve volt az Izrael fiai elől, de az Úr jól tudta, mi történik. Ezért azt mondta Józsuénak: „Vétkezett Izrael, és általhágták szövetségemet is, a melyet rendeltem nékik, mert elvettek a teljesen nékem szentelt dolgokból is, és

loptak is és hazudtak is, és edényeik közé is dugdostak. Ezért nem bírtak megállni Izráel fiai az ő ellenségeik előtt, hátat fordítottak ellenségeiknek, mert átkozottakká lettek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem vesztitek magatok közül azt a nékem szentelt dolgot. Kelj fel, és tisztítsd meg a népet, és mondd: Tisztítsátok meg magatokat holnapra, mert ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Istennek szentelt dolog van közötted, Izráel! Nem állhatsz meg a te ellenségeid előtt, míg el nem távolítjátok közületek az Istennek szentelt dolgot.” (Józsue 7:13) Amíg Izrael gyülekezete tiszta volt, győzött, mihelyt bűn volt közte, azonnal veszteséget szenvedett. Isten intésére Józsue komolyan vette a bűnt, és Izrael megszabadulhatott.

Az első keresztyéni gyülekezet életében az első nyilvánvaló bűneset Anániás és Safira hazugsága volt (Csel. 5). Akkor a Szent Lélek olyan erővel munkálódott, hogy bűnük azonnal nyilvánosságra jött, és a gyülekezetre nagy félelem szállt. Azok, akik nem voltak újjászületve, nem is mertek közéjük keveredni, így a gyülekezet csak a valóban újjászületett tagokból állt, és győzedelmeskedhetett az evangélium (13. vers).

A Sátán, aki mindig hazudik, és hazugságait kegyes beszédekbe csomagolja, azt tanítja, hogy a békesség kedvéért meg kell tűrni a bűnösöket az egyházban. Azt mondja, hogy a szeretettel el kell takarni egymás bűnét, és nem szabad egymást figyelve ítélni. Nekünk nem szabad, hogy hagyjuk magunkat félrevezetni egy ilyen hamis, teljesen pozitív dolgokkal álcázott tudománnyal. Isten, Aki szent és tökéletes, semmiképpen nem akarja a bűnös ember halálát, hanem hogy megtérjen és éljen.

Aki szereti a testvérét, az nem tudja a „békesség kedvéért” nyugodtan nézni azt, hogy az bűnben él, mert tudja azt, hogy a bűnnek zsoldja a halál, a bűn elválasztja az embert Istentől.

Egy hívő ember írta önéletrajzában, aki a romániai földalatti egyház tagja volt, hogy amikor valaki a gyülekezetben bűnbe esett, órákig zokogott. Ha viszont érzéketlenek vagyunk a bűnnel szemben, akkor az egyértelmű jele annak, hogy nincs bennünk meg az isteni szeretet.

Röviddel a jeruzsálemi gyülekezet ideje után a korinthusi gyülekezet már nagyon eltávolodott az első gyülekezet eszményképétől, és minden további nélkül megtűrték maguk

között a bűnöst bűnével együtt. Nem keseregtek, hanem hagyták, hogy a kovász poshassza meg az egész tésztát.

Az, ha egy gyülekezet megtűri a bűnt maga közt, nem a szeretetéről tanúskodik, hanem éppen az ellenkezőjéről, a közönyösségről. Minél inkább eltér egy gyülekezet a krisztusi élettől, annál kevésbé fogja észrevenni a bűnt, annál inkább megnövekszik teherhordó képessége a hamisságok felett. Ha tapasztal is ilyeneket soraiban, nem kesereg, nem emésztí magát, hanem egyszerűen megszokja. Megtanul vele élni, és észre se veszi, hogy elkezdi lassan formálni. Meghagyva saját soraiban a hamisságot és a világias, bűnös eljárásokat, szép lassan, észrevehetetlenül az egész gyülekezetet átformálja, mint ahogy a kovász megerjeszti az egész tésztát (1. Kor 5).

Egy valóban újjászületett embernek mindig fáj a bűn, a hamisság. Ha valaki immunissá válik ellene, ott a lelki élete nagyon meghanyatlott. Pontosan így van ez az egész közösség életében is.

Jézus Krisztus beszéde, melyet Máté örökített meg evangéliumának 18. részében, egyértelműen kifejezi a gyülekezeti fegyelem célját és módját.

Azzal kezdi, hogy határozottan bemutatja, hogy csak azok juthatnak Isten országába, akik olyanok lesznek, mint a kis gyermekek. Ártatlanok, hajlandók a megbocsátásra és elrontott dolgaik őszinte megbánására. Ezzel a gyermekies lelkületű hívével olyannyira azonosul Jézus, hogy mindaz, aki befogadja őt, magát Jézust fogadja be.

A 6. versben viszont azt mondja, hogy aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik őbenne hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára és a tenger mélységére vessék.

Keresem a szavakat, de minden szókincsem kevés ahhoz, hogy ki tudjam fejezni azt, amit ezek a versek mondanak. Jézus Krisztus féltő szeretete az övéi iránt, kibeszélhetetlen vonzódása irántuk a vőlegény vonzódásával és szerelmével menyasszonya iránt példázható.

Lehet a bűnöket kategorizálni, lehet kiemelni halálos bűnöket. De itt Jézus a bűnök legsúlyosabb bűnéről beszél, melynek következtében elvész egy az ő kicsinyei közül a botránkoztatás miatt. Nincs annál súlyosabb bűn, mint mikor valaki megbotránkoztat egy olyan lelket, akiért Jézus Krisztus vérét áldozta. Ezért nagyon súlyos bűn az, mikor a

gyülekezet, de különösen annak pásztorai nem mennek az eltévelyedettek után, amikor szemet hunynak a bűnnek a gyülekezetben, és e miatt a tisztánlátás és a bűn iránti érzékenység megszűnik.

Olyan jó lenne felébredni és valóságban látni minden egyes lélek értékét. Ha ez így lenne, a gyülekezet nem ülhetne tétlenül, nem élhetné rutinos életvitelét, míg tagjai között sok meg nem váltott és újjá nem született lélek van, és sok olyan is, akik ugyan újjászülettek, de a világi kívánságoktól, a Mammontól és saját testi kívánságuktól megfogatva, annak rabságában élnek.

Az Úr Jézus lelkületét tükrözi az, hogy amikor elvesz egy juh a sok közül, akkor elmegy a hegyekre, elmegy a kietlenbe, a távoli vidékekre, oda, ahol az egy eltévedt bárányka már nem is hallja a többiek hangját. Oda, ahol megsebesülten, kétségbeesetten sír, elmegy, hogy visszahozza.

Amikor a gyülekezetben szárnyal az ének, gondolunk-e azokra a lelkekre, akik messze idegenben tévelyegnek, akik már nem találják a visszavezető utat? Akikről a gyülekezet tagjai legfeljebb annyit tudnak, hogy beszéltek már velük az illetékesek egyszer is, kétszer is, de engedetlenek, hát lássák maguk sorsukat.

De Jézus, a jó Pásztor szíve vérzik az ilyen lelkekért. Ő nem tud így érezni, hiszen Ő az utolsó csepp vérének odaadta értük.

Ha egy gyülekezetben egy kizárás alkalmával szárazak maradnak a szemek és utána ugyanúgy megy az éneklés, mint bármelyik másik alkalommal, az egy biztos jele annak, hogy abban a gyülekezetben már nagyon kevés élet van – ha van egyáltalán. Ha egy közösségben éveken át összegyűjtik azokat a neveket, akik már egy ideje nem járnak, és egy alkalommal kollektív gyülekezeti munka keretében kizárják őket, akkor az ilyen gyülekezetnek nem sok fogalma van a lelkek értékéről, és az isteni szeretetről.

De Jézus nem akarja, hogy egy is elvesszen a kicsinyek közül, azért mondja, hogy: „Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szem között”. Sokan úgy vélekednek, hogy csak akkor, ha ellenük vétkezik.

Ha nem személyünk ellen vét, akkor hagyhatjuk nyugodtan a bűnben? Ha valaki vétkezik Krisztus ellen, és mi az Ő testének tagjai vagyunk, akkor ellenünk is vétkezik. Krisztus teste élő test, és ha bármelyik tagjával történik va-

lami, azt minden tag érzi. (1. Kor. 12: 26; 2. Kor. 11: 28,29)
Ha nem fáj nekünk az, hogy ennek a testnek valamelyik tagja vétkezik, akkor mi nem vagyunk ennek a testnek élő tagjai. Ha nem fáj a bűn és nem szenvedünk a testvérek bűnei miatt, akkor mi nem vagyunk Jézus Krisztus élő gyülekezetének tagjai, hanem legfeljebb csak egy szervezett egyházé.

Ha tagjai vagyunk ennek a testnek, akkor nem tudjuk közömbösen nézni a bűnt. Amikor Jézus azt mondta, hogy ha vétkezik ellenünk, akkor nem a mi sérthető őemberünkről szólt, hanem arról a testről, melynek élő tagjai vagyunk. Ennek a testnek fáj a bűn, és nem tudja közömbösen nézni. Felkeresi atyjafiát és felfedi szeme előtt a bűnt.

Ha valakiben a krisztusi szeretet van, akkor nincs szüksége útmutatásra, hogy miként szóljon, hogy közelítsen. Őt Krisztus szerelme szorongatja (2. Kor. 5: 14).

Amikor Jézus ebben a részben a megkötözésről és a feloldozásról beszél, nem a kizárásról vagy felszabadításról szól, mint ha az emberek kezében lenne, és az üdvösség emberek elhatározása szerint lehetne része bárkinek is.

A korábbi oldalakon már írtunk arról, hogy ez a feloldozás és megkötözés a bűnök kötelékének feloldozásáról és a démoni erők megkötözéséről szól. Ez csak abban az esetben lehetséges, ha a gyülekezet teljesen eggyé vált Jézusban és egy akaraton és az Ő nevében jár el.

„Ha megvalljuk bűneinket, hív és igaz az Isten, hogy megbocsássa azokat.” Írja János apostol levelében. Jakab apostol pedig azt írja: „Valljátok meg egymásnak a ti bűneiteket.”

Tudjuk jól, hogy az Igéhez hozzátenni, vagy abból elvenni nem kis felelősség és nem jár következmények nélkül. Ha egy gyülekezet Jakab írását megváltoztatja és hozzáteszi azt, hogy az arra illetékesnek kell megvallani a bűnt, akkor ennek a hozzáadásnak súlyos következményei vannak. Miért ferdíti el egy közösség és miért hirdetik az előljárók ilyen módon?

Ha megvalljuk bűneinket, akkor Isten megbocsátja azt. Sehol a Szent Írásban nem találunk egyetlen utalást se arra, hogy azt, aki saját maga, töredelmesen megvallja bűnét, először megbüntetné Isten, utána bocsátana meg neki. Pál apostol határozottan írja: „Mert ha mi ítelnők magunkat, nem ítéltetnénk el.” A Szent Lélek megfeddi a világot a bűnről, sőt Ő megfedd minden embert, de csak addig vádolja, amíg ő maga meg nem ítéli magát.

A tékozló fiú esete fényes példája a bűn megbocsátásának. Sehol egy szemrehányó szó, egyetlen megjegyzés vagy utalás a büntetésre. Ott, ahol egy töredelmes beismerés, bűnvallás történik, ott a megbocsátás is megtörténik. És ha Isten megbocsátja a bűnt, akkor Ő arról soha többé meg nem emlékezik. Ha viszont egy gyülekezet egy ilyen megvallott bűn miatt valakit munkára visz, kiteregeti esetét, akkor súlyosan vétkezik Isten kegyelme ellen, és ezzel arról tesz bizonyosságot, hogy nem ismeri a kegyelmet.

Nagyon sok lelki kár, sőt botránkozás származott már ebből, úgy, mint abból is, hogy a nyilvánvaló bűnt eltűrik.

A gyülekezetek vezetői azzal indokolják, hogy – annak ellenére, hogy erre nem utal az Ige – nekik kell a bűnöket megvallani, hogy nekik van ajándékuk a bűnöket súlyozni. Miért kell súlyozni egy megbocsátott bűnt? Miért kell gyülekezeti munkáról beszélni ott, ahol nincs már bűn, mert a megvallás által az Atya eltörölte azt?

Összefoglalva azt kell mondani, hogy a gyülekezeti fegyelem csak akkor valósul meg, ha felismerjük azt, hogy a bűn – legyen az emberi mértékkel kicsi vagy nagy – eltávolít az Úrtól. Ha valaki maga ítéli meg magát és maga ellen tesz vallomást, akkor elérte célját. Ha valaki nem ismeri fel bűnét, a gyülekezet feladata őt kiemelni ebből a helyzetéből.

A közösségek egymáshoz való viszonya

Képzeljük el, mi történne, ha egy városrészben, ahol több száz autó közlekedik, mindenki egyénileg, saját maga belátása szerint értelmezné a közlekedési szabályokat, annak ellenére, hogy létezik egy mindenki számára közérthető rendszabály.

Miért van ma több száz, különböző hitfelfogású és életgyakorlatú keresztyén közösség, akik ugyanazt a Bibliát olvassák? Miért állítja mindegyik, hogy a maga útja az igazi?

Akik nem csupán egy földi egyházhoz, hanem Jézus Krisztus élő egyházához tartoznak, tudják a választ. Ez a káosz abból adódik, hogy bár mindenki ugyanazt a Bibliát olvassa, mégse mindenki találja meg üdvösségének alapját: Jézus Krisztust. Így ehelyett emberi rendelkezések, rendszerek és hagyományok alkotják a vallási közösségek alapját. Ezért nem lehet egység. Ugyanis emberi rendszer, tradíció vagy szabály nagyon sokféle van; Jézus Krisztus pedig csak egy van.

Ezekben az egyházakban, szétszórta a világon vannak mégis olyan hívők, akik nem gyülekezetük „hitalapjára”, hanem az egyetlen szilárd alapra építkeznek. Ők a közösségen belül még megélik – amennyire tudják – egymással a testvéri egységet.

Miért nem tereli őket egybe az Úr, hogy legyen egyetlen igaz gyülekezet, ahol csak újjászületett emberek vannak, és így minden városban megtalálná minden kereső az igazit, amit sokan olyan hosszú ideig keresnek? Mennek egyik közösségből a másikba, egyikben több hibát és az Igétől való eltérést találnak, mint a másikban, míg végül megállapodnak egyiknél, vagy megbotránkoznak és nem keresnek tovább.

Az igaz hívek úgy vannak az elvilágiasodott gyülekezetekben, mint a világ világossága. Ott van a helyük. Mint ahogy a Krisztust nem ismerő világban nem maradhattak együtt az apostolok és az első keresztyének, hanem el kellett menniük a népek közé tanúbizonysággul, ugyanúgy nem lehetnek mindnyájan együtt az igaz hívek se a mai „keresztyén” világban.

Ezek az újjászületett hívek felismerik egymást a Szent Lélek gyümölcseiről, a prófétálásnak Lelkéről, mely a Jé-

zusról való bizonyágtétel (Jel. 19: 10), de tudatában vannak annak, hogy elhívásuk saját közösségükben van éppen eme bizonyágtétel miatt. Tudják azt, hogy egyesülni fognak majd, nem emberi szerveződés által, hanem Krisztus eljövetelekor.

Ugyanakkor már körvonalazódik egy olyan jelenség is, melytől ők távol tartják magukat: a különböző egyházak ökumenikus közeledése. Bár aki ismeri ezeknek a közösségeknek különbözőségét, csodálkozik azon, hogy ez miként lehetséges. De a jelenlegi folyamatok a világban mégis azt igazolják, hogy ez lehetséges. Ehhez jön még az a tény, hogy válsághelyzetben olyannyira különböző jellemű emberek is képesek egy közös cél érdekében fellépni.

Amelyik közösség ebben a mozgalomban nem akar részt venni, annak a számára is van megoldás. Az államtól való anyagi függőségük révén sikeresen vezetik bele őket egy ilyen szellemi közösségbe, mely olyan formában fogja létrehozni rendszerét, hogy látszólag a makacsabb kis közösségek megtarthatják arculatukat, miközben már szellemben behódoltak egy ökumenikus világmozgalomnak.

A globalizáció nem csak a pénzügyet, a gazdaságot, a politikát és a válságkezelést érinti, hanem a vallást is. Ha nem megy szép szóval, akkor majd megy erőszakkal. Ennek a rendszernek létre kell jönnie, a hamis prófétának színre kell lépnie, hogy a fenevadat, mely uralkodni fog az egész földön, népszerűsítse (Jel. 13: 11-től).

Ennek a folyamatnak szemtanúi vagyunk, de ez nem valósulhat meg teljesen, míg a Szent Lélek jelen van a Földön az Övéi által (2. Tess. 2: 3-7). Amikor az élő gyülekezet elvitetik a földről, és itt maradnak a keresztyén egyházak, akkor egy új korszak veszi majd kezdetét a világon.

A gyülekezet elragadtatása

A Pünkösöd napján a Szent Lélek által megalapított és az évezredek viharain átment gyülekezet történelmének végéhez közeledik a földön. Keresztülmegy a felkészülés idején, mint menyasszony, hogy elé mehessen érkező vőlegényének. Ezt a pillanatot nevezzük elragadtatásnak, mely szó ebben a formájában a Bibliában nincs leírva, az igaz gyülekezet tagjai mégis sokszor emlegetik, mivel várják ezt a pillanatot.

Ez az esemény egybeesik a Krisztusban elhunyt hívek feltámadásával, amikor az élők egy szempillantás alatt elragadtatnak velük együtt a felhőkön az Úr elé. (1. Tess. 4: 16-18)

Erről az eseményről Jézus is jövendölt (Lukács 17 20-37). Ez egy olyan pillanat lesz, ami rendkívül váratlanul éri a mindennapi élet dolgaiba belemerült emberiséget. Az élet a teljesen megszokott kerékvágásban halad tovább, és egyik pillanatról a másikra, minden, a világ számára látható előjel nélkül fog bekövetkezni.

Nem úgy a gyülekezet számára. A gyülekezet ebben az utolsó időben éppen úgy szenved, mint évszázadokkal korábban, csak éppen más okból. Számára nagyon határozott előjelei vannak Krisztus visszajövetelének. Jézus ezt így mondta, hogy a fügefáról vegyünk példát, mely mikor hajt, tudjuk, hogy közel van a nyár. Nagyon sok jel van előttünk ennek az időnek közeledését illetőleg, mint Izrael állapota, a természeti jelenségek, az Evangélium hirdettetése az egész földön. Egy kicsit közelebbről azokat a jeleket figyeljük meg, mely a gyülekezetet érinti.

Ezek közül a legszembetűnőbb a keresztyénség rohamos hanyatlása, a testvéri szeretet meghidegedése és a hit megfogyatkozása. Ezt minden igaz hívő, aki Krisztus gyülekezetéhez tartozik, határozottan érzi. Ez a jelenség sóvárgást idéz elő benne, hogy kíván látni egyet azon napok közül, amikor még Krisztus dicsősége tapasztalhatóbb volt, amikor a szeretet még érezhetőbb volt a gyülekezetben. Ez miatt tapasztalhatja azt a futkosást, ami ennek a kereséséből ered: a keresztyének keresik azokat a gyülekezeteket, ahol ezek megtalálhatók.

De az Úr határozottan óva inti az övéit ettől, és felhívja a figyelmet, hogy ez a jelenség az Ő visszajövetelének közvetlen

előzménye (Luk. 17: 22-24). A közösség iránti kielégítetlen vágy így Jézus visszajövetelére készíti fel őket, így ők lesznek az egyedüli emberek a földön, akik számára nem jön el váratlanul.

Az igaz hívek lelkének gyötrelmet ad ez a jelenlegi állapot, mint ahogy nehéz volt Lótnak is Sodoma állapota (2. Péter 2: 7-8). Ezért hozza fel az ő példáját Urunk a gyülekezet elragadtatása előtti állapotra.

Sodoma és Gomora már rég megérett a pusztulásra, és az Úr kivethette volna Lót és családját már korábban is, hogy ne kelljen szenvednie abban az állapotban. De Lótnak nem maga miatt kellett még ott élnie, hanem bizonyságul kellett lennie a gonosz város lakói számára.

Úgy gondoljuk, hogy a gonoszság már elérte a szintet a pusztulásra, de Isten még azért vár, mert szeretné, ha minél többen megtérnének (2. Péter 3: 9). Amíg van a világon „tíz” igaz, mint Sodomában, addig még őmiattuk nem hozza el az ítéletet a világra. Amíg még van annyi igaz keresztyén, hogy tudnak sók lenni a romlott világ számára, amíg még a sötét világban tudnak annyi kis fényt árasztani, hogy van esély mások megtérésére, addig még annak a kevés keresztyénnek itt kell lennie.

Ha viszont már nem lesz annyi igaz se, akkor az Úr kivzeti őket a romlott világból és az elvilágiasodott kereszténységből, mielőtt elhozza a pusztulást a világra.

Bár a keresztyénségben most soha nem tapasztalt káosz van, azért egy határozott vonalon mégis kettéválík. Ez a vonal pedig Jézus visszavárása. Vannak, akik naponta gondolnak arra, hogy hamarosan visszajön, a világban minden erre utaló jelre felfigyelnek és remélik, hogy ez hamarosan bekövetkezik. Számukra ez egy kedvelt téma. Vannak viszont olyanok is, akik bár keresztyének, nem szívesen hallanak Jézus visszajöveteléről. Ha erről van szó, és az ezt megelőző jelekről, akkor mindig arra hivatkoznak, hogy már századok óta ugyanezt mondják, és még mindig nem jött el az Úr. Ezek az emberek azért beszélnek így, mert ők még nem szeretnék, hogy eljöjjön az Úr. Ők azok, akik esznek és isznak és verik szolgatársaikat, azaz belemerülnek a hétköznapi életbe.

Hogy mi személyesen Jézus Krisztus élő gyülekezetéhez tartozunk-e, ezt felismerhetjük a saját magunknak feltett kérdésre adott őszinte válasszal: várjuk-e vissza az Urat

minden nap, van-e valóban egy, a szív mélyéből feltörő vágy,
hogy bár még ma eljönne! Ha ez így van, akkor nekünk szól
Jézus Krisztus szava:

**Ne félj te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak,
hogy nektek adja az országot!**

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ	1
GYÜLEKEZET A KERESZTYÉN KÖZÖSSÉGEKBEN	6
A LÁTHATATLAN EGYHÁZ	10
A GYÜLEKEZET JÉZUS NEVÉBEN	22
A GYÜLEKEZET AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEMBEN	26
A GYÜLEKEZET KÜLDETÉSE	64
A GYÜLEKEZET BELSŐ ÉLETE	67
GYÜLEKEZETI SZOLGÁLATOK	77
A GYÜLEKEZET VISZONYA A VILÁGHOZ ÉS A BÚNHÖZ	91
A KÖZÖSSÉGEK EGYMÁSHOZ VALÓ VISZONYA	107
A GYÜLEKEZET ELRAGADTATÁSA	109